CASA CARE UCIDE

Cap. 1 Cum m-am ales cu durere de cap

Cine n-a fost niciodată toamna la Sasca, hotărât lucru, nu știe ce îmseamnă frumosul. Pădurile devin incredibil de colorate, de la auriu la roșu și de la portocaliu la maro, covorul de frunze foșnește sub pași liniștitor ca o muzică, iar printre coroanele tot mai golașe ale copacilor se ivesc oasele pământului, stâncăriile cu calcarul lor de un alb orbitor. Bun – acum că v-am pus cât de cât în temă, imaginați-vă că peste tot acest peisaj de vis se revarsă lumina unui soare blând și veți înțelege de ce mă pregăteam să ies la o plimbare, făcând ceea ce orice persoană cu mintea întreagă și timp berechet la dispoziție ar fi făcut în locul meu.

M-am privit pentru ultima oară în oglindă – trebuia să mă asigur că arăt impecabil - și am pornit-o pe cărarea care se prelinge prin spectaculoasele chei ale Nerei, de la Lacul Dracului spre cascada Șușara și de acolo spre satul Sasca Montană, ieșind din pădure chiar la capătul satului, în locul unde șoseaua o ia spre Cărbunari. Pentru un om e drum de câteva ore bune, cu zone destul de abrupte și poteci traversate de pâraie care fac solul umed și alunecos, dar pe mine asta nu mă deranjează. Știam că îmi voi face intrarea în Sasca fără să-mi sfâșii poalele rochiei care îmi ajungea până aproape de glezne și fără să-mi murdăresc talpa încălțărilor. Cum?

Ei bine, aveam de gând să trișez, să fac salturi uriașe peste ape și la nevoie să-mi folosesc abilitatea de a zbura. În fine – nu sunt chiar un avion, dar oamenii așa cred, că noi zburăm, ceea ce bineînțeles este fals. Însă ochii lor percep mișcările noastre iuți și grațioase ca pe un zbor,

atunci când din întâmplare au ghinionul să ne vadă. În aceste cazuri ajunge să le ștergem amintirea cu pricina, un lucru pe care până și cei mai neîndemânatici dintre noi îl pot face, apelând la hipnoză. Așadar poveștile conform cărora i-am ucide pe toți cei care ne zăresc (ca să nu ne trădeze existența) nu sunt altceva decât simple povești. La ce ne-ar folosi un om mort? Ne place prea mult sângele cald al celor vii, ca să renunțăm la el și să ne hrănim cu cadavre. Adică le place confraților mei, cei care încă țin cu dinții – era să zic cu colții – de tradițiile noastre. Eu n-am mai băut sânge de om de nici nu mai știu când. E adevărat că adesea gâtul îmi arde îngrozitor din cauza asta, dar la fel de adevărat este și că ador să mă plimb la lumina zilei, iar dacă aș lua viața unui om ar trebui să mă întorc în tenebrele nopții, pentru că soarele m-ar face scrum.

Mă pregătisem de azi-noapte să ies la plimbare, iar paharele spălate și aliniate frumos pe marginea chiuvetei îmi erau martor. Fiecare pahar însemna un sfert de litru de sânge sintetic, pe care-l obțineam din proteine vegetale, săruri minerale și fier, amestecate în proporții riguros stabilite și îmbogățite cu un minunat colorant roșu. Lucrasem ani de zile la perfecționarea rețetei și acum chiar atinsesem desăvârșirea – avantajul de a avea timp infinit să-ți bați capul cu lucrurile care te preocupă.

Am aruncat o privire critică holului – nu-mi place dezordinea – și, pe deplin mulțumită, am încuiat ușa casei, ieșind în aerul înmiresmat de toamnă. Am inspirat adânc – miros de frunze uscate, de iarbă umedă (căzuse deja prima brumă), dar nici un pic de miros de om. Am străbătut în câteva minute drumul de patru ore dintre Lacul Dracului și Sasca, iar de la intrarea în sat mi-am domolit pașii. Nu aveam de gând să șochez pe nimeni!

Satul era neobișnuit de pustiu, practic nu se vedea nimeni pe stradă. Ba da – bătrâna care stă peste drum de vechea biserică catolică era tot în fața casei, ca de obicei, dar ea e așa de nemișcată și de liniștită încât poate fi confundată cu un pietroi. De astă dată, când am trecut pe langă ea, „pietroiul” m-a strigat.

-Doamna Nelly, doamna Nelly, vino să-ți povestesc ceva!

Sătenii mă știau ca pe Nelly Noel, scriitoarea, sau ca pe domnul Heller (acesta este numele meu adevărat), fratele scriitoarei. În ignoranța lor, oamenii vorbesc despre incubi și sucubi, demoni capabili să sucească mințile persoanelor de sex opus, netrecându-le prin cap că, după lăsarea întunericului, noi ne putem schimba înfățișarea, ba chiar și sexul, ca sa părem ceea ce vrem să fim în ochii muritorilor. „Fratele” meu – normal – nu era văzut niciodată împreună cu mine, dar tot satul știa că el e un explorator, mai mereu pe drumuri și că studiază tot felul de fenomene așa-zis paranormale. Experiențele „fratelui” constituiau substanța cărților mele, care se învârteau în zona literaturii horror și care se bucurau de un succes nebun. Ehei, dacă oamenii ar fi ghicit adevărul despre mine...

Mi-am dat ochii peste cap – știam că pe o bătrână pusă pe povestit numai moartea o poate întrerupe din istorisirea ei, iar baba era, în mod clar, chitită să-mi înșire platitudini interminabile. Oi fi având eu o eternitate la dispoziție, dar nici chiar așa – să nu exagerăm! M-am îndreptat totuși spre ea – dacă monologul ei risca să devină fără sfârșit, aveam metode să o fac să uite ce avea de spus și puteam oricând pleca de acolo. Am decis că cea mai bună apărare e atacul, așa că am deschis eu dialogul:

-Sărut-mâna, mătușa. Ce-i cu liniștea asta? Parc-ar fi plecat tot satul!

-Îs toți la înmormântare, maică! Dacă nu m-ar fi durut picioarele, urcam și eu dealul până la cimitir. Dar așa...

În aer se simțea, vag de tot, un iz de tămâie. Pe mine mirosul mă irită groaznic, dar venea să-mi confirme ce zisese bătrâna.

-Da' cine a murit, mătușă?

-Ilie al lui Stan, maică! Da' matale nu-l știi, că era bătrân și nu mai ieșea de mult din casă.

Eh, pe naiba! Îl știam și încă foarte bine. E adevărat că în amintirile mele era roz și zbârcit, în brațele maică-sii, un prunc zgomotos și veșnic nesătul. Când a crescut, Ilie a deprins de la Stan, taică-su, patima băuturii, dar spre deosebire de părintele său, care provocase scandaluri interminabile, Ilie era un tip liniștit. Bea și mergea să doarmă – un lucru înțelept din partea lui.

-Iar Aglaia, fie-sa, a plecat la oraș și-acum e cucoană mare. S-a certat mult cu bătrânul, ca el să se lase de băutură, dar deh – năravul e năravnic.

Vocea pițigăiată a babei m-a smuls din reveriile mele, aducându-mă în prezent. Îmi aminteam perfect de Sasca cea de acum cinzeci, o sută, două sute de ani și uneori gândurile mele rătăceau în vremuri de mult apuse.

-Mulțumesc, mătușă, mă grăbesc și eu la cimitir ca să-i spun o vorbă bună Aglaiei.

M-am răsucit pe călcâie și am plecat lăsând-o pe babă cu vorba suspendată în aer. A bodogănit ceva după mine, parcă am auzit „tineretul ăsta,

mereu pe fugă", sau cam pe-acolo. Îmi venea să mă întorc și să-i spun că trăisem în Sasca înainte ca străbunii străbunilor ei sa se fi născut, dar am hotărât că nu merită. Așa că mi-am văzut de drum, coborând alene pe șoseaua colbuită care străbate satul și apoi urcând dealul pe care se află cimitirul.

Nu puteam să ratez o înmormântare! Probabil ritualurile funerare mă fascinează pentru că nu avusesem și eu parte de ele. Una din poveștile prostești în care cred oamenii e cea cu vampirii care ziua dorm în sicriele lor – nimic mai fals! Ca să devii un demon rătăcitor al nopții, trupul trebuie să-ți zacă neștiut undeva, departe de pământul sfințit al cimitirelor. Bine, asta mi se întâmplase și mie, acum o veșnicie și nu aveam de gând să-mi plâng de milă pentru ceva ce se petrecuse cu peste cinci sute de ani în urmă, așa cum nu voiam să mă duc nici s-o consolez pe numita Aglaia, ale cărei certuri cu tatăl ei erau binecunoscute în sat.

Cimitirul din Sasca se află pe coasta unui deal, dincolo de marginea satului. Am înaintat prudent până la liziera pădurii și m-am oprit la umbra copacilor. De aici vedeam și auzeam totul perfect, mulțumită simțurilor mele ascuțite, iar vântul ducea mirosul de tămâie din cădelnița preotului în direcție opusă, un lucru demn de luat în seamă. Tămâia, usturoiul și alte câteva substanțe puternic mirositoare au asupra gâtului meu efectul de „sare pe rană". Voiam să văd ritualul, dar nu voiam să sufăr, simțind flăcările iadului urcându-mi spre cerul gurii – așa că, fără tămâie!

Am privit îndurerata adunare și am remarcat-o îndată pe Aglaia. Femeile din sat aveau, toate, capetele acoperite cu marame negre, doar fata lui Ilie, ca să-și sublinieze statutul de orășeancă, purta o pălărie cu boruri cât roata carului și o voaletă neagră pe deasupra. „Bun! Asta înseamnă că

bătrânele din Sasca primiseră plocon un subiect pe care să-l dezbată în următoarele șase luni. Auzi, soro, pălărie la înmormântare!” Glasul preotului se auzea psalmodiind melodios. Avea voce bună și era în mare formă, dar corul bocitoarelor mă exaspera. Ce aveți, femei nebune, cu el? Lăsați-l să cânte, nu vă mai băgați că omul pierde ritmul. Fericitul Ilie, măcar nu vă mai aude, hoaștelor!

„Că viața aceasta e umbră și vis” intona solemn părintele, un lucru cu care nu puteam fi de acord. Dar apoi din vale s-a auzit scrâșnet de frâne și un nor de praf s-a ridicat de pe drum. Bărbații s-au bulucit către capătul cimitirului de unde se vede șoseaua, lăsând-o pe Aglaia singură cu câteva babe, preotul și sicriul tatălui ei. „Spectacol ratat”, am gândit în sinea mea. Preotul a ridicat vocea, încercând să readucă enoriașii la cele sfinte, dar nici o șansă – aveau cu toții ceva mai bun de făcut și m-am apucat să trag cu urechea la discuțiile lor, dar m-am cam speriat. Oamenii ăștia vorbeau o limbă necunoscută mie, iar eu știu limbile tuturor neamurilor care s-au perindat în ultima jumătate de mileniu prin colțul acela de lume. Oare au descoperit ce sunt și puneau ceva la cale împotriva mea? Puțin probabil, pentru că privirea le era atrasă de o imensă mașină neagră, care se pierdea încet pe drumul spre Cărbunari.

-Ai văzut? Jipan de cocălar, fire-ar al dreac’

-Eeee, de când e domn deputat... voi credeți că are grija noastră? Ei, na! Umblă cu pițipoance, așa le zice fiu-meu, care-i la oraș.

-Ba al meu zice că le spune parașute!

-Asta a fost demult, acum sunt pițipoance, se băgă cineva în vorbă.

Eram complet în ceață. Habar n-aveam ce-i ăla „cocălar”, cât despre pițipoance sau parașute, trebuia sa consult dicționarul ca să mă lămuresc.

Văzând că a pierdut interesul mulțimii, popa făcu un semn groparilor să coboare sicriul în pământ, zvârli peste bietul Ilie un pumn de țărână, își mai agită odată cădelnița cu tămâie și o luă la pas vioi spre ieșirea din cimitir, ignorând grupul de gură-cască. Aceștia erau încă prea ocupați cu comentariile privind mașina neagră, comentarii presărate cu expresii conspirative, din care nu înțelegeam nimic. Aglaia se apucă să împartă în dreapta și-n stânga felii de cozonac și colivă, pe care bătrânele le luau murmurând „Dumnezeu să-l ierte”. Chiar atât de ipocrită nu puteam fi încât să invoc numele Dușmanului, așa că am șoptit încet „odihnească-se în pace” și am coborât în sat.

Bărbații mergeau înaintea mea discutând cu glasuri aspre. Ei nu erau amatori de cozonac și o șterseseră din cimitir înainte ca Aglaia să se descotorosească de sacii cu mâncare pe care-i cărase după ea. Știam sigur că urmau să ia drumul cârciumii, un loc unde o femeie nu are ce să caute. Asta se referă la femeile din sat, care țin la bunul lor renume ca la ochii din cap, dar nu mi se aplică mie. Sătenii mă catalogaseră deja ca fiind excentrică (în fine, ei ziseseră „țicnită”) iar eu obișnuiam să mă duc unde voiam și să intru peste tot – exceptând biserica, lucru de la sine înțeles. Așa se face că am intrat în singura încăpere, mică și prost luminată, a bufetului local, m-am apropiat de tejghea și am cerut cu un glas destul de sonor ca să mă fac auzită în zumzetul general al vocilor:

-Aș bea un gât!

(Mulțumesc, nobile Dracula, pentru expresia asta cu două înțelesuri). Cârciumarul s-a întors

spre mine.

-Alb sau roșu, doamnă? Am un vin alb excelent, dulceag și nu prea tare.

Omul ăsta nu putea să înțeleagă că o doamnă e în stare să bea și altceva decât vin. Dacă i-aș fi cerut rachiu, l-ar fi lovit damblaua. Sau, și mai rău, dacă i-aș fi spus că mă referisem la gâtul lui.

-Roșu, am zis într-un târziu. Întotdeauna roșu.

Barmanul așezase pe un capăt al tejghelei un ghiveci cu o plantă verde, care rezista inexplicabil în aerul încărcat de fum de țigară. Ochisem ghiveciul mai demult, ca locul ideal în care să deșert, cu un gest iute, conținutul paharului de vin. Dacă vă tentează nemurirea și vreți să deveniți vampiri, gândiți-vă de două ori: pe noi alcoolul ne ucide chiar și în doze mici! Am lăsat în pahar un deget de vin și am ieșit să mă așez pe banca din curte, dezamăgită că discuțiile din încăpere lunecaseră spre fotbal. Subiectul mașinii negre fusese abandonat. Se pare că nu mai interesa pe nimeni, cu excepția mea.

Curtea cârciumii e de cel puțin patru ori mai întinsă decât cârciuma propriu-zisă. Un copac bătrân, acum parțial desfrunzit, crește în mijlocul curții, dăruind vara o umbră plăcuta mușteriilor care preferă acest loc în detrimentul sălii afumate și zgomotoase. În jurul copacului se găsesc vreo trei mese și câteva bănci și scaune răspândite aiurea, pentru cine ar avea chef să-și soarbă băutura în aer liber. M-am așezat pe o bancă, am pus paharul pe masă (din când în când îl duceam la buze, pur simbolic) și am început să mă gândesc la mașina neagră și la ce auzisem. „Cocălari”, „pițipoance” – înregistrasem cuvintele, care acum mi se învârteau în cap, dar care nu aveau nici un sens pentru mine. Într-un târziu s-a arătat la față și

preotul, pe care l-am salutat cu un „bună ziua, părinte” și o înclinare a capului, iar nu sărind și repezindu-mă să-i sărut mâna, așa cum făceau femeile din sat. Ne respectăm reciproc, deși slujim la stăpâni diferiți (dar el nu are habar de asta, din fericire). Tot satul mă știe ca fiind atee, un lucru pentru care babele mă condamnă, dar după ceva vreme toți și toate - până și preotul – au renunțat să mă convertească, ceea ce e o dovadă de bun-simț din partea lor. Încăpățânarea mea nu are limite, dar răbdarea mi-e scurtă și dacă sătenii nu s-ar fi potolit, lucrurile riscau să degenereze...

Preotul a intrat în local. Deși nu-l învrednicisem decât cu o privire printre genele întredeschise, știam că trecuse pe la biserică și-și lăsase acolo odăjdiile pe care le purtase la slujba de înmormântare. Probabil se spălase pe mâini de la pământul din cimitir, iar mirosul de tămâie se mai dusese din hainele pe care le purta. Am uitat cu totul de el și am închis ochii... dar i-am auzit glasul, venind din imediata mea apropiere:

-Doamnă... sau domnișoară Noel, pot să iau un loc lângă dumneata?

De astă dată m-am holbat la el ca o proastă. Ce naiba fac, pactizez cu dușmanul?

-Nelly e suficient, am răspuns. Locul e liber.

S-a așezat la doi pași de mine și a pus pe masă un pahar cu oranjadă. Omul ăsta își lua în serios misiunea de model pentru săteni și n-ar fi băut niciodată alcool în public. Nu de parcă m-ar fi interesat, dar știam ce se spune prin sat, că pe popa nu l-a văzut nimeni nici măcar puțin afumat. Cinste lui!

-Vă compromiteți reputația, stând aici cu mine, i-am atras atenția.

-Să spunem că am explicația pregătită, încerc să aduc pe calea credinței oaia rătăcită, cel puțin asta va afla tot satul.

Pentru un moment mi l-am imaginat decapitat, cu capul zăcând în țărână și trupul însângerat prăbușindu-se de pe bancă. Să mă facă pe mine oaie! Până și leii se tem de colții vampirilor, iar eu n-ar fi trebuit să fac decât un gest, ca zilele omului ăstuia imprudent să se sfârșească. În loc de asta, m-am tras ușor la o parte și mi-am strâns buzele, stăpânindu-mi furia. În fond, omul nu-mi făcuse nici un rău. Nu știu cum a interpretat el gestul meu, pentru că s-a apropiat cu câțiva centimetri și a adăugat pe o voce joasă:

-Nu încerc să-ți influențez credința, sau lipsa acesteia. Am spus doar că asta e explicația, dacă m-ar întreba cineva ce am de discutat cu o persoană care se declară atee.

Chiar, ce avea de discutat? Mi se părea puțin probabil să aibă vreun țăruș de lemn cu capătul bine ascuțit ascuns în mânecă, dar un pic de prudență nu strică niciodată.

-Deci obiectul discuției ar fi... am început cu o voce ezitantă.

-Păi, e o poveste veche, dar m-am gândit că dumneata, fiind scriitoare, nu ai nimic împotriva poveștilor. E vorba de o enoriașă de-a mea, o femeie tare cumsecade, care a murit acum vreo doi ani.

Am căscat ochii mari. Nu înțelegeam unde vrea să ajungă.

-Ce anume o făcea așa de specială pe această femeie?am întrebat cu un glas la fel de șoptit ca al lui.

-Doamna în cauză a fost profesoară de biologie la Oravița, dar e de fel din Cărbunari. Înainte de a se pensiona, a mai lucrat câțiva ani la școala din sat, pentru că în Oravița a avut... a avut niște necazuri.

Am sesizat imediat ezitarea din voce.

-Ce fel de necazuri?

-Ei, cu sistemul, a replicat preotul. Dumneata n-ai de unde să știi, te-ai mutat la noi recent venind din Germania, care e o țară liberă. Dar aici comuniștii nu agreau deloc religia și au dezlănțuit o adevărată teroare împotriva credincioșilor.

-Acum s-a întors roata, am observat eu.

-Nici chiar așa! Știu că sătenii te bârfesc, dar nimeni nu te-a aruncat în închisoare pentru că te declari atee.

„Să încerce”, am gândit zâmbind în sinea mea. Sate întregi rase de pe fața pământului și toți locuitorii uciși, asta nu se mai pomenise din Evul Mediu.

-Doamna în cauză preda biologia, cum ți-am mai spus, continuă preotul. Pe vremea aceea, asta însemna propagandă făcută darwinismului.

-Darwinismul are și lacune, am observat eu. (Nu de parcă aș fi de acord că un moș cu barbă a creat Pământul acum șase mii de ani, dar nici darwinismul nu e bun înghițit pe nemestecate.)

-Vezi, asta spunea și ea elevilor și din cauza asta a avut necazuri. S-a insinuat că, atrăgând atenția copiilor asupra imperfecțiunilor darwinismului, ar face prozelitism religios mascat.

Am pufnit indignată. Știu să recunosc prozelitismul, pe care-l urăsc, de la kilometri distanță, dar ce auzeam mi se părea prea de tot.

-Știința este făcută pentru a fi dezbătută, dacă n-o tratezi cu spirit critic nu mai există progres, am zis după un lung minut de cugetare. Nu văd unde a greșit femeia.

-Dumneata gândești ca un spirit luminat, dar autoritățile pe vremea aceea nu gândeau la fel. „Cei care nu sunt cu noi, sunt împotriva noastră”, asta era deviza. Pe scurt, și-a pierdut postul din Oravița și a trebuit să se întoarcă la Cărbunari, la școala generală. În Oravița a fost profesoară de liceu – alt statut, alți bani. Normal că pentru mine a reprezentat un caz special – pe atunci puțină lume avea curajul să-și afirme propriile convingeri.

-Era credincioasă?am întrebat, deși intuiam răspunsul.

-Credincioasă? Da, dar nu habotnică, nu bigotă, ci cu adevărat credincioasă – o femeie excepțională, de o cultură vastă. Păcat că nu ai cunoscut-o, dar a murit acum doi ani.

Bineînțeles că am cunoscut-o, era o fată isteață de mică, dar nu era treaba popii să afle așa ceva.

-Avea copii? Nepoți? A fost bătrână când a murit?

-Copiii sunt bine, la oraș și avea și un nepot. Despre el aș vrea să-ți cer părerea, pentru că… hm, mi-am băgat nasul prin cărțile dumitale. Sincer, nu știu ce ești, dar atee în nici un caz. Ateii sunt materialiști, pentru ei nu există nimic dincolo de ceea ce pot vedea sau pipăi. Pe când dumneata

scrii despre forțe oculte, care acționează asupra lumii noastre din afara materiei. Zău, uneori îmi aduci aminte de ritualurile de exorcizare pe care le practicăm noi.

-Nu am zis că nu cred în nimic. Aș zice mai degrabă că nu mă regăsesc în niciunul din curentele religioase moderne. Dar ce are asta cu doamna în cauză?

-Are, pentru că ea ținea enorm la nepotul ei. I-a lăsat casa din Cărbunari și toate bunurile ei, iar nepotul ăsta e pe cale să se vâre într-o primejdie de moarte. E genul de primejdie pe care numai dumneata îl poți înțelege, pentru că nu cred… nu cred să vină din lumea asta. Practic, nepotul s-a dus să lucreze într-un loc despre care aș zice că e bântuit.

-Părinte, ați pomenit ceva despre exorcizare. O slujbă de sfințire alungă duhurile rele din orice casă.

-S-a făcut, mi-a răspuns preotul coborând vocea la nivelul unei șoapte. A participat însuși Patriarhul. Eu sunt doar un biet preot de țară și n-am acces în astfel de locuri, dar am discutat cu alții, care au vorbit cu alții la rândul lor și așa am aflat că unul din înalții ierarhi care au asistat la slujba cu pricina a mărturisit că și-a simțit cugetul tulburat de ceva rău care izvora din clădire.

-Patriarh? Prelați sus-puși? Să înțeleg din asta că nu e vorba de casa bătrânei, unde nepotul a întâlnit fantoma bunicii lui? Ceva îmi spune că toate aceste fețe bisericești nu s-ar fi deplasat la o simplă casă de țară din Cărbunari.

-Se vede că dumneata nu ești credincioasă, făcu preotul oarecum amuzat. Altfel ai ști că biserica neagă existența fantomelor. Cei morți se

duc la părintele din ceruri pentru a fi judecați, nu-și petrec vremea aici pe Pământ. Și de altfel bătrâna și-a iubit enorm nepotul, n-ar avea nici un sens să se întoarcă și să-l bântuie dacă ar putea, prin absurd, să facă acest lucru.

Am ridicat din umeri. Treaba lui, dacă el crede că morții se duc în ceruri. Eu n-aș generaliza cu atâta ușurință, dar nici n-aveam de gând să-i corectez părerile eronate. Așadar am încercat să-l trag de limbă, pentru că de-a stafia care rătăcește prin case pustii m-am mai jucat uneori și eu și – sincer – îmi făcea plăcere. Subiectul începea să-mi trezească interesul.

-Deci nu despre casa din Cărbunari a bătrânei profesoare discutăm, dacă am înțeles eu bine...

-Așa este. Spune-mi, Nelly, n-ai remarcat o mașină de teren neagră care circulă pe aici destul de des în ultima vreme?

Hopaaaaa... înapoi la oile noastre! Promițător!

-Ba da, am văzut așa ceva dar nu mi-am bătut capul cu ea până acum.

-E mașina nepotului bătrânei de care îți vorbeam, continuă preotul. Băiatul ăsta – în fine, nu e chiar băiat, a împlinit patruzeci de ani – mai vine uneori în vacanțe la vechea casă, unde momentan nu stă nimeni și mai bate un cui, mai pune la loc câte o țiglă căzută de pe acoperiș – chestii din astea minore.

-El e tipul despre care ziceați că e pe cale să se vâre în nu știu ce primejdie de moarte?

-El, întări popa. Venea aici încă de când era școlar, împreună cu alți doi băieți de vârsta lui,

colegi de clasă și prieteni. Problema e că ceilalți doi au murit.

-Oamenii mai mor uneori, am zis eu mucalită. E adevărat că patruzeci de ani nu e o vârstă potrivită ca să dai în primire.

-Nu, nu e. Dar nu ăsta e lucrul curios de care vreau să-ți vorbesc, ci faptul că cei doi au murit, la aproape douăzeci de ani distanță unul de celălalt, în același loc.

Am ridicat mirată din sprâncene. Povestea popii suna bine. Acesta reluă:

-Primul dintre băieți a avut o viață scurtă, a murit pe un șantier, pe când era în armată. S-a spus că a fost vorba de un accident de muncă. Al doilea, după toate indiciile, inclusiv scrisoarea de adio, s-ar fi sinucis aruncându-se pe geam – pe geamul aceleiași clădiri la șantierul căreia lucrase prietenul lui. Iar acum ultimul dintre băieți pleacă să lucreze în același loc în care au murit ceilalți doi. Nu e ciudat?

-Ba da, desigur. Și cam care ar fi rolul meu în această poveste, de vreme ce m-ați abordat ca să-mi vorbiți despre ea?

-Al dumitale? Nici unul, doar dacă nu cumva îți vine inspirația să scrii despre toate astea. Dar fratele dumitale, dacă ar putea să arunce o privire în locul cu pricina... M-aș simți mai liniștit știind că am îndeplinit dorința bătrânei profesoare de a veghea asupra nepotului ei. Băiatul era un copil foarte neastâmpărat cândva, iar bunica lui zicea mereu că are talentul de a scurma prin tăciunii încinși, ca să zic așa.

-Voi pleca peste o săptămână într-un turneu de promovare pentru ultima mea carte. Mi-am

rugat fratele să vină acasă și să facă el aprovizionarea necesară pentru iarnă, am răspuns după câteva clipe de gândire. Deci ce ar trebui să-i transmit lui Ulrich? Să facă investigații asupra locului în care au murit cei doi tineri?

Preotul mă privi atent, dintr-o parte. Simțeam că ezita, așa că m-am apropiat ușor de el, ca să-l fac să fie încrezător, pentru că subiectul , cum ar fi spus editorul meu, „avea potențial”. Desigur că am evitat să mă apropii prea mult sau să-i ating din întâmplare hainele, în care persista mirosul de tămâie. Nu credeam că aș fi luat foc de la atingerea lucrurilor sfințite, astea nu sunt decât povești medievale, dar găseam că păstrarea unei distanțe respectuoase e lucrul cel mai sigur.

-Nu îndrăznesc să vă cer să vă implicați, dumitale și domnului Heller, spuse popa încetișor. Clădirea aceea e uriașă, iar în afara faptului că e monstruos de mare, mai e și foarte greu să ajungi înăuntru. Ar fi suficient dacă domul Heller și-ar spune părerea despre faptele concrete pe care le-am expus eu mai înainte și ar ține seama de toate legendele care circulă referitor la casa cu pricina.

De fapt nu spusese prea multe. Trebuia să aflu orice detaliu suplimentar.

-Deci, părinte, clădirea despre care vorbim este...

-Clădirea Parlamentului, rosti el repede, în șoapta. E cea mai mare construcție civilă din lume și a doua ca mărime după Pentagon, dacă socotim și arhitectura militară. Dar nu cred că fratele dumitale ar putea să intre acolo și să stea mai mult. Turiștii sunt plimbați în niște vizite ghidate cu durata de două ore, mă îndoiesc că asta e suficient pentru a trage o concluzie.

Vampirii se feresc să arate mirați, chiar dacă uneori pot fi luați prin surprindere. Dar eu de data asta am rămas literalmente gură-cască. Simțeam că o plimbare prin cea mai mare clădire din lume este tot ce-mi doresc mai mult – în cei peste cinci sute de ani ai mei, nu făcusem niciodată ceva similar. De la cârciuma din Sasca, m-am dus urgent acasă, la Lacul Dracului și am început să adun toate datele pe care le puteam afla despre construcția cu pricina. „O casă care ucide”, mi-am zis în sinea mea. Suna mai mult decât promițător...

Cap. 2 Trei băieți și o fată

-Domnule Câmpineanu, acum vom intra în biroul dumneavoastră, locul unde vă veți petrece următorii – cel puțin – patru ani de carieră. Să sperăm că vor fi ani folositori pentru alegătorii pe care îi reprezentați si pentru partidul nostru.

-Mă voi strădui din răsputeri să nu înșel așteptările nimănui, spuse Ionel Câmpineanu cu gura uscată și cu glasul gâtuit de emoție. După dumneavoastră, domnule.

Liderul grupului parlamentar liberal deschise ușa și păși în încăpere, urmat de Ionel și de doamna Maria, proaspăt ridicată de la rangul de pensionară recentă la cel de secretară a noului deputat. Majoritatea deputaților își păstraseră locul de parlamentar după alegeri, așa că birouri noi li se repartizaseră doar „bobocilor”, la etajele superioare ale Palatului Parlamentului. Chiar și așa, încăperile aflate departe de fastul marilor săli de ședințe i se păreau lui Ionel colosale și somptuoase. Văzuse în această dimineață atâția kilometri pătrați de covoare câți nu văzuse în toată viața lui, candelabre cu mii de becuri pentru care

termenul „uriaș” era șters și palid, uși înalte de trei ori cât un stat de om și camere făcute parcă să fie străbătute cu motocicleta, nu pe jos. Totul era zugrăvit în culori pale, plăcute, cu care stucaturile și tavanele aurite contrastau frumos. Cristalele, marmura, lemnul și oglinzile fuseseră utilizate cu prisosință și cu pricepere pentru a decora interioarele. Zgomotul pașilor era înăbușit de covoare groase, lumina filtrată de perdele fine și draperii grele de catifea, unele din ele brodate cu fir de aur și argint.

Ionel nu se afla pentru prima oară în acest loc și totuși se abținea cu grijă să rămână cu gura căscată, la propriu. Mai fusese odată în clădire, ca turist, pe vremea când cel mai bun prieten, Vlad Eleftenie, ocupase la rândul lui un birou în imensul palat. Atunci impresia fusese la fel de puternică dar – greu de crezut – acum avea senzația că palatul colosal crescuse parcă în mărime de când nu-l mai văzuse. Știa că va avea emoții, se pregătise pentru această zi dar totuși se simțea luat cumva prin surprindere. Pesemne că liderul grupului parlamentar intuia cam în ce stare se afla noul deputat, pentru că îi spuse cu o voce moale:

-Poftim, asta e. Azi e zi de acomodare, aranjați-vă lucrurile și familiarizați-vă cu mediul, dar nu uitați să fiți punctual mâine la prima ședință. Sunt obligat să vă las acum, mai am o grămadă de treburi pe ziua de azi. Mult succes!

Ionel își conduse politicos interlocutorul până la ușă, în timp ce doamna Maria începu să se plimbe prin încăpere, făcând un inventar vizual cu privirea ei ascuțită. Când cei doi bărbați se aflau deja destul de departe de ea, Ionel fu întrebat în șoaptă:

-Va fi secretara dumitale permanentă? O păstrezi?

Trecerea de la „dumneavoastră” la „dumneata” nu-i scăpă proaspătului deputat. Adresarea oarecum mai familiară îi făcea plăcere, potolindu-i emoțiile.

-Da, adică așa intenționez, dacă nu e o problemă cumva. A fost profesoara mea și e o femeie destoinică.

-Păstreaz-o, e foarte bine. Asta ne aranjează, avem și așa destule bătăi de cap cu secretarele altora, iar ziariștii și-au băgat deja nasul. Numai necazuri…

Ionel nu înțelese dar, de cum rămaseră singuri, doar el cu doamna Maria, aceasta îl lămuri:

-Băiete, până tu ai fost în ședință, m-am învârtit și eu pe-aici, printre celelalte secretare. O asemenea defilare de manechine n-am văzut la nici o paradă a modei, iar unele purtau niște ținute – hm, îndrăznețe cred că ar fi cuvântul potrivit, adică erau la limita decenței – foarte la limită. Nu mă miră că ziariștii au găsit de comentat asta.

Ionel surâse în gândul lui. De când o știa, adică de douăzeci și cinci de ani, doamna Maria îmbrăca mereu aceleași ținute sobre, cu fustă neagră până la jumătatea gambei și cămașă albă. Singurul compromis pe care-l făcuse, relativ recent, fusese abandonarea cămășilor albe în favoarea unora crem sau albastru-pal, iar pentru ea asta însemnase o adevărată revoluție. Femeia avea un aer atât de serios și de respectabil încât chiar și după ce ajunsese în Parlament, Ionel tot cu „doamnă” i se adresa, deși ea îl tutuia cum îl tutuise din prima lui zi de liceu, când se

cunoscuseră. Faptul că doamna Maria predase matematica peste treizeci de ani i-a fost lui Ionel de mare ajutor în campania electorală – ea ținea evidența tuturor lucrurilor din jurul lui sau care aveau legătură cu el: de la sponsorizări la invitații diverse, de la discursuri de ținut la întâlniri cu alegătorii, ea știa totul. De fapt Maria îl căutase, propunându-i ajutorul ei ca voluntară, îndată ce aflase că el candidează. Ea se pensionase recent, fiica și nepotul îi plecaseră din țară și se simțea brusc fără ocupație.

-Dă-mi voie să te ajut, îi spusese de la bun început. De fapt tu mă ajuți pe mine, pentru că gătesc prost și tricotez execrabil, iar ție aș putea să-ți țin contabilitatea și măcar la cifre mă pricep.

Acum doamna Maria scotea din geanta de voiaj pe care Ionel o cărase pe umeri și punea pe biroul acestuia câteva obiecte de strictă necesitate: un exemplar al Constituției și al regulamentului de funcționare al Camerei, o agendă telefonică plină-ochi cu date și nume, un calendar de birou și apoi obișnuitele rechizite care se găsesc în mai toate birourile din lume: un laptop, pixuri, hârtii, dosare, o ceașcă pentru cafea și tot felul de alte mici nimicuri.

-Unde pun asta?întrebă ea scoțând o fotografie înrămată din geantă. În poză se vedeau trei băieți și o fată, adolescenți cu toții.

-Mă ocup eu, răspunse Ionel.

Dar doamna Maria nu se grăbi să-i întindă fotografia. O întoarse pe toate fețele și o privi cu un aer nostalgic.

-Doamne, cum au mai trecut douăzeci și cinci de ani! Vă țin minte cum erați pe atunci, de parcă ar fi fost ieri. Vlad și Irina ocupau prima bancă, pe

rândul din mijloc al clasei, iar tu și Costel stăteați în banca a doua, chiar în spatele lor. E incredibil cât de puțin te-ai schimbat în tot acest timp!

-Hm, doar părul nu prea mi-a rămas același, observă Ionel. S-a tras mult în spate și s-a cam decolorat.

-Așa ai fruntea mai înaltă. Despre oamenii cu fruntea înaltă se spune că au o inteligență peste medie.

-Minunată consolare, ripostă Ionel. Dacă va continua în același mod, în curând fruntea mea se va întinde până la fund!

Maria râse pe tăcute, apoi întrebă, serioasă:

-Din cei patru prieteni de odinioară ați mai rămas doar tu și Irina. De ea știi ceva? Cum se împacă biata de ea cu statutul de văduvă? Doar e atât de tânără încă...

-Am văzut-o înainte de a veni la București. Mi-a urat noroc și mi-a promis că ne vom revedea în vacanța parlamentară, când voi trece prin Timișoara. Cât despre viața ei, Irina nu a vorbit niciodată prea mult.

Maria remarcă roșeața ușoară din obrajii lui Ionel Câmpineanu și hotărî că e mai diplomatic să schimbe subiectul. Pe când fuseseră liceeni, cei trei băieți se îndrăgostiseră pe rând de Irina și toată școala aflase treaba asta. Poate că vechiul foc nu s-a stins încă de tot?

-Mă miră alegerea ta de a candida pentru parlament. Vlad a avut întotdeauna alură de conducător, a fost și șeful clasei. Plus familia lui, liberali de o sută de ani – de la el mă așteptam la una ca asta. Dar tu? Ai fost mereu cel mai pasionat

de știință dintre băieți și cel mai izolat în turnul tău de fildeș. Și-acum, poftim! Dintr-o dată bați satele și stai de vorbă cu țăranii ca să-ți faci campanie. N-aș fi crezut!

-Oamenii se mai schimbă, zise Ionel cam fără entuziasm.

-Poate că da, dar tot nu mi-ai răspuns la întrebare. Deci ce cauți aici în Parlament?

-Vreau să-mi ajut semenii și sa îmbunătățesc cumva viața alegătorilor pe care-i reprezint.

-Las-o baltă! Nu ești un politician adevărat până când nu știi să minți mai bine de atât. Dar nu te îngrijora, asta vine cu timpul. Deocamdată mie mi s-a făcut foame și m-aș duce să explorez tainele bufetului Parlamentului. Să-ți aduc și ție ceva?

-Păi, nu m-aș supăra dacă ați găsi niște pateuri cu brânză, răspunse Ionel. Sau niște merdenele cu telemea, ar fi la fel de bune.

Maria ieși discret din cameră, lăsându-și șeful singur în încăperea aproape pustie, adâncit în contemplarea fotografiei din liceu.

...Veniseră din școli diferite – Costel de la țară, iar ceilalți trei de la școli din Timișoara. Se întâlniseră la liceu și se plăcuseră din prima zi, cu toate că făceau parte din medii sociale cum nu se poate mai deosebite unele de altele. Poza fusese făcută cu aparatul lui Vlad după primul an de liceu, când Ionel îi invitase pe toți la casa bunicii din Cărbunari. În fundal se vedeau pomi înfrunziți, iar cei trei băieți erau surprinși în imagine rezemați de gardul grădinii, având-o în fața lor pe Irina călare pe butoiul în care se punea varza la murat pentru sarmalele de Crăciun. În stânga fotografiei se afla Costel – un băiat robust, bronzat (poza era

în alb-negru), obișnuit să-și ajute părinții în fiecare vacanță la grădină și la câmp. Dintre toți, Costel fusese cel mai modest și mai lipsit de ambiții.

-Cu liceul ăsta de fițe mi-am făcut oful, dar eu la facultate nu m-oi duce. Ai mei au nevoie de două brațe zdravene la muncă, nu-mi pot permite să tăndălesc toată ziua rozând cartea, zicea el.

Degeaba au încercat să-l convingă, profesori și colegi, că alege calea greșită. Costel era un matematician de forță și abandonarea studiilor universitare li e părea tuturor hotărârea lui cea mai proastă, dar omul mai era și căpos cum sunt toți țăranii, așa că nimeni nu l-a putut întoarce din drum. Atunci când Vlad și Ionel fierbeau în focul admiterii la facultate, Costel se ducea să se înroleze în armată. Pe vremea aceea armata era obligatorie: nouă luni pentru cei care-și continuau studiile, un an și jumătate pentru ceilalți. Iar „ceilalți" trăgeau greul: erau trimiși peste tot unde interesul țării cerea muncă fizică încordată și grea – pe șantiere, în agricultură, la intervenția în caz de calamități. Costel nimerise la o unitate militară de lângă București și era tare mândru de asta. Urma să vadă capitala, un lux pe care nu și l-ar fi putut permite niciodată pe banii părinților. Fusese repartizat la șantierul Casei Poporului, cum se numise în comunism ceea ce ulterior va deveni clădirea Parlamentului. Furase meserie de la o echipă de zidari și făcea treabă bună.

-Fain lucru m-o învățat armata, obișnuia să spună tânărul. Când m-oi duce acasă, la țară, voi fi în stare să-mi ridic singur casa și toate mândrele din sat or să vrea să se mărite cu mine.

Nu-i vorbă, multe l-ar fi luat și fără casă. Se făcuse un flăcău înalt, frumos, dar… n-a fost să fie. Ionel își amintea, peste ani, de apelul telefonic

pe care-l primise în miez de noapte de la mama prietenului său. Femeia îi spunea, printre suspine, că băiatul ei murise pe șantier, într-un accident de muncă. Ionel a stat o oră încheiată pe marginea patului, buimac de somn, încercând să se convingă că are un coșmar care se va destrăma la ivirea zorilor. Numai că visul urât continuase și la răsăritul soarelui, iar el ținea minte în cele mai mici detalii ziua mohorâtă de toamnă în care, împreună cu Vlad, urmărise cu ochii în lacrimi cum sicriul celui mai bun prieten era coborât în pământ. Costel tocmai împlinise douăzeci de ani și mai avea patru luni până la lăsarea la vatră…

În mijlocul fotografiei, elegant, subțirel, cu o alură de dandy, se afla Vlad. Era fiul unei familii sus-puse de negustori de origine greacă, o familie care reușise – numai Dumnezeu știe cum – să-și păstreze o parte a privilegiilor până și în epoca „socialismului victorios”. Vlad avusese de mic o profesoară de pian și alta de franceză, vorbea fluent câteva limbi străine, avea mașină când colegii lui de liceu visau doar la o motoretă la mâna a doua și se îmbrăca impecabil în haine care nu aveau nimic de-a face cu fabricile de confecții de duzină. În poză Vlad îl ținea pe după umeri pe Ionel, care părea fericit. Privind vechea imagine, Ionel simți un ghimpe în inimă – când fusese făcută fotografia, între cei doi băieți nu izbucnise încă rivalitatea pentru atenția Irinei. Acesta era farmecul primilor ani de liceu, al primei vacanțe de vară pe care o petrecuseră toți patru la Cărbunari: erau pur și simplu prieteni. Se îmbrăcau cu toții în pantaloni de doc și tricou (tricourile lui Vlad erau „de firmă”), hălăduiau nepăsători printre dealuri și văi și nu conștientizau că Irina era pe cale să devină o tânără femeie. Pentru ei, ea era doar un camarad și atât.

-Se spune că creierele femeilor și ale bărbaților funcționează diferit, îi zisese Ionel odată. Tu ce părere ai de asta?

Irina se gândise câteva clipe, apoi replicase ferm:

-Să știi că ai dreptate! Pe mine nu m-ar interesa niciodată carburatoarele, dar să nu-i spui lui Vlad că m-a plictisit de moarte povestindu-mi despre ele.

Vlad tocmai se lăuda cu ultima lui ispravă, demontase carburatorul de pe „Dacia" lui taică-su, îl curățase și – culmea – reușise să-l pună la loc și să-l facă să funcționeze, mai ceva ca un mecanic profesionist. Doamna Eleftenie aproape leșinase, oripilată la vederea mâinilor murdare de vaselină și funingine ale iubitului ei fiu, dar domnul Eleftenie se arătase neașteptat de îngăduitor.

-Nevastă, mormăise el ridicându-și ochii din ziar, nu certa băiatul. Și regele nostru repară mașini, așa că asta e o îndeletnicire nobilă.

Pe vremea aceea, nimeni nu sufla vreo vorbă despre regele obligat de comuniști să abdice și să plece în exil. Era ignorat ca și cum nu existase niciodată. Vlad însă știa că tatăl său păstrează în cartea de rugăciuni o fotografie a unui tânăr extrem de frumos, în uniformă de paradă și că uneori privește aceea fotografie cu un respect aproape religios. Biblia și portretul regelui erau două lucruri care, dacă cineva ar fi aflat că domnul Eleftenie le posedă, l-ar fi aruncat de-a dreptul în închisoare.

Vlad decise de timpuriu că va deveni inginer, iar Ionel se lăsase convins destul de ușor să urmeze aceeași carieră. Irina se luase și ea după mintea băieților, deși toate cunoștințele ei o

sfătuiau binevoitor să renunțe, pentru că – vezi Doamne – Politehnica era prea grea pentru fete. Din moment ce fusese insistent atenționată să se lase de planul ei nebunesc, era evident că Irina va deveni inginer orice s-ar fi întâmplat. Luaseră toți trei examenul de admitere din prima încercare, un examen draconic în acele timpuri. Dar din acel moment drumurile lor se despărțiseră: părinții lui Vlad obținuseră, punându-și în mișcare pilele sus-puse, amânarea încorporării în oștire a fiului lor până la sfârșitul studiilor. Aveau cinci ani la dispoziție ca să facă rost de un certificat medical din care să rezulte că băiatul suferă de picior plat, un motiv suficient ca să fie scutit de armată. Ionel în schimb plecase la oaste și când se întorsese, după nouă luni, simțise cum e pălit cu măciuca în moalele capului: Vlad și Irina, acum colegi la facultate, formau în mod vizibil un cuplu, iar el, care-și făcuse doar datoria față de patrie, o pierduse pe fata iubită și – în plus – era „boboc” când ceilalți doi terminaseră primul an de studii. Vreo câteva luni nu fusese în stare să schimbe nici măcar o vorbă cu Vlad, până când soarta îi aduse din nou împreună la înmormântarea lui Costel. Șocul morții prietenului din liceu era o lecție amară, dar meritată. Cei doi băieți au înțeles că viața e prea scurtă și prea fragilă ca omul să și-o petreacă în supărare și s-au împăcat. La nunta lui Vlad cu Irina, pe când cei doi erau în ultimul an de studii, Ionel a fost cavalerul de onoare…

Debarcarea comuniștilor de la conducerea țării avusese loc pe când Ionel era student în anul al treilea, iar Vlad și Irina în cel de-al patrulea. Ca de obicei, Vlad era cel informat, cel care știa mereu ce se petrece și din ce direcție „bate vântul”. Într-o zi venise în culmea emoției să-și vadă prietenul.

-Ionel, băiatule, azi e o zi mare! După mai bine de patruzeci de ani de ilegalitate, Partidul Național Liberal este din nou autorizat să funcționeze. Tata s-a înscris deja iar eu mă voi duce chiar acum să contactez organizația de tineret. Vii și tu?

Ionel se codise, se gândise, se răzgândise și în final întrebă:

-Bine, ne vor lua liberalii? Și tu și eu am fost comuniști cu carnet de partid.

-Și ce-i cu asta? Vlad ridicase doar din umeri. Comuniștii au pus mâna pe cei mai inteligenți oameni din țară și nu puteai să-i refuzi dacă ei îți cereau să fii de-al lor. De altfel, ce mare lucru ai făcut tu pentru comuniști? Ai luat cuvântul vreodată, la vreo ședință?

-Nu, recunoscu Ionel. M-am dus la ședințe și citeam pe ascuns romane polițiste, pe care mi le punea librăreasa la o parte când apăreau, contra unui baton de ciocolată. Nu așa făcea toată lumea?

Din ziua aceea, Ionel s-a pomenit membru al organizației tineretului liberal, deși în primii ani, când studiile erau singura lui prioritate, a activat tot atât de mult pe cât activase și în partidul comunist – venea conștiincios la ședințe, unde rezema pereții sau moțăia pe scaun. Vlad în schimb se dovedise un luptător de la bun început și i se prezicea o carieră politică strălucită. Ionel nu s-a mirat prea tare când Vlad l-a căutat într-o seară, la fel de entuziasmat ca în ziua când se înscriseseră amândoi în organizația de tineret a Partidului Liberal.

-Bătrâne, am o veste mare să-ți dau! Partidul îmi susține candidatura la un loc în Camera Deputaților!

-Uau, deci voi lipi afișe cu poza ta pe toți stâlpii și pe toate gardurile!

Și Ionel chiar asta făcuse, timp de o vară întreagă. Ba îl și însoțise pe Vlad într-un turneu de discursuri electorale, rupând-și câteva zile din concediul pe care plănuia să-l petreacă la bunica, la Cărbunari.

-Ajutorul pe care mi-l dai n-a trecut neobservat, remarcase Vlad ca din întâmplare. Tot mai multă lume din partid e de părere că meriți o funcție, pentru că te agiți atât de mult.

-Funcție, eu? Fii serios! Prefer să rămân lipitor de afișe și responsabil cu instalația de sonorizare la discursurile tale. Știi că n-am stofă pentru ceva mai mult de-atât.

-Te subapreciezi, îl contrazise Vlad. Ești un tip bun în tot ce faci și oamenii nu sunt orbi, văd asta.

-Bine, las-o baltă! (Ionel detesta să fie lăudat, pentru că avea mereu impresia că se comportă prostește în astfel de ocazii.) Spune-mi mai bine cum merge campania ta.

-Oh, sunt ca și ales. Sondajele zic că două treimi din alegători mă vor vota pe mine și abia o treime pe contracandidatul meu.

Optimismul lui Vlad era justificat – fusese numit să candideze într-o circumscripție electorală din Timișoara, fieful liberalilor de ceva vreme și locul unde părinții lui aveau un hățiș impresionant de relații de prietenie și de afaceri. Ca urmare, în toamna aceluiași an, Vlad plecase la București ca parlamentar, după ce dăduse o sindrofie monstruoasă drept mulțumire că fusese ales. Irina pleca și ea cu soțul ei, renunțând la serviciul pe

care îl avea și resemnându-se să-și pună capăt carierei. De acum va fi „doamna deputat Eleftenie” și-și va folosi toată energia în slujba ascensiunii politice a lui Vlad. Ionel se revoltase - oricât de frumoasă era Irina, rolul de plantă decorativă nu era făcut pentru ea.

-Tu nu ești Jacqueline Kennedy, îi spusese el supărat. Apoi își mușcase limba și ar fi vrut să-și ia cuvintele înapoi – doamna Kennedy rămăsese văduvă îngrozitor de tânără, după un dezastru de mariaj în care jucase rolul femeii fericite doar pentru ochii presei.

Irina îl privise cu un aer grav.

-Ai dreptate, nu sunt Jacqueline Kennedy, deci tot ce voi face, voi face în stilul meu propriu. Doar scopul final e acelaşi – şi eu vreau să devin Prima Doamnă, să-ţi fie clar!

Ionel rămăsese descumpănit. Asta era fata pe care o trăsese de codiţe în liceu, cu ani în urmă? Unde era Irina cea veselă şi copilăroasă, unde se pitise fetiţa de altădată în casa acestei femei superbe, dar reci şi mânate de o ambiţie fără margini?

Plecarea Irinei și a lui Vlad la București se dovedise de bun augur, cel puțin pentru viața profesională a lui Ionel. Ca să-și uite dragostea din adolescență, lucra ca un om posedat de diavol. În scurt timp făcea parte din elita tehnică a orașului și i se solicita să țină conferințe la facultatea pe care o absolvise cu nu mulți ani în urmă. Se mai întâlnea uneori cu părinții lui Vlad, care îi spuneau că prietenului plecat departe îi merge bine sau îl mai vedea din când în când la televizor, la câte o dezbatere politică. Dar în concediu Vlad și Irina nu veneau acasă, ci colindau prin locuri tot mai exotice și mai îndepărtate de țară, încât Ionel avu

la un moment dat senzația că prietenii lui trăiau într-un univers paralel. După patru ani petrecuți la București, Vlad se întorsese pentru o nouă campanie electorală, dar de data asta îi interzise lui Ionel să mai lipească afișe – era sub demnitatea lui! Apoi Vlad câștigase un nou mandat de deputat și dispăruse din peisaj pentru încă patru ani.

Ionel ar fi vrut să nu-și amintească de ceea ce urmase. Dar era conștient de faptul că, dacă lucrurile s-ar fi desfășurat altfel, el nu ar fi șezut azi la biroul lui de deputat. Vestea morții subite a lui Vlad o aflase dintr-un ziar, în dimineața zilei următoare producerii evenimentului. Fusese un timp furios pe familia Eleftenie, s-ar fi așteptat ca părinții prietenului să-l sune și să-i spună ei înșiși ce se întâmplase. Abia mai târziu le-a înțeles tăcerea – Vlad s-a sinucis, ancheta a stabilit clar acest lucru, iar bătrânii lui n-ar fi acceptat niciodată că fiul lor s-a lăsat înfrânt, pătând prin gestul lui blazonul familiei.

Ionel compară în gând înmormântarea lui Costel cu cea a lui Vlad. Prima fusese simplă, doar preotul, rudele și câțiva prieteni apropiați. A doua adunase lumea bună a orașului, se rostiseră discursuri sforăitoare și se făcuseră multe speculații politice. La mormântul lui Costel plânsese toată asistența, la cel al lui Vlad gesturile erau studiate și reținute, durerea mută – nici măcar doamna Eleftenie, cu chipul împietrit, nu vărsase vreo lacrimă pentru fiul ei. Zile în șir după eveniment, Ionel se simțise prost și își făcuse reproșuri. De ce, când inima lui trebuia să-l plângă pe Vlad, mintea refuza să participe la durere, șoptindu-i doar, cu un glas mieros, că Irina e de-acum liberă? „A vrut să devină Prima Doamnă. Nu-i de nasul tău, băiat prost și lipsit de ambiție”, își spunea singur, căutând să-și tempereze speranțele zadarnice. O dorea cu tot atâta

intensitate ca în adolescență, dar era conștient că ea se schimbase și că între ei se căscase o prăpastie. El nu voia o Primă Doamnă, lui îi trebuia doar o femeie cu suflet și brațe calde, care să țină la el cu adevărat. Hotărî să stea departe de Irina și se felicită că avusese tăria să-și respecte hotărârea, măcar pentru câteva luni.

Apoi, pe când trebăluia în casa, recent moștenită, a bunicii din Cărbunari, reparând una și alta, o mașină scumpă se oprise în fața construcției modeste din chirpici și o femeie elegantă, în doliu, bătuse la ușă. Ionel ar fi recunoscut silueta Irinei dintr-un milion de siluete de femei. Voaleta pălăriei, lăsată peste ochi, nu putea să-l deruteze. Irina era stilată, distinsă și de o frumusețe năucitoare, dar oricine o cunoștea și-ar fi dat seama că arăta rău.

-Cum îți mai merge și ce e cu tine aici? Cu ce te pot ajuta?

-Ai grijă și nu te grăbi să-mi oferi ajutorul. Dacă am venit până în colțul ăsta uitat de lume, evident că aș vrea să-ți cer ceva, dar cântărește bine înainte de a hotărî dacă mă ajuți sau nu. Ai un loc unde să discutăm în liniște, fără să ne deranjeze nimeni?

-Sunt singur în casă, n-are cine trage cu urechea. Atât că babele din sat te vor bârfi că faci vizite unui bărbat singur.

-N-au decât! Crezi că renumele, bun sau rău, mai contează atunci când e vorba de o criminală?

Ionel înlemni.

-Irina, ce vorbești? Se gândi o clipă că durerea pierderii lui Vlad o înnebunise, dar ea continuă pe un ton liniștit:

-Ai auzit bine, asta sunt. L-am ucis pe copilul nenăscut al lui Vlad și al meu. Oare nu se consideră crimă?

Ionel nu avu replică. Era un fapt îndeobște cunoscut că tânăra pereche se străduia fără succes să aibă un moștenitor și că Irina urma de ani de zile tratamente costisitoare ca să poată rămâne însărcinată. Socrii îi cereau cu insistență să aducă pe lume un băiat care să ducă mai departe numele familiei, dar nimeni nu credea că se mai putea face ceva în cazul ei.

Ionel o pofti să ia loc, făcu niște cafele și aduse un pachet de biscuiți (cam atât avea prin casă) apoi îi ceru:

-Povestește totul, pe îndelete. Socrii tăi știau că aștepți un copil?

-Nu, nu știa decât Vlad, aveam doar șase săptămâni de sarcină când mi-am pierdut soțul. Iar eu am vrut să mă rup de socri după moartea lui Vlad și copilul ar fi fost o piedică.

-Dar continui să fii foarte apropiată de ei. Unde e aici ruptura?

Irina își plecă ochii, rușinată.

-Mi-am calculat prost șansele. Pruncul meu și al lui Vlad a murit degeaba, pentru că tot n-am scăpat de tentaculele familiei. Am plecat în capitală dintr-un post bun și speram că, după anii petrecuți la București, voi găsi în Timișoara un serviciu care să-mi asigure un salariu decent și independența. Știi, bătrânii lui Vlad erau – sunt – genul de oameni sufocanți, obișnuiți să trăiască într-o atmosferă de familie rigidă. Nu voiam să mă întorc la ei, dar n-am avut de ales. N-am găsit un serviciu corespunzător, lumea strâmba din nas

când afla că mi-am întrerupt cariera în profesie, așa că am fost nevoită să mă întorc la socri și acum mă ocup de pagina locală de internet a partidului și de publicitatea firmelor din grupul Eleftenie. Practic câștig bani din politică, deși am ajuns s-o urăsc. Dar din păcate nu mai știu să fac altceva. Trăiesc o viață lipsită de conținut și de sens, cu asta m-am ales după munca de deputat a lui Vlad.

Ionel tăcu și cumpăni câteva momente, apoi vorbi cu o voce împăciuitoare:

-Odată răul făcut, nu te acuza degeaba, pentru că nu-l mai poți îndrepta. Ai fost o fată analitică și rațională, sau cel puțin eu așa te țin minte – dacă ai luat o hotărâre, presupun că ai judecat și n-a fost un impuls de moment. Încearcă să treci peste ce ai făcut, e vremea să te gândești la viitorul tău. Bănuiesc că pentru asta ai venit, să-ți găsesc un serviciu, nu?

-Nu. M-am resemnat să lucrez pentru socrii mei, iar când nu-i voi mai putea suporta, îmi voi încerca norocul printr-o agenție de plasare a forței de muncă. Dacă am venit la tine, e pentru ceva mult mai spinos.

-Sunt numai urechi!

-Bine, atunci răspunde-mi la o întrebare: Vlad avea o situație financiară excelentă, o carieră politică în plină ascensiune și urma să aibă și copilul pe care l-am dorit atât e mult amândoi. Avea o viață curată, nimeni nu-l putea șantaja cu nimic, nu călcase strâmb niciodată. Și atunci, de ce să se sinucidă un asemenea om?

-Păi, ancheta a stabilit că a fost vorba de o cădere nervoasă. Numai un sinucigaș lasă un bilet de adio, iar grafologii au spus fără urmă de dubii că scrisul era al soțului tău.

-Așa este, întări Irina. E vorba de o foaie ruptă dintr-un caiet, iar pe foaie Vlad a scris: „Nu mai suport. Vocile mă înconjoară de peste tot și umbre negre se întind spre mine din toate cotloanele. Simt că mă lasă nervii”. Textul se poate interpreta ca fiind al unui sinucigaș, dar e numai o interpretare. Eu zic că e doar un fragment scos din context, ca să pară că Vlad s-ar fi sinucis.

-Dar s-a aruncat pe geam, în clădirea Parlamentului! Am citit ziarele și lucrurile par clare, o întrerupse Ionel.

-Sau a fost aruncat, replică Irina. Ceea ce n-a găsit Poliția e caietul din care s-a rupt hârtia cu pricina – fragmentele scrise ulterior arată că n-a fost vorba de nici o sinucidere. Caietul e un fel de jurnal și s-a aflat la mine pe tot parcursul anchetei. Soțul meu mi l-a încredințat cu o zi înainte de a muri. Îl adusese de la birou, spunându-mi să-l păstrez până când mi-l va cere și să nu-l arăt nimănui. Când mi-a înmânat jurnalul, el a observat că lipsea o pagină și mi-am dat seama că s-a speriat din cauza asta.

Irina scoase din poșetă un bloc-notes.

-Iată-l, acesta e jurnalul lui Vlad.

-De ce nu l-ai arătat Poliției? Dacă presupunerile tale sunt adevărate, ai lăsat să scape asasinul soțului tău.

-Știu, dar noi am jurat, toți patru, că vom păstra tăcerea asupra întâmplării aceleia ciudate de la Lacul Dracului. Dacă ar fi apărut jurnalul, lumea putea spune că Vlad e nebun și el nu voia una ca asta. Moartea lui cred… cred că e legată de ceea ce s-a petrecut cu un sfert de secol în urmă, nu departe de aici. Mai știi deviza muschetarilor, pe care și noi am adoptat-o în tinerețe?

-Toți pentru unul, unul pentru toți, rosti Ionel pe nerăsuflate. Am jurat asta și suntem datori să ne respectăm jurământul, noi cei rămași, acum că Vlad și Costel nu mai sunt.

-De aceea am venit, spuse Irina în șoaptă. Îți cer să afli cine l-a ucis pe soțul meu.

Ionel vru să zică ceva, dar ea continuă:

-Este evident că nu poți face asta decât la fața locului, iar familia Eleftenie are destui bani și relații ca să fii ales deputat la următoarele alegeri. Ochii verzi, frumoși, ai Irinei se fixară pe chipul lui Ionel. Deci? Refuzi sau accepți?

„E o nebunie” gândi Ionel. „O poveste din adolescență, îngrozitor de confuză. Da, dar mi-o cere singura femeie pe care am iubit-o cu adevărat, iar Irina nu mi-a mai cerut nimic, niciodată”.

-Accept, spuse el cu hotărâre, deși habar n-avea ce urma să facă de atunci încolo.

Cap. 3 Povestea de la Lacul Dracului

Toată clasa se bucurase de venirea vacanței de vară, numai Costel, Vlad și Irina se retrăseseră bosumflați într-un colț.

-Tata mi-a promis că mă ia într-o excursie în străinătate, zise Vlad. Grozav, numai că fără voi nu va avea nici un farmec.

-Eu mă duc să muncesc la câmp cu ai mei, replică serios Costel. Mi-au spus că pot să plec pentru câteva zile că nu se dărâmă lumea, dar cu ce bani?

-Pe mine mă duc ai mei o săptămână la mare, apoi vom sta o săptămână la munte. Dar în rest… tot ce era bun de citit în biblioteca părinților am citit, gătitul nu mă pasionează și mai nou nu sunt lăsată să mă sui în copaci – mama zice că o domnișoară nu face așa ceva.

Costel și Vlad râseră.

-Tu, domnișoară? Haida-de!

Ionel apăru de nu se știe unde, îmbujorat și asudat. Gâfâia ca omul care a alergat o bună bucată de drum.

-Am fost acasă – începu el plin de entuziasm - și părinții sunt de acord. Plecăm la Cărbunari, la bunica. Tata are un prieten care ne va lua cu mașina până în Oravița, iar de acolo e un autobuz – cam hârb, e drept, dar are patru roți care se învârtesc și asta e tot ce contează. Cum ceilalți trei îl priveau fără să priceapă, Ionel adăugă: vreau să zic că plecăm toți patru, dacă părinții voștri sunt de

acord. Mama a promis că-i sună și ea poate să fie extrem de convingătoare.

Se pomeni strâns în brațe, aruncat în sus, după care năvăliră peste el ca o grămadă la rugby, cât pe ce să-l sufoce. Răsuflând din greu, Ionel adăugă:

-Casa bunicii nu e cine știe ce, e mică și din chirpici. Mama a zis să ne ducem sacii de dormit cu noi, că nu sunt prea multe paturi pe acolo.

-Auzi, din chirpici, pufni Costel. De parcă n-aș locui într-o casă din chirpici de când mă știu! Păi, ca să fiu cu voi nu-mi trebuie nici pat, nici casă, aș dormi sub cerul liber. Neamule, care e problema?

Evident că la anii adolescenței, cu prietenii alături, nu exista nici o problemă. Doar bunica lui Ionel, gazda tribului de turbulenți, se luă cu mâinile de păr când îi văzu.

-Măi să fie, n-am decât o cameră de oaspeți și în mod clar o voi da domnișoarei. Cu voi trei ce să fac? Loc ar fi în pod, doar că se cam prelinge apa când plouă.

Costel nu păru impresionat.

-Atât să fie! Aveți pe undeva o magazie cu scule și câteva scânduri?

Până când bătrâna se dezmetici, podul casei era reparat și cei trei băieți instalați înăuntru. Își întinseseră sacii de dormit pe un pat de fân uscat, plăcut mirositor, peste care bunica presărase frunze de nuc, „ca să alunge goangele”. După ce se stinseră luminile, șueta nocturnă începu:

-Băieți, voi ați văzut săgeata indicatoare de la ieșirea din sat? „Către Lacul Dracului”, dacă am citit eu bine. Ionel, ce știi tu de lacul ăsta? Auzi, al Dracului – sună atât de ispititor că m-aș duce chiar acum să-l văd.

-Abține-te, Vlad! Bunica zice că nu e bine să te prindă noaptea pe-acolo, cel puțin așa crede lumea în sat. Ea e sceptică, a studiat lacul și mi-a spus că nu e nimic nefiresc în apa lui. Lacul a luat naștere prin prăbușirea tavanului unei peșteri, e adânc și are malurile abrupte. Te poți îneca ușor în el, probabil de aceea s-au scornit poveștile, ca lumea să se păzească.

-Ce povești? șușoti Vlad, căruia îi pierise somnul. Le știi? Vrea să le aud și eu!

-Nu sunt niște povești prea spectaculoase, lămuri Ionel. Cică un țăran își păștea turma de oi pe malul lacului, într-o seară – alții zic că era vorba de un ciopor de capre. Omul, stând așa, a făcut un foc, a scos pita din desagă, și-a fript ceapa și slana, ba a mai prins și niște păstrăvi în lac și se pregătea să-i frigă și pe aceia.

-Mi se face poftă, zise Costel plescăind din limbă. Eu aș fi adăugat brânză și bere la bucatele omului și aș fi tras un festin a-ntâia cu prietenii.

-Păi nici țăranul nostru n-a mâncat singur. Legenda susține că, pe când se pregătea să frigă peștii, un omuleț mic și hâtru a apărut lângă el din senin.

-Un fel de pitic?întrebă Vlad.

-Povestea ne lasă să credem că părea mai degrabă un spiriduș. Omulețul a vrut să pună rămășag că țăranul nu va reuși să prăjească păstrăvii fără ca acestora să li se îndoaie coada.

Țăranul în schimb i-a cerut omulețului să-i frigă un cap de țap fără ca acesta să rânjească. Pariul fiind acceptat, omul nostru a luat o cracă lungă, a ascuțit-o cu brișca și a înfipt-o în păstrăvi de-a lungul, de la cap la coadă. Așa coada peștilor a rămas dreaptă când i-a perpelit în foc. Apoi a venit rândul omulețului, care a încercat să improvizeze și el ceva, legând maxilarele capului de țap cu fire de iarbă și liane. Numai că acestea s-au aprins de la foc, iar botul țapului s-a deschis, rânjind și arătându-și toți dinții.

-Puah, trebuia să fi fost scârbos, se revoltă orășeanul de Vlad. Acum cred că înțeleg povestea, în folclor uneori țapul este asociat cu diavolul. Chestie de coarne, cred…

-Legenda mai spune – continuă Ionel imperturbabil – că omulețul, de necaz că fusese învins, s-a aruncat în apele lacului și a dispărut în adânc. Văzând așa ceva, țăranul a exclamat: „Tii, că doar n-oi fi tu chiar dracul!” Și de atunci Lacul Dracului i-a rămas numele. Se zice că din ziua aceea nimeni n-a mai văzut urmă de păstrăv sau altă vietate în lac, nici pește, nici broască, nimic. Bunica mi-a confirmat povestea, ea a analizat conținutul apei și apa aceea nu poate să întrețină viața.

-Trebuie să existe o explicație simplă, ceva de genul unui izvor sulfuros pe fundul lacului, își dădu Vlad cu părerea. Restul sunt baliverne. Apropo, tu ai văzut lacul? Cum arată?

-Cum să arate? Ionel ridică din umeri. E un lac ca toate lacurile, n-are nimic special în el. În fine, eu am fost pe acolo doar ziua, bunica susține că toate poveștile de groază sunt despre cei care-și petrec noaptea pe malul apei.

-Am putea să încercăm și noi. Costel se foi în așternut, apoi recunoscu: V-am zis că aș dormi și sub cerul liber, dar de fapt nu sunt chiar așa de fraier. Am închiriat pe o nimica toată un cort de patru persoane, nu trebuie decât să-l ridicăm pe malul lacului și să dormim o noapte acolo. Putem face de strajă cu schimbul, deși cred sincer că e o măsură de prevedere de prisos.

-Dimineața îi cer voie bunicii să înnoptăm la lac, decise Ionel. Va fi grozav!

Dar bătrâna nici nu voi să audă de planul năstrușnic al băieților.

-Sunteți încă niște copii, iar copiii dorm acasă, în paturile lor, nu în mijlocul pădurii.

Ionel anticipase reacția și-și bătuse capul toată noaptea să găsească un argument zdrobitor care să încline balanța în favoarea planului pe care-l puseseră la cale, iar acum bătaia de cap își arăta roadele.

-Bunico, nu pot să cred una ca asta! O viață întreagă le-ai spus elevilor tăi că toate poveștile astea sunt baliverne, că n-au nici o bază științifică, iar acum vrei să ne oprești pe noi să mergem acolo, de parcă te-ai teme că ne-ar ataca necuratul însuși? Ce altceva se poate găsi într-o pădure decât animale sălbatice, care și ele dorm noaptea și pe lângă asta se tem de om? Tu m-ai învățat să nu-mi fie frică de animale, tu mi-ai zis că nu sunt jivine periculoase în pădurile din Cheile Nerei. Numai vipera reprezintă un pericol real, dar mi-ai spus de multe ori că vipera se însorește pe pietre în miezul zilei, noaptea n-are ea treaba drumeților. În plus de asta suntem trei și suntem destul de puternici.

-Patru, sări Irina cu gura.

-Bineînțeles că patru, dar eu nu-i puneam la socoteală decât pe cei care eventual s-ar bate.

Chipul bunicii se înnegură.

-Nu, domnișoară, tu rămâi aici! Ce să caute o tânără noaptea în cort cu trei hăndrălăi? Tu nu te gândești la consecințe?

Cei patru rămaseră o clipă șocați, apoi începură să argumenteze la grămadă, vorbind unul peste celălalt.

-Irina e prietena noastră. Ce rău i se poate întâmpla când e cu noi? Vom avea grijă de ea!

-Bunico, ești culmea! Zici că babele din sat sunt de modă veche, dar tu ce faci? Noi nu ne gândeam la nimic rău, iar tu insinuezi că vreunul din noi ar putea – Doamne ferește! – să o violeze pe Irina?

-Ba eu mă duc cu băieții, nu rămân închisă în casă ca o prizonieră!

-Irina e din gașcă. Nu e completă gașca noastră fără ea!

Fata se bosumflă, dar bătrâna nu putea fi întoarsă din ale ei.

-Am zis că Irina nu merge cu voi, iar asta așa rămâne. Dacă vă convine e bine, dacă nu – n-aveți decât să stați și voi acasă. Iar tu, domnișoară, ori rămâi frumos aici cu mine, ori îți faci bagajele și te întorci la părinți. S-a înțeles?

Nu aveau ce face, dar bombăniră o zi întreagă.

-Of, bunico, unde-ți sunt principiile? Ce-i cu discriminarea față de prietena noastră? Și tot tu zici că vecinii sunt misogini…

Zadarnic! Bătrâna rămase fermă pe poziții. Lamentările Irinei îi aduseră promisiunea că în noaptea în care băieții vor fi plecați la lac, ea va asculta cele mai frumoase legende ale locului, povestite de bătrână, care era un izvor nesecat de istorii de demult. Irina era isteață, pricepu că n-are sens să întindă coarda mai mult și se bucură de ceea ce obținuse.

Băieții plecară în seara următoare, cu trei ore înainte de apus. Vremea era numai bună pentru o noapte petrecută la lumina stelelor, senină și caldă.

-Aveți nevoie de trei ore, zisese bunica. Două ca să ajungeți la lac și o oră ca să vă ridicați cortul și să pregătiți cina. Noaptea trebuie să vă găsească în cortul vostru, bine înfofoliți în sacii voștri de dormit. Nu vă faceți tabăra prea aproape de lac, pe malul abrupt ci în loc mai ferit, în apropierea peșterilor. Și, Ionel, ca bunica ta să doarmă liniștită, ia asta cu tine, dar nu care cumva să mi-o pierzi, că nu te mai primesc înapoi în casă.

„Asta” era o cruciuliță frumos lucrată din argint lucios, pe care bătrâna o scoase dintr-un sertar, o agăță de o curelușă subțire de piele și o legă la gâtul nepotului ei.

-Ai grijă de tine, da? Și nu care cumva să-mi ieșiți din cuvânt și să umblați de nebuni prin întuneric pe malul lacului, ca să nu cădeți înăuntru.

Băieții trebuiră să promită solemn, fiecare pe rând, că așa vor face. Târziu după-amiază urmară drumul spre capătul satului și de acolo se afundară în pădurea deasă. Irina îi urmări cu privirea până când verdele vegetației îi înghiți, apoi intră în casă.

Seara decurse fără incidente, exact așa cum îi promiseseră bătrânei. Își ridicară cortul la o distanță prudentă de luciul apei, sub streașina unor stânci, aprinseră focul pe locul unei vechi vetre de foc, mâncară cu poftă și se porniră să discute,cu privirile ațintite spre locul în care apa lacului prinse a sclipi argintiu, oglindind o uriașă lună plină care abia răsărise peste crengile copacilor.

-Aș sta aici la taclale până dimineața, făcu Ionel. E atât de frumos!

-Da, dar ai auzit ce a spus bunica ta. Stingem focul și ne băgăm în sacii de dormit până mâine când se luminează de ziuă, sau cel puțin eu așa voi face.

-Bine Vlad, fie cum vrei. Uite, eu mă apuc să sting focul.

-Nu încă, se împotrivi Costel. Ia uitați ce am adus, ca somnul să ne fie mai dulce.

Plin de importanță, desfăcu șireturile rucsacului său, mai mare și mai greu decât al celorlalți doi și extrase de acolo patru sticle de bere.

-Hei, de unde le ai?

-De la bufetul din sat! Când m-a văzut mândru și fălos, vânzătoarea a uitat să întrebe câți ani am și mi le-a dat.

Ionel și Vlad oftară. Ei încă mai păreau niște copilandri de cincisprezece ani, în timp ce Costel putea fi lesne luat drept un tânăr de optsprezece, major și îndreptățit să bea alcool când îi face plăcere.

-Ei, da, ce noroc au unii, mormăi Ionel. Dar de ce patru?

-Păi, m-am gândit că vine și Irina, am luat o bere și pentru ea.

-Fetele nu beau bere, interveni Vlad. Cel puțin mama mea așa zice, că nu e elegant.

Costel râse arătându-și toți dinții, cu râsul lui zgomotos.

-Grazav! S-o vezi pe soră-mea cât e de elegantă când dă pe gât o sticlă din asta și o soarbe dintr-o singură înghițitură.

Băieții știau că în familia lui Costel mai erau două fete, ambele mai mari decât el. Cea mare se măritase devreme, avea și copil și Costel se grozăvea cu statutul său de unchi. Cea mică era logodită și urma să se căsătorească în toamnă. Ionel și Vlad se abținură să întrebe care din surori era marea băutoare de bere, dar privind statura masivă și mușchii lui Costel („un dar de la mama și de la tata”, cum zicea el adesea) nu erau greu de imaginat două huidume de femei, capabile, fiecare, să bea cot la cot cu bărbații.

Costel deschise prima sticlă cu o îndemânare care dovedea un exercițiu îndelungat.

-Pe asta s-o împărțim în trei și să bem fiecare în sănătatea Irinei noastre cea sechestrată în casă, propuse el. Apoi ne rămâne încă o sticlă de căciulă. E bine așa?

Băieții găsiră că era bine și dădură câte o dușcă zdravănă pe gât în sănătatea Irinei.

-Îi vom povesti lucruri grozave mâine, când ne vom întoarce, zise Vlad.

-Da, atât că va trebui să le inventăm pe toate, de la un capăt la altul, precizează malițios Ionel.

-Berea stimulează imaginația, îi anunță Costel. Tata are un vecin pescar, mereu merge la baltă cu berea după el și la întoarcere povestește tare frumos.

-Da, dar pește, pește prinde?

Râsul zgomotos al lui Costel se înălță din nou deasupra coroanei copacilor.

-Nu ți-a spus nimeni până acum că ești exagerat de curios?

Ionel tăcu – i se făcuse brusc somn. „Dacă berea provoacă somnolență" gândi el „e bine că am avut sticlele alea la noi. Măcar știu sigur că vom sta cuminți în cortul nostru și bunica nu va avea nici un motiv ca să ne tragă de urechi".

Se strecurară în sacii lor de dormit și în doar câteva minute dinspre cort nu se mai auzeau decât trei respirații egale și liniștite, semn că băieții adormiseră buștean. Pe Ionel îl trezi din somn o mișcare și un foșnet în imediata lui apropiere. Își dădu seama că Vlad, care dormea pe locul din mijloc, se trezise și el. Își privi cadranul fosforescent al ceasului și-i șopti în ureche, încet, ca să nu-l deștepte pe Costel:

-E trei și jumătate noaptea. Ce faci la ora asta?

-Ei, na, poftim întrebare! După toată berea de aseară, simt nevoia să mă duc după un copac mai gros.

-Bine, dar nu te îndepărta prea mult și ai grijă se te întorci repede. Vrei o lanternă?

-Nu, e lună plină, ce nevoie aș avea?

Vlad ieși din cort cu mișcările cele mai ușoare de care era în stare. Ionel ar fi vrut să adoarmă, dar avertizările bunicii îl ținură treaz. Întinse mâna sub tricou, apucă între degete crucifixul și se porni să-l răsucească, decis să aștepte treaz întoarcerea lui Vlad.

Dar se pare că Vlad nu se grăbea. Așteptarea se prelungea nefiresc de mult. Ionel începu să tragă cu urechea, doar-doar îi va auzi pașii, dar în afara cortului liniștea și nemișcarea erau depline. Se lăsă furat de imaginea acelor de la ceasul de mână, urmări mersul grăbit al secundarului și târârea, mult mai lentă, a minutarului, frământându-se de la o vreme dacă să-l trezească sau nu pe Costel, care continua să doarmă liniștit. Oare ar fi trebuit să pornească în căutarea lui Vlad? Oare i se întâmplase ceva rău? Își aduse aminte că nu s-a auzit nici un plescăit suspect dinspre apă, deci Vlad sigur n-a căzut în lac. Atunci de ce nu se întorcea? Se rătăcise? Greu de crezut – cortul era galben la culoare și sub razele lunii părea alb, strălucitor și era vizibil de la o poștă. După o jumătate de oră în care Ionel se perpelise în sacul lui, auzi un fâșâit prin iarba înaltă și Vlad își făcu apariția, cât de neauzit putea s-o facă.

-Unde naiba ai fost în toată vremea asta?

-Dar tu nu dormi?

-Nu. Te așteptam, doar i-am promis bunicii că avem grijă unul de celălalt. Dacă ți s-ar fi întâmplat ceva?

Discutau în șoaptă, încetișor, deși vocea lui Ionel suna destul de furioasă din cauza somnului pierdut.

Vlad nu răspunse și Ionel îl înghionti, hotărât să-și verse cumva furia.

-Hei, dar de ce tremuri? Ai răcit umblând aiurea prin pădure? Ți-e frig?

-Nu mă dădăci, i-o întoarse Vlad supărat. Nu am fost în pădure decât un minut ca să mă ușurez, după aceea m-am dus la lac.

-Ai înnebunit? Parcă ne-am înțeles că nu umblăm brambura la lac noaptea, ca să nu cădem în apă.

-Da, Ionel, da, dar… era o lumină argintie, nefirească, în direcția aceea și m-am dus să văd ce este.

-Nesocotitule!

-Iar pe malul lacului ședea un om, continuă Vlad ignorând remarca (justificată) a prietenului său. Era gol-pușcă și de pe corpul lui șiroia apa, ca și cum tocmai ar fi ieșit din lac, de la scaldă.

-Alt nebun, comentă Ionel. Treaba lui ce făcea acolo, tu trebuia să te întorci la cort.

-Aș fi vrut eu, dar omul m-a zărit și mi-a făcut semn să mă apropii. M-am dus, curios, pentru că mi-am dat seama de unde venea lumina aceea stranie – omul avea un păr lung, lăsat pe umeri, foarte deschis la culoare, care sclipea ca argintul sub razele lunii. La fel strălucea și corpul lui, cu pielea tot atât de albă ca zăpada proaspăt căzută.

-Era bătrân?

-Nu prea, n-aș zice că era foarte bătrân (la cincisprezece ani, oricine e trecut de douăzeci e

etichetat ca fiind bătrân). Arăta ca o statuie de marmură de la un muzeu, mai degrabă decât ca un om viu, atât că se mișca. Dar mișcările lui erau iuți și grațioase ca un dans și era mai frumos decât orice statuie de zeu pe care am văzut-o în cartea cu legendele Olimpului.

Furia lui Ionel dispăru și el începu să râdă pe înfundate. Vlad primise cadou de la părinți, de ziua lui, o superbă ediție de lux a legendelor Olimpului, plină cu fotografii de statui antice reprezentând zeitățile grecești. Băieții făcuseră o adevărată pasiune pentru cartea aceea, fiindcă zeițele, nimfele și naiadele erau reprezentate în majoritate goale și acelea erau primele trupuri goale de femei pe care le vedeau la viața lor. Se apucară să le studieze până le învățară pe de rost fiecare trăsătură și fiecare curbă a corpului lor grațios. Dar acum Ionel se trase la o parte, un pic speriat: Vlad vorbea cu prea multă însuflețire și admirație de frumusețea ireală a străinului de la lac.

-Vlad, tu... vreau să zic, ție îți plac mai mult bărbații decât femeile?

-Vorbești prostii! Nici nu mi-a trecut prin cap o asemenea năzbâtie, iar străinul acela, oricât de frumos ar fi fost, avea ceva respingător. N-ai fi vrut să stai prea mult în preajma lui.

-Adică mirosea urât sau ceva de soiul ăsta?

-Nu, Ionel, mirosea mai frumos decât toate florile din poieni în miezul verii. Doar că răspândea în jurul lui un aer înghețat. Ți se făcea brusc frig, îți clănțăneau dinții în apropierea lui, asta voiam să zic.

-Așa, și? Zici că ți-a făcut semn să mergi la el. Ce a vrut cu tine?

-Păi, hm, vorbea exact ca bunica ta. Că lacul e adânc și periculos, că te poți lesne îneca, m-a certat că am ieșit noaptea din cort și umblu aiurea prin pădure, chestii din astea.

-Bine! Sper că ai băgat toate astea la tărtăcuță și te-ai hotărât să te întorci.

-Nu, șușoti Vlad. Partea mai interesantă a pățaniei de-abia de atunci a urmat. L-am întrebat cine e și ce caută acolo, iar el mi-a răspuns că e stăpânul lacului și că trăiește în acest loc de sute de ani. Mi-a mai zis că ziua stă scufundat în adânc și doar noaptea iese din apă, pentru că lumina soarelui l-ar distruge. Și apoi s-a uitat la mine cu niște ochi mari, strălucitori ca pietrele prețioase și mi-a cerut să-l privesc în ochi. Și-a trecut una din palmele lui albe prin fața chipului meu și a zis, pe o voce care te făcea să adormi: „acum vei uita că m-ai întâlnit, vei uita ce ți-am spus și te vei duce de-a dreptul la prietenii tăi, iar până dimineață vei dormi neîntors.” Dar după ce a tăcut și vraja vocii lui s-a risipit, eu tot îmi aduceam aminte de întreaga întâmplare.

-Sper că ai făcut pe somnambulul și ai șters-o de acolo!

-Nu, adică aș fi vrut să fac asta dar ceva mă ținea locului. Așa că l-am întrebat ce-mi făcuse și i-am mărturisit că-mi aminteam fiecare cuvințel pe care mi l-a spus. Omul s-a uitat la mine cu un interes pe care nu i-l remarcasem mai înainte, iar vocea lui monotonă și rece a reluat firul discuției.

-Ce ți-a spus, mai exact?

-Păi, nu știu, cuvintele lui sunau ca ceva străvechi. Adică își construia ciudat frazele, dar cred că am reținut esențialul. Îi era milă de mine,

îmi spunea că singurii oameni asupra cărora nu are efect magia lui sunt oamenii-poartă.

-Oamenii-ce? E legat cumva de fotbal, sau... ?

-Nu, Ionel, el zicea că există mai multe lumi paralele, din care doar una materială, lumea pe care o vedem noi, muritorii și pe care o percepem cu cele cinci simțuri ale noastre. Celelalte sunt din afara materiei – acolo timpul se scurge altfel, iar în unele nici nu există noțiunea de timp. Oamenii-poartă sunt cei care pot permite mesajelor să treacă dintr-o lume în alta – cei care vorbesc cu morții, prevăd viitorul, fac obiectele să leviteze.

-Uau, un fel de fachir! Meserie! Ce n-aș da să fiu în locul tău!

-Nu cred. Vlad clătină sceptic din cap. Omul mi-a zis că cei ca mine au de obicei parte de o existență scurtă și periculoasă, pentru că lor li se relevă tot ce alți oameni vor să ascundă. De pildă dacă cineva a ucis un om și un astfel de om-poartă se află prin preajmă, sufletul mortului îl poate găsi și-i poate indica numele ucigașului. Deci omul-poartă nu va mai fi niciodată în siguranță, pentru că mereu va ști prea multe.

-Aha, înțeleg. Dar ție ți s-a întâmplat vreodată ceva din toate astea? Adică ai vorbit cu morții, ai auzit glasuri de nicăieri, ai avut viziuni?

Vlad negă cu înverșunare.

-Ei și-atunci? De unde știi că bărbatul de la lac n-a vrut pur și simplu să-ți facă o farsă?

-N-a fost vorba de nici o farsă, protestă Vlad indignat. Tu nu l-ai văzut și nici nu pot să ți-l descriu, pentru că nu m-ai crede. Era – cum să zic? – era ireal, parcă nepământean, venit din altă lume.

Acum înțeleg de ce bunica ta nu ne-a lăsat s-o luăm pe Irina la lac. Cred că o femeie s-ar fi îndrăgostit de el la prima vedere și probabil ea n-a vrut ca Irina să sufere.

-Aiurea, făcu Ionel sceptic.

-Nu, e purul adevăr, se încăpățână Vlad.

-Bine. Mai vorbim dimineață. Probabil după un somn bun nu-ți vei aduce aminte nimic din toată întâmplarea.

Dar la răsăritul soarelui Vlad îi istorisi pățania și lui Costel, în aceiași termeni, fără să uite nici un amănunt. „La naiba, e pe bune” gândi Ionel. „Chiar l-a văzut pe omul acela sau ce-o fi fost. Eu acum ce mă fac? Îi spun bunicii sau nu?” Hotărî că e mai prudent să tacă, dar uitase cu cine avea de-a face.

-Hei, voi trei, îi luă bătrâna în primire, ce-i cu fețele astea lungi și îngândurate? Vi s-a întâmplat ceva ciudat azi-noapte?

-Nuuuu, negară vehement trei glasuri, în timp ce Irina, care se ivise tiptil în încăpere, îi privea cu ochi mirați.

-Așa să fie cum spuneți. Ionel, dă-mi înapoi crucifixul, te rog.

Băiatul își desfăcu nodul curelușei de la gât și înlemni – argintul strălucitor se înnegrise ca și cum multe ierni ar fi trecut peste el. Își reprimă expresia șocată și întinse micul medalion bătrânei. Aceasta îl luă și-l privi cu seriozitate, dar nu prea surprinsă.

-Ei, poftim! Aici e dovada clară că mințiți, iar eu ar trebui să fac pe proasta și să vă cred?

-N... nu știu cum s-a înnegrit, se bâlbâi Ionel.

-Dar știu eu. Ia stați jos și povestiți-mi totul!

Vlad trebui să relateze întreaga tărășenie, trecând bineînțeles sub tăcere sticlele de bere. Bătrâna ascultă atentă, înclinând uneori aprobator din cap, în timp ce Irina urmărea întreaga scenă cu răsuflarea tăiată.

-Deci ce fel de creatură era omul acela? întrebă Vlad în final, ros de curiozitate.

-Una care pentru știință nu are cum să existe, replică bunica. O ființă care nu îmbătrânește și nici nu moare – în tinerețea mea arăta exact așa cum arată și astăzi. O creatură magică, aparent binevoitoare, care sălășuiește, zice-se, de secole în aceste locuri. Uneori dispare pentru câteva generații și povestea îi este uitată, ca apoi să apară din nou. Sătenii superstițioși zic că au văzut bărbatul ucigând sălbăticiuni și bându-le sângele și că are canini neobișnuit de lungi, ascuțiți ca niște pumnale. Femeile îl găsesc irezistibil, dar el se ferește să li se arate, pentru că le-ar frânge inimile – s-ar îndrăgosti de frumusețea lui fără cusur, însă ele îmbătrânesc, pe când el rămâne veșnic tânăr în perfecțiunea lui înghețată.

-Deci, bunico, în ceea ce a spus despre Vlad există o sămânță de adevăr? Prietenul nostru chiar are acele calități ciudate?

-Omul de la lac nu are nevoie să mintă – doar este etern și indestructibil, la ce i-ar folosi o minciună? Da, probabil Vlad este medium – un alt fenomen pentru care știința nu are nici o explicație.

-Nu mi se pare că știu să fac nimic deosebit, recunoscu Vlad. Nu vorbesc cu morții, nu ghicesc

viitorul, nu mi se întâmplă nimic anormal. Poate că creatura aceea s-a înșelat.

-Așteaptă să mai crești, băiete. Ți-a murit recent vreo rudă apropiată?

-Nu. De fapt am fost odată, pe când eram mic, la o înmormântare care mi s-a părut lungă și plictisitoare și din care n-am înțeles nimic. De atunci, din fericire, n-a mai fost nici un deces în familie.

Bunica surâse.

-Ei, vezi? Roagă-te pentru sănătatea celor din jurul tău, fiindcă este greu să trăiești cu secretele morților. Cărțile de parapsihologie pe care le-am citit precizează că asemenea abilități nu se dezvoltă înainte de pubertate decât în cazul unei copilării greu încercate – dorește-ți să rămâi copil cât de mult poți, pentru că darurile neobișnuite sunt rareori însoțite de o viață fericită. Iar voi – bătrâna arătă spre Costel, Irina și Ionel – trebuie să jurați că nu veți divulga nimănui, niciodată, secretul lui Vlad. Vă cer un lucru greu, pentru că sunteți la vârsta la care e tentant să faceți pe grozavii – dar judecați de două ori înainte de a deschide gura și dacă vreți ca prietenul vostru să nu aibă necazuri cu autoritățile, mai bine țineți-o ferecată pentru totdeauna.

În ziua aceea, doi oameni erau nefericiți: Vlad, care nu știa ce să creadă legat de nou-descoperitele lui talente și părea confuz și Ionel, care observase privirile brusc strălucitoare ale Irinei când se uita la Vlad. „Pentru ea, el e un tip cu calități aparte, de când a aflat că e medium. Pe când eu? Sunt doar un băiețel comun și șters, nu o atrag prin nimic, nu mă pot face remarcat prin nimic. Sunt un tip jalnic, asta e”.

Cap. 4 Madame Kitty

Ionel recitea pentru a mia oară însemnările lui Vlad din jurnal. De fapt nici nu le mai citea, pentru că le știa pe de rost – își lăsa doar ochii să alerge pe text, în timp ce-și frământa mintea. Abilitățile lui Vlad se pare că se dezvoltaseră în decursul timpului: în clădirea Parlamentului, el susținea că simte efortul supraomenesc al celor care construiseră edificiul și că le aude vocile. Ionel își dădu seama că Vlad își petrecuse multe seri studiind proiecte de legi, ca deodată lectura să-i fie întreruptă de voci misterioase venite din pereți. În asemenea momente, Vlad abandona lectura și o pornea singur pe coridoarele pustii. Avea o predilecție pentru nivelurile din subsol, unde susținea că vocile se aud mai puternic. Rătăcise ore lungi pe acele coridoare interminabile, dar, în însemnările lui, Ionel nu găsi nici o dovadă că Vlad ar fi întâlnit vreo ființă stranie.

„Dacă Vlad a fost ucis, așa cum crede Irina” gândea Ionel, „atunci a fost omorât de o ființă vie, nu de o fantomă. Din blestematul ăsta de jurnal nu reiese absolut nici un indiciu că s-ar fi certat cu cineva sau ar fi avut necazuri pe aici – absolut nici unul. Oare Irina m-a pus pe o pistă falsă? Oare moartea lui Vlad n-a avut nici o legătură cu abilitățile lui de medium?”

Clădirea Parlamentului, pe care o găsise la început feerică, nu-l mai impresiona de fel. Era imensă, obositoare, enervantă, frumoasă și totuși cumva neprietenoasă.

-La Parlament e ca într-o căsnicie, îi spusese odată Ionel doamnei Maria. Prima lună e de miere,

când totul e dulce, după aceea sesizezi abia că borcanul e plin cu rahat până la fund.

-Da? Ce nu-ți place, băiete?

-Păi, ce-mi place? În nici un caz ceea ce fac. Stau și citesc propuneri legislative cât e ziulica de lungă, din care nu înțeleg nimic pentru că nu sunt avocat. În parlament ar trebui să intre numai jurişti de meserie, ei se pricep la legi.

-Atunci n-ar mai fi parlament, ci barou, observă cu justețe doamna Maria. Dar tu de fapt ce credeai, cu ce se ocupă parlamentul? Nu cu legile? Asta ai venit să faci, asta vei face, punct!

„Am venit să aflu de ce a murit prietenul meu”, ar fi vrut Ionel să strige, dar se abținu.

-Aveți dreptate, doamna Maria. Doar că... doar că mă gândeam că va fi cumva altfel. Îmi plăcea meseria mea, o făceam bine. Îmi lipsește munca de inginer, cifrele, lucrurile concrete. Legile astea sunt interpretabile și mai alunecoase decât un pește ud. „Și mai ales mă îngrozește ce-mi spunea Irina, că stând aici te deprofesionalizezi și nu te mai poți întoarce apoi la vechea ta viață”. Dar asta doar o gândi, nu o mai zise cu voce tare.

-Uite ce e, începu Maria, poate că nu știu ce faceți voi acolo și vorbesc a proasta, dar dacă legile sunt neclare, e rostul vostru să le clarificați, nu? Zici că ți-a plăcut meseria de inginer. Foarte bine, n-o să te mai bat la cap întrebându-te de ce ai părăsit-o ca sa devii parlamentar. Dar ai putea măcar să-ți folosești cunoștințele tehnice în avantajul noii tale cariere – pornește de la ceea ce știi să faci, către necunoscut. Cere să lucrezi în comisia parlamentară pentru telecomunicații și fă în așa fel ca celor care au rămas ingineri să le fie mai bine. Și să nu te mai văd cu figura asta

prelungă și mohorâtă, că nu pot admite ca din foștii mei elevi să se aleagă niște rataţi!

Ionel hotărî să-i asculte sfatul. „Dacă tot am venit în Parlament, măcar să mă comport ca un parlamentar. Faptul că nu fac nimic nu mă ajută să răspund întrebărilor Irinei și nici nu-l readuce pe Vlad la viață”. Decise cu regret să lase în urmă preocupările legate de jurnalul lui Vlad și să se ocupe serios de proiectele de lege, nu doar ca un ins ce stă la un pupitru și votează după cum i se indică „de la partid”. Schimbarea de atitudine nu trecu neobservată. Luă de câteva ori cuvântul și în curând i se propuse să facă parte din comisia pentru telecomunicații, unde Ionel se puse pe treabă cu seriozitatea pe care o afișa în vremurile bune, înainte de predarea câte unui proiect. Rezultatul fu surprinzător: încet-încet, jurnalul lui Vlad i se șterse din memorie, deși îl păstra mereu într-un sertar al biroului, iar presa începu să-l asalteze. Devenise un personaj public – lumea avea nevoie de părerea lui la tot felul de dezbateri televizate, voia să știe câte ceva despre situația lui familială, prieteni, mâncăruri preferate și animale de casă. Ionel găsi această activitate, mereu în mijlocul agitației, chiar mai obositoare decât rutina plictisitoare de la început, mai ales că era un tip mai degrabă taciturn. Interviurile îl exasperau, în special cele în care viața lui personală era pusă sub lupă. Răspundea monosilabic la întrebări, scuzându-se, uneori, cu formularea: „știți, eu sunt inginer, noi vorbim puțin și mai ales în cifre”.

Doamna Maria era din ce în ce mai mulțumită – ea decupa din ziare și îndosaria toate articolele care se refereau la activitatea lui Ionel, iar aceste articole deveneau tot mai numeroase. Era bine – fostul ei elev o luase pe calea cea bună. Până într-o zi când Maria îi puse pe birou, furioasă, un articol vădit răuvoitor.

-Ionele, ce-i asta? Să nu mai faci așa ceva, că dai de dracu'!

Ionel își aruncă ochii la repezeală pe titlul articolului și înlemni. Era o știre-bombă, de prima pagină – „declarația mincinoasă de avere a deputatului Ionel Câmpineanu".

„Domnul deputat Câmpineanu" – comenta malițios ziaristul – „un om care lasă oricui o primă impresie de corectitudine absolută, și-a trecut în declarația de avere apartamentul din Timișoara, mașina și contul din bancă, uitând, se pare, că posedă o vilă în satul turistic Cărbunari, aparținând de comuna Sasca Montană".

-Ceee? Cine-i cretinul care a scris asta? Vilă? E adevărat că am moștenit în Cărbunari casa bunicii, numai că nu e vilă ci o casă bătrânească din chirpici, cu două camere, acoperișul cârpit și veceul în fundul curții, fără canalizare, fără încălzire centrală și fără asfalt în fața casei.

-Dar e a ta și ai uitat s-o treci în declarația de avere, comentă Maria.

-Așa e, fir-ar să fie! Nici nu m-am gândit la ea ca la o „avere". E mai degrabă o piatră de moară agățată de gâtul meu, pe care trebuie s-o întrețin cumva ca să nu se dărâme.

-Atunci se poate rezolva, făcu liniștitor doamna Maria. Îți vei reface declarația și vom cere ziarului să publice niște fotografii ale casei, așa va vedea fiecare cu ochii proprii ce înseamnă „vilă" în accepțiunea ziariștilor.

Situația se rezolvă, într-adevăr, numai că lui Ionel îi rămase porecla de „omul cu cocioaba" și tot parlamentul își râdea în pumni de vila domnului deputat.

-Nicicum nu e bine, constată el amărât. Mă pregăteam să merg în vacanța de Crăciun acasă la Timișoara, s-o vizitez pe Irina și când colo trebuie să mă ocup acum de cocioaba din Cărbunari.

„Tot răul spre bine”, îi șoptea vocea lui interioară. „Ce ai fi avut să-i spui Irinei? Că nu știi mai multe despre moartea lui Vlad decât în prima zi când ai venit la Parlament? Că trei luni de investigații te-au dus într-o fundătură?”

Se simțea nervos, stresat și nu întrezărea nici o cale să pună punct acestei situații. La Cărbunari îl aștepta evaluarea bătrânei case – oare nu se prăbușise încă? – la Timișoara părinții și o femeie probabil nemulțumită că el n-a rezolvat misterul morții soțului ei. Jurnalul abandonat în sertar nu-i oferea nici un indiciu, se plimbase de zeci de ori pe coridoarele pomenite de Vlad dar nu auzise nici o voce și nu văzuse nimic suspect. Ce concluzie putea să tragă din toate acestea? Că n-avea noroc, că nu fusese destul de atent, cât să zărească stafii în Parlament sau pur și simplu că era, cum ar zice oamenii la țară, prost grămadă? Necăjit, îi întinse agenda telefonică doamnei Maria.

-Vă rog să căutați numele de Eleonora Popescu și să-mi stabiliți o întâlnire cu această doamnă. Ea locuiește în Oravița, așa că întâlnirea nu va putea avea loc decât în vacanța de Crăciun.

-Bine. Și cine crezi tu că lucrează în perioada sărbătorilor? Doamna în cauză te va refuza politicos, asta dacă nu cumva te va înjura strașnic.

-Nora lucrează oricând, fie duminică, fie noapte, așa că vă rog s-o sunați.

-Hm, și cu ce se ocupă această femeie atât de disponibilă?

-Este... este psiholog, răspunse Ionel. Doamna Maria sesiză ezitarea din vocea lui și ridică doar din sprâncene, dar nu zise nimic, luă agenda și se apucă să caute numărul de telefon al Eleonorei Popescu. După câteva clipe de tăcere se auzi un „buf" puternic, de la agenda pe care secretara o trântise pe masă.

-Ionel, acum chiar ți s-a urât cu binele? Mă pui s-o sun pe madame Kitty? Ești o persoană publică și ziariștii atât așteaptă, să le dai ocazie de scandal.

-De unde ați dedus că Nora ar fi una și aceeași persoană cu madame Kitty? Și ce știți dumneavoastră despre madame Kitty? La cinzeci de kilometri de Oravița, n-a auzit nimeni de madame Kitty.

-Poate, replică doamna Maria, dar acum câțiva ani am avut un elev venit de la o școală din Oravița și el povestea băieților din clasă tot felul de picanterii legate de această madame Kitty. De unde am dedus că psihologul tău ar fi madame Kitty? Uite, de aici – ai trecut numărul de telefon al Eleonorei Popescu, psiholog, în agendă, iar pe aceeași pagină ai lipit o carte de vizită a acestei Kitty, care are numărul de telefon identic cu cel al Eleonorei. Nu sunt așa de proastă încât să cred în coincidențe, în schimb tu ești destul de nesocotit ca să păstrezi această carte de vizită în agendă. Chiar nu citești ziarele? Colegi de-ai tăi au fost târâți în noroi pentru scandaluri cu prostituate, iar tu mă pui să sun din clădirea Parlamentului la madame Kitty! E culmea!

-Eu v-am pus să sunați la doamna psiholog Popescu. Modul în care își gestionează Eleonora diversele afaceri e treaba ei și se pare că știe să le separe foarte bine. Dacă voiam să-i cer o întâlnire

lui Kitty, o sunam chiar eu. Cât despre colegii mei deputați, în cazul lor a fost vorba de minore – asta ca să vedeți că nu sunt cu totul aerian, știu și eu cu ce se ocupă ziarele.

Ionel ridicase tonul – doamna Maria începea să-l enerveze. Îl făcea să se simtă ca pe vremea când era elev și-l trata ca pe un puști prins cu tema nefăcută. Ea pricepu că a întins coarda prea mult și formă numărul de telefon găsit în agendă, lăsând totuși să i se vadă pe chip lehamitea că trebuie să sune o persoană de condiția acelei Kitty.

-Secretara domnului deputat Ionel Câmpineanu vă deranjează. Aș dori să vorbesc cu doamna Eleonora Popescu.

-E chiar ea la telefon, răspunse o voce plăcută de femeie. Ce pot să fac pentru clientul meu?

Obrajii Mariei luară foc, dar reuși totuși să articuleze:

-Domnul deputat ar dori să vă întâlnească. Sunteți psiholog, da?

-Specializat în psihologia stresului, răspunse vocea. Când ar putea să treacă domnul deputat?

-Păi, numai în vacanța de Crăciun, altfel e la București, la Parlament. Lucrați chiar și de sărbători?

-Sfaturile bune, spuse melodios femeia de la capătul firului, își pierd valoarea dacă nu sunt date la momentul potrivit. Pentru vechii clienți lucrez oricând. Domnul Câmpineanu să mă caute de îndată ce va ajunge la Oravița, știe dânsul unde.

Maria rămase cam confuză. Femeia cu care tocmai vorbise părea stilată și poate că se ocupa

într-adevăr cu psihologia. Da, dar Ionel nu negase că ea ar fi faimoasa Kitty, matroana stabilimentului cu „fetițe” de lux al orașului. „Încurcate sunt treburile bărbaților” își spuse Maria și-și puse un bilețel pe birou ca să nu uite să-i comunice lui Ionel că fixase întâlnirea.

Vacanța de Crăciun sosi tocmai când Ionel avea cel mai puțin chef de ea. Pe biroul lui se adunaseră stive de propuneri de acte normative care trebuiau citite și adnotate, i se solicitase participarea la un ciclu de emisiuni despre computere la un post TV (asta îi făcea o reală plăcere), iar acasă nu-l așteptau decât vechile obsesii din adolescență și o Irină probabil nemulțumită, căreia nu avea nimic să-i spună. Doamna Maria îl ajutase la alegerea și ambalarea cadourilor pentru părinți, prieteni și cunoscuți, iar acum ședea în mașina lui, privind tăcută și absentă pe geam la ploaia care șiroia rece, monotonă și cenușie.

Vremea fusese o feerie de alb până în urmă cu o săptămână, când se încălzise brusc și zăpezile începuseră să se topească, inundând Bucureștiul și făcând ca tone de noroi să se răspândească dinspre străzile prost pavate de la periferie către zona centrală a orașului.

„La Timișoara va fi chiar mai rău de-atât”, își spuse Ionel. „Acolo plouă mai mult decât aici. Iar la drumul spre Oravița refuz să mă gândesc, probabil va părea ceva dintr-un film de groază”. Ceea ce nu-l opri însă să plece a doua zi de Crăciun, spre Oravița și spre întâlnirea solicitată cu Nora Popescu. Găsi un loc de parcare în centrul orășelului și o porni pe jos, prin ploaia mocănească, spre casa Norei. Ar fi putut să se

scutească de apa rece care-i curgea în creștet, dar ar fi fost un gest imprudent să-și lase mașina chiar în fața casei ei – blestemații de ziariști erau mai răi ca ploaia, aveau talentul de a se infiltra peste tot.

Casa apăru mohorâtă în lumina palidă a după-amiezii, deși într-o zi însorită ar fi putut fi considerată frumoasă. Era o clădire de modă veche, cu un etaj, o fațadă cu îngerași din ipsos, o poartă îngustă și un mic balcon aplecat deasupra străzii principale. Proaspăt zugrăvită și bine întreținută, casa ridicată în urmă cu aproape două secole părea un cămin plăcut, iar culoarea bordo-închis, cu lemnăria ferestrelor albă, o făcea să iasă în evidență printre celelalte construcții de pe stradă, majoritatea gri sau galbene. Deasupra porții se aflau două plăcuțe – una metalică, de un auriu mat, pe care se vedea gravat cu litere lucioase și elegante, de mână, textul „Eleonora Popescu – psiholog și psihoterapeut". Cealaltă placă era din plastic bordo, în nuanța zugrăvelii, iar literele albe anunțau că la etaj se află „Salonul Kitty – masaj anti-stres și anti-celulitic". Ionel zâmbi – își amintea perfect de trupul frumoasei „maseuze" care-l primise la etaj la ultima lui vizită, cu ceva timp în urmă. Într-adevăr, reușise să scape de stres nesperat de repede, deși ceea ce se petrecuse acolo numai masaj nu putea fi numit. Dar acum nu venise pentru fete, ci pentru Nora însăși, iar ea se lăsase de „meserie" pe la patruzeci de ani și se dedicase psihologiei, pentru care avea o diplomă uitată în dulap de ani de zile.

Ionel apăsă pe butonul soneriei – un țârâit scurt și poarta se deschise. Nora stătea în fața lui, frumoasă încă la cei (așa ziceau gurile rele) aproape cincizeci de ani ai ei, îngrijită, atent machiată și îmbrăcată într-un halat-kimono roșu cu broderii aurite. „Femeia asta știe să facă atmosferă", recunoscu Ionel pe când era condus

printr-un hol decorat cu evantaie chinezești uriașe, mulțime de obiecte feng-shui și câteva plante verzi, luxuriante. Cabinetul Norei era o bibliotecă de mari dimensiuni, înțesată de cărți vechi, scumpe și bune. Prin încăpere erau răspândite câteva fotolii, măsuțe orientale joase placate cu sidef și lampioane cu abajur pictat, care răspândeau o lumină rozalie, diafană. În șemineu ardea un foc strașnic, alungând frigul și umezeala.

-Ia loc, te rog. Din moment ce secretara ta a cerut o consultație pentru tine, pot să bănuiesc că vrei să stăm de vorbă. Dupa aceea vei decide singur dacă vrei să urci la etaj sau nu, dar te anunț că am o fată nouă, o ucraineancă drăguță cu pielea albă și părul roșu, discreția întruchipată. Ziariștii n-ar scoate nimic de la ea, niciodată, pentru că nu vorbește o boabă românește.

-Pentru tine am venit, recunoscu Ionel. Am probleme.

-Pe aici se perindă mai mulți bărbați cu probleme decât pe la tribunal sau pe la Direcția Finanțelor Statului, spuse Nora surâzând. Să treci prin viață fără să pui problemele la suflet este o artă care se învață după ani lungi de exercițiu. Iar să-i ajuți pe ceilalți să se simtă mai bine e cea mai nobilă dintre preocupări, indiferent ce metode ai folosi pentru asta.

-Măi să fie! Păi tu ești mai morală decât biserica!

-Nu sunt ipocrită, știu ce spune lumea despre mine. Dar atât timp cât nimeni nu s-a întors de „dincolo” ca să-mi spună că e imoral ceea ce fac, am tot dreptul să cred că am fost creați ca să trăim în plăcere și bucurie și să procedez în consecință. De aftfel nici tu nu mi se pare că ai fi cel mai moral dintre oameni – doar ești politician, nu?

-Împotriva voinței mele, recunoscu Ionel. Irina m-a rugat să candidez, ca să ajung în Parlament și să elucidez moartea soțului ei. Ea crede că Vlad nu s-ar fi sinucis și mi-a dat jurnalul lui, din care a fost rupt biletul de adio. Iar aici e problema mea, că n-am găsit nici un indiciu care să confirme suspiciunile Irinei și nici nu mă pot întoarce la ea ca să-i spun că probabil fabulează.

Nora se ridică din fotoliul ei și începu să se plimbe prin încăpere cu pași măsurați. Apoi se opri brusc.

-Ca o crimă să aibă loc, e nevoie de trei lucruri: un ucigaș, o armă și un mobil al crimei. Să trecem peste arma crimei, poliția a stabilit că Vlad s-a aruncat în gol și să presupunem că a fost împins. Despre ucigaș zici că n-ai putut afla nimic. Dar care presupune Irina că ar fi mobilul crimei?

-Faptul că Vlad a fost medium, răspunse Ionel pe nerăsuflate. Ea crede că el ar fi aflat lucruri pe care nu ar fi trebuit să le afle și a fost înlăturat din cauza asta. Știi, întâmplarea de la Lacul Dracului...

-Știu, o poveste veche de douăzeci și cinci de ani pe care mi-ai relatat-o de nenumărate ori, semn că te obsedează. Și știu și de ce te-a marcat atât de mult: pentru că atunci a început Irina să manifeste interes față de Vlad. A fost pentru prima oară în viața ta că ai avut sentimentul unei pierderi irecuperabile, extrem de dureroase. Dar ce ai descoperit în jurnalul lui Vlad?

-Păi, auzea voci din pereți, seara târziu când era singur în biroul lui. O dată sau de două ori susținea că l-ar fi zărit pe Costel, palid și plin de sânge. Dar când a încercat să se apropie, acesta s-a topit în perete ca și cum ar fi trecut prin zid.

-Și ce spuneau acele voci?

-Vlad n-a înțeles, erau șoapte nedeslușite. Dar el le-a interpretat ca pe un îndemn la fugă – îi cereau să plece și să caute să-și salveze viața. Iar eu nu știu ce să zic. Sunt în parlament de câteva luni, îmi petrec toată ziua în clădirea aceea dar n-am văzut și n-am auzit nimic neobișnuit. Parcă aș fi orb și surd, sau prea prost ca să înțeleg ceea ce se petrece chiar sub nasul meu.

Plimbarea Norei încetă și ea se așeză în fotoliu, preocupată, serioasă.

-Spune-mi, știe cineva că ai intrat în Parlament numai ca să investighezi moartea lui Vlad? Ai pus cuiva întrebări, te-ai dus să vezi locul în care i-au găsit trupul?

-Locul era pe o terasă, cu câteva etaje mai jos de biroul lui. M-am plimbat doar odată pe acolo, ca din întâmplare și n-am întrebat nimic pe nimeni. Bine, se cunoaște faptul că am fost prieteni, dar am vorbit mereu de viața lui Vlad, niciodată de moartea lui.

-Ai făcut ce trebuia, Ionel.

-Da, dar asta nu-mi rezolvă mie problemele. Ce-i voi spune Irinei, dacă dau de ea?

Nora trase adânc aer în piept.

-Nu-ți va plăcea ce-ți voi spune, dar nu te-ai maturizat deloc. Irina e pentru tine dragostea din liceu, pentru care ai fi în stare să treci prin foc. Dar chiar merită? Ea te iubește așa cum o iubești tu? E văduvă de aproape do ani și dacă ar fi avut sentimente față de tine, crezi că nu ți le-ar fi arătat?

-Mi-a spus odată că nu poate fi a altui bărbat până când mai are o datorie față de soțul ei, altfel

s-ar simți necredincioasă. Iar datoria ei e să afle adevărul – sau ceea ce ea crede că ar fi adevărul – despre moartea lui Vlad.

-Să-l afle ea sau să-l afli tu? Frumoasă dovadă de dragoste, să te trimită în locul unde au murit cei doi prieteni ai tăi, nu crezi? Ai fost măcar atât de deștept încât să nu trâmbițezi în gura mare că investighezi moartea lui Vlad, altminteri ai fi fost în pericol.

-Eu? De ce eu?

-Pentru că poliția, dacă ai reușit cumva s-o convingi să redeschidă ancheta, motivând că n-a fost sinucidere, ar căuta un vinovat. Poate că ție nu-ți sare în ochi evidența, dar singurul care avea motive temeinice să scape de Vlad erai tu.

Ionel înlemni. Nora continuă:

-Nu e clar de ce? Motivul evident este Irina. Nu te-ai însurat, n-ai căutat să ai legături stabile cu o femeie, relațiile tale cu femei, atâtea câte au fost, s-au consumat toate între zidurile acestei case. Ai dus o viață aproape ca de pustnic, așteptând ca iubita din adolescență să se întoarcă la tine. Ți-ai irosit viața, cu alte cuvinte.

-Viața e și muncă, nu numai plăcere, izbucni Ionel. Mi-am construit o carieră!

-Da, îngropându-te în muncă, încercând în felul acesta să uiți de Irina.

-Oricum nu eu l-am împins pe Vlad pe fereastră. Prin clădirea aceea nu se plimbă liber oricine, așa cum are chef! În plus, eram la Timișoara când a murit Vlad.

-Hm, se pare că treaba cu plimbatul nu stă tocmai așa. Dacă Vlad a fost ucis, înseamnă că în clădire se afla cineva care n-ar fi trebuit să fie acolo. Altfel ar însemna să credem că fost împins de unul dintre colegii lui, iar un eventual diferend politic cu cineva ar fi lăsat urme în jurnal. Eu așa văd lucrurile.

-Iar eu nu pot accepta că Irina mi-ar vrea răul.

-Nu Irina ți-l vrea, ci tu însuți. Refuzi să te schimbi, Ionel, refuzi să evoluezi – sentimentele tale sunt tot cele ale unui adolescent îndrăgostit de colega lui de clasă. Orice om se maturizează în viață, numai tu vrei să mori același copil care te-ai născut. Spune-mi, ai mai fost recent pe la Lacul Dracului? Sau la casa bunicii tale?

-La casa bunicii am fost acum o lună și jumătate, am peticit gardul grădinii ca să nu se dărâme de tot. Dar la lac n-am mai fost din liceu.

-Ar fi cazul să te duci. Vei vedea, lucrurile s-au schimbat mult pe-acolo. Șoseaua din Cărbunari până la lac a fost acoperită cu pietriș alb, mărunt, poți să ajungi cu mașina până la panta care coboară abrupt pe malul apei. Iar acolo, la capătul drumului, e o parcare mare și o clădire nouă, foarte frumoasă. E vila unei scriitoare de cărți horror care s-a stabilit la noi, cică o inspiră numele lacului. Femeia asta are un frate care cercetează tot felul de fenomene paranormale, un tip după care toate fetele din stabilimentul meu se dau în vânt. Le înțeleg, dacă aș fi cu douăzeci de ani mai tânără...

-Nu ești bătrână, Nora.

-Nu, dar nici tânără nu mai sunt. Sunt exact la vârsta potrivită ca să fac tranziția de la plăcerile trupului la plăcerile minții, care pot fi la fel de fascinante, dacă ai prins gustul lor.

Ionel își trecu privirea peste șirurile de cărți din bibliotecă.

-Citești mult.

-Păi am mult timp. M-am obișnuit zeci de ani să dorm puțin noaptea și acum trebuie să-mi folosesc cumva timpul disponibil, nu crezi? Apropo de citit, am aflat lucruri interesante despre locul în care lucrezi. Dacă există o cât de mică șansă ca în moartea lui Vlad să fie amestecate entități și energii să zicem... hm... din afara normalului, informațiile mele s-ar putea să te intereseze.

-Sunt numai urechi, zise Ionel cuibărindu-se confortabil în fotoliu.

Nora aduse un sfeșnic de porțelan în care pusese o lumânare parfumată, o aprinse apoi apăru cu două cafele tari și amare.

-N-ai idee ce bine-mi prinde cafeaua asta, spuse Ionel. Deci ce știi?

-Faptul că locul pe care se află acum Parlamentul a fost una din primele vetre de locuire ale orașului. Urmele duc până în neolitic, dar pe noi nu ne interesează o perioadă atât de îndepărtată.

Ionel observă că Nora trage cu ochiul, din când în când, la un carnet de notițe. „S-a documentat dinainte?” se miră el. „Oare pe aici toată lumea este la curent cu preocupările mele?” Nora sorbi o gură de cafea, apoi continuă, cu ochii la notițe:

-Zona a fost loc de târg acum trei sute de ani. În perioada fanariotă în apropiere și-a ridicat casele administratorul cișmelelor orașului, în locul

numit azi grădina Cișmigiu. Fiind o zonă intens locuită, s-a umplut de mici bisericuțe, dintre care una a fost ridicată de Constantin Brâncoveanu, cel martirizat la Istambul pentru credința lui. Tot acest amalgam de case, magazine, biserici, iarmaroace și ulițe pline de praf a fost ras de pe fața pământului de Ceaușescu, pentru a face loc Casei Poporului, actualul Parlament.

-Amănuntul cu Cișmigiul nu-l știam, recunoscu Ionel, dar restul sunt lucruri de obicei disponibile în orice ghid al orașului.

-Ghidurile nu vorbesc de jertfele umane cu care a fost ridicată Casa Poporului, îl întrerupse Nora. Crede-mă, am cu zece ani mai mult decât tine și am trăit din plin vremurile acelea cumplite. Totul trebuia să fie gata mai repede și să arate mai grandios decât în planurile inițiale. Cei care lucrau, pe lângă specialiștii în construcții, erau în marea lor majoritate soldați – tineri entuziaști, cărora le cam plăcea să braveze. Se pare că nici cu protecția contra accidentelor lumea nu prea-și bătea capul pe șantierul acela.

-Știu. Așa a murit Costel.

-Și n-a fost singurul, din păcate. Nora oftă. Ce nu știai e că mulți proveneau de la case de copii abandonați și n-a venit nimeni din familie ca să le ceară trupul. Au fost înmormântași la marginea cimitirelor, anonim, fără cruce la cap. Poporul e superstițios, crede că morții neplânși se întorc.

-Astea să fie vocile pe care le auzea Vlad?

-Nu știu, e posibil. În orice caz un lucru care nu poate fi explicat s-a petrecut cu siguranță în zona aceea. Există un exemplar al Bibliei care a aparținut soției lui Constantin Brâncoveanu și în care s-a păstrat o însemnare scrisă de mâna ei.

Femeia a blestemat pe acela care ar dărâma bisericile ridicate în oraș de soțul ei, iar blestemul era unul cumplit. Nelegiuitul trebuia să moară de o moarte îngrozitoare în zi sfântă de Crăciun.

-Ceaușescu a fost executat pe 25 decembrie, murmură Ionel. Simt că mi se face frig... Până acum mi-am permis să mă amuz pe seama turiștilor străini care vin la București numai ca să vadă, la Snagov, mormântul lui Vlad Țepeș – Dracula. Cred că de-acum voi deveni mai îngăduitor cu superstițioșii.

-Nu-i judeca prea aspru pe bieții oameni! Unele locuri se zice că s-ar încărca de energii negative, atunci când acolo se petrec fapte sângeroase. Alte locuri în schimb, din întunecate și misterioase, devin plăcute și familiare.

-Vorbești de Lacul Dracului?

-Da, mă gândeam la el. De când scriitoarea aceea și-a făcut casa acolo, parcă nici ținutul nu mai e așa de sălbatic. Merită să faci o vizită la lac, măcar ca să te convingi cu ochii tăi că decorul poveștii tale din adolescență nu mai e același. Poate că asta te va face să vezi lucrurile mai obiectiv și să revii cu picioarele pe pământ. Iar dacă, din întâmplare, te întâlnești cu scriitoarea sau cu fratele ei, merită să intri în vorbă. Sunt amândoi oameni interesanți, cu preocupări ieșite din comun. Îi vei recunoaște imediat, sunt amândoi blonzi, de un blond strălucitor ca aurul.

-Bine, voi merge la Lacul Dracului. Altceva ce mă sfătuiești să fac?

-Dacă inima nu te îndeamnă să treci pe la Irina, atunci nu trece. Nu-i ești dator cu un raport al activității tale și nu te-ai angajat față de ea să-i

dezlegi misterul morții lui Vlad în trei luni. Dacă ține la tine, te va găsi ea.

-Hm, bun sfat! Altceva?

-Te văd obosit și bănuiesc că ziariștii te vânează. Retrage-te într-un loc liniștit pentru vacanța asta – ce-ai zice de casa bunicii tale din Cărbunari? Tot va trebui să decizi într-o zi ce vei face cu ea.

-Cocioaba lui dom'deputat, pufni Ionel. Sau, după cum spun unii ziariști, vila secretă în care-mi dosesc averile. Mi-e lehamite de subiect. Aș vinde-o, dar n-are nici o valoare. În Sasca s-au ridicat niște pensiuni turistice și terenurile încep să aibă un preț bun, dar în Cărbunari alta e situația.

-Ai nevoie de bani?

-Sincer, nu. Salariul de deputat nu e rău deloc.

-Atunci nu vinde casa. A fost a voastră de generații și ar fi păcat să nu te mai lege nimic de locul acela.

-Da, dar dacă nu fac reparații serioase, îmi va cădea în cap. Și e din chirpici! Cine își mai bate azi capul cu așa ceva?

Nora îl privi cu ochii mari.

-Dacă nici nu vrei s-o repari, nici n-o poți vinde, dăruiește-o. Ceea ce pe unii oameni nu-i mulțumește e o bucurie imensă pentru alții.

-Nu știu, poate mă voi gândi la asta.

-Gândește-te. Și, dacă vrei să te relaxezi într-adevăr, să știi că Ludmila te așteaptă la etaj.

Ionel se ridică, merse până la geam și dădu ușor perdeaua la o parte.

-Plouă în continuare, constată el ursuz. N-am chef să ies pe vremea asta infectă. Zici că Ludmila e frumoasă?

Nora zâmbi.

-Convinge-te singur. Dar ai grijă, e sălbatică și-i cam place să-și ciupească partenerii.

Ionel ieși în holul ornat cu evantaie chinezești, de unde o scară îngustă, în spirală, ducea la etaj. Nora se întoarse în cabinetul ei și puse mâna pe telefon. Abia formă numărul, că o voce de bărbat îi răspunse – o voce plăcută, catifelată dar totuși având ceva rece în ea, ceva care amintea de ploaia de iarnă de afară.

-Sunt Kitty. A trecut pe la mine exact așa cum ai presupus și i-am citit materialul pe care mi l-ai lăsat.

-Și? Care a fost impresia ta?

Nora se gândi o clipă, înainte de a răspunde:

-Sincer, nu părea speriat. Cred că l-a impresionat povestea Casei Poporului, dar în mod sigur nu s-a speriat din atâta lucru.

-Nici nu vrem să-l speriem. Oamenii panicați se pierd cu firea și noi nu dorim așa ceva. Ajunge să fie cu băgare de seamă, până când voi apuca și eu să trec pe acolo și să văd ce are așa de neobișnuit clădirea aceea.

-Asta nu va fi simplu, își întrerupse Nora interlocutorul. Nu oricine se poate plimba de capul lui, la orice oră, prin Parlament. Vizitatorii sunt

preluați de un ghid și plimbați în grupuri compacte.

-Nu e simplu pentru alții, răspunse vocea cu superioritate. În fine, de aici e treaba mea ce și cum voi face. Tu ți-ai îndeplinit misiunea, mi-ai transmis mesajul și îți mulțumesc pentru asta. Îți rămân dator.

-Da, Ulrich, dar te rog să ai grijă de Ionel. Mi-ar părea rău să pățească ceva.

-La revedere, Kitty.

„Necioplit”, murmură Nora punând receptorul în furcă. „Ar fi putut măcar să mă asigure că va face tot posibilul ca să-l păzească pe Ionel de întâmplări neobișnuite”.

Numitul Ulrich ședea la un birou din lemn prețios, decorat cu sculpturi, în mijlocul unei biblioteci imense pline cu incunabule, papirusuri, hărți vechi și manuscrise împodobite cu miniaturi medievale. În spatele lui se zărea o panoplie cu arme albe, vechi dar bine întreținute, cu tăișul lucios, părând gata de a fi folosite oricând.

-Hm, preotul și patroana bordelului îmi cer același lucru. Bizară situație! Înseamnă că în clădirea aceea uriașă se petrec într-adevăr lucruri pe care oamenii nu le pot înțelege și e nevoie de inteligența mea îndelung exersată ca să le dea de capăt.

Cap. 5 Întoarcere la casa bunicii

Ionel se trezi înfrigurat, deși sacul de dormit îl învelea bine. Sosise seara târziu în vechea casă, îi fusese prea lene să caute lemne pentru foc și se vârâse în pat. Acum, în lumina dimineții, putea evalua exact crăpăturile largi din zidurile coșcovite, starea deplorabilă a acoperișului și podelele putrede. Ca un element de noutate, prin geamul mic și murdar se strecura o anemică rază de soare.

„Vreme de plimbare” își zise Ionel . „Oricum, înăuntru e la fel de frig ca și afară, măcar mă încălzesc mult mai bine mergând decât stând pe loc”. Din fericire reparase vechea plită electrică la precedenta vizită și dotase bucătăria cu un borcan de cafea instant, așa încât își permise să se răsfețe cu o cafea fierbinte înainte de a pleca spre lac. Se gândise mult dacă să ia mașina sau s-o pornească pe jos și decise în final că n-avea încredere în calitatea drumului, iar mașina îl costase prea mulți bani și avea nevoie de ea să se întoarcă la Timișoara pentru masa de Revelion a părinților. Își trase pe picioare o pereche de bocanci vechi, pe care nici măcar noroiul din Cărbunari nu putea să-i mai sperie și o porni pe jos.

Nu fusese niciodată la lac iarna, iar pomii golași și natura tăcută și rece nu-i făceau plăcere. „Prost am fost să mă iau după gura Norei. Auzi, zona nu mai e așa sălbatică... unde naiba vede ea strop de civilizație în pustietatea asta? Da, dar nici casa bunicii nu e mai plăcută, așa că taci și pune un picior înaintea celuilalt, e singurul mod de a ajunge la lac.” Ionel era prea prost-dispus ca să observe că drumul, acoperit cu pietriș mărunt,

arăta surprinzător de bine după noroaiele de la Cărbunari. Nici razele de soare care se strecurau printre copaci nu erau de natură să-i ridice moralul. El își amintea zona plină de grupuri gălăgioase de turiști, iar acum tăcerea i se părea apăsătoare. Și – mai ales – îi lipsea râsul zglobiu al Irinei și cozile ei lungi fluturând pe spate, așa cum îi lipsea veselia contagioasă a lui Costel sau remarcile ironice ale lui Vlad. Cheile Nerei fuseseră paradisul tinereții lui – ce s-a ales din lumea aceea magică? O cărare spre nicăieri, copaci golași, petice răzlețe de zăpadă, frunzele toamnei trecute așternute peste pământul înghețat și umbre... umbrele celor care nu mai sunt. Vlad, Costel... și o femeie rece ca gheața, pe care timp de douăzeci și cinci de ani o considerase marea lui dragoste. Oare de asta îl trimisese Nora la lac, să-i cadă vălul de pe ochi și să vadă că paradisul terestru nu existase decât în mintea lui?

Adâncit în gânduri, Ionel nu sesiză vântul rece care se pornise, nici norii negri care întunecară cerul. Când ajunse la lac, tresări surprins: vântul îi biciuia amarnic obrajii, îi scutura pufoaica și-i făcea degetele să înghețe, deși le vârâse bine în mănuși îmblănite. Ridică privirea și deveni conștient de întunericul care se lăsase.

-Două ore până acasă... murmură el. Miroase a zăpadă în aer, va fi furtună și mă va prinde pe drum. Rahat!

Își aminti că Nora îi vorbise de o casă aflată în apropierea lacului. Căută din ochi clădirea, în speranța că va găsi un adăpost acolo, dar nu văzu decât șirul parcă nesfârșit al copacilor. Se întoarse pe călcâie, hotărît să o ia înapoi spre Cărbunari cât de repede îl puteau duce picioarele și atunci o zări: o construcție din piatră de munte, cu etaj, ascunsă privirii de un pâlc de arbori și aflată oarecum

lateral față de drumul principal care ducea pe malul lacului. În lumina cenușie a zilei scurte de iarnă, casa părea de un gri-șoarece mohorât. Ionel îi dădu ocol, dar nu văzu pe nicăieri vreo lumină aprinsă sau vreo dâră de fum ieșind pe horn. „Nu e nimeni acasă" constată el supărat. Lângă ușile duble, din sticlă groasă, exista o sonerie, dar el nu se îndură să sune – tot nu cunoștea pe nimeni acolo și n-ar fi știut ce să spună în eventualitatea că cineva i-ar fi deschis ușa. Părăsi împrejurimile casei la fel de tăcut precum venise și urmă drumul înapoi spre Cărbunari.

Vântul bătea acum în rafale lungi, copacii , goliți iarna de sevă, trosneau uscați, crengi rupte se așterneau pe cărare și curând simți primii stropi pe obraji. Își trase căciula mai bine pe cap, iuți pașii, dar nu era chip să înainteze mai repede decât o făcuse până atunci – oricum se întorcea, rafalele vântului sălbatic îl loveau din față. Ploaia se transformă într-o lapoviță deasă, iar apoi în zăpadă. Era o zăpadă apoasă, grea, care se lipea pe obiecte și îngheța instantaneu. Vizibilitatea deveni extrem de slabă și întunericul dens – siluetele copacilor aflați în imediata apropiere abia se zăreau, de parcă norii ar fi coborât de-a dreptul în șosea. Nu exista un marcaj propriu-zis, ci doar săgeți indicatoare din loc în loc, arătând direcția spre lac. Din fericire drumul era drept, fără ramificații, altminteri s-ar fi rătăcit demult. Văzu urme de sânge pe cărare și tresări – atunci când mersese spre lac, nu le zărise. Să fie semn rău? Simți gheara rece a spaimei cuprinzându-i inima. Privi înainte și se opri – ceva negru și nemișcat îi bara calea. Rămase câteva clipe locului, apoi începu să se apropie, prudent. Zilele când bunica îl învățase să nu se teamă de animalele pădurii erau o amintire pierdută în ceață... Voia sau nu, ca să-și continue drumul spre Cărbunari trebuia să treacă pe lângă lucrul acela. Își luă inima în dinți și făcu

un pas, apoi încă unul. Mormanul negru rămase tăcut și nu se clinti din loc.

„Haida-de, fricosule, nu sunt urși pe-aici” gândi încurajându-se singur. Auzise, ce-i drept, o poveste cu un mistreț care dăduse iama prin grădinile oamenilor în toamnă, dar știa că mistrețul, dacă nu e într-o turmă numeroasă, fuge de om mâncând pământul. „Nu e decât un mistreț – un mistreț mort pe deasupra, care nu-ți poate face nici un rău”. Mai înaintă câțiva pași și ajunse chiar lângă dihanie. Era, într-adevăr, leșul unui mistreț uriaș, plin de sânge, care zăcea de-a curmezișul drumului. Îi aruncă o privire și simți că i se face greață – mâncase odată, la o petrecere, salam de mistreț și i se păruse gustos. Dar pe-atunci nu asocia gustul cărnii cu imaginea aceasta care-i dădea fiori. Ocoli cu grijă cadavrul animalului și-și continuă drumul, dar întorcea mereu capul, văzând cu ochii minții namila ridicându-se și fugărindu-l. După câteva minute de mers, ceața și întunericul acoperiră monstrul din potecă. Ionel simți stropi de sudoare rece prelingându-i-se pe șira spinării. Din fericire mistrețul era mort – da, dar când o luase spre lac, de dimineață, animalul nu fusese acolo. Cineva l-a ucis între timp – dar cine? Un om s-ar fi folosit de o armă, iar el nu auzise vreun foc de armă în tăcerea aceea apăsătoare, care îi făcea urechile să țiuie și mintea să o ia razna. Cineva sau ceva sfâșiase grumazul gros al vietății fără să fi tras un foc – nu putea fi decât o altă sălbăticiune, o fiară încă și mai cumplită, cu colții îngrozitor de ascuțiți. Ionel se pomeni mergând tot mai repede, până când începu să alerge panicat spre Cărbunari, cu răsuflarea tăiată și tâmplele zvâcnindu-i. La toate necazurile care i se întâmplaseră în ultima vreme se adăuga și constatarea, de loc plăcută, că șederea prea mult timp la birou sau în sala de ședințe îi dăunase condiției fizice. „Ai patruzeci de

ani. Ești terminat” îi șopti răutăcios glasul lui interior. Iar el nu avea nici un răspuns la îndemână, care să contrazică vocea aceea sumbra.

Tremurând de oboseală, își rezemă fruntea de trunchiul unui copac, încercând să-și domolească bătăile inimii. Respira ca omul gata să se înece și mai avea o oră și jumătate până în Cărbunari. Închise ochii, hotărât să se concentreze și să-si alunge spaimele... și atunci simți o bătaie ușoară pe umăr.

Ionel se întoarse speriat și dădu de un bărbat tânăr, înfofolit într-o mantie cauciucată, neagră, care-l ferea de umezeală. Lapovița nu-i udase decât fața, de care lipise câteva șuvițe rebele de păr blond.

-Hei, unde fugi așa? Cruță-ți puterile, mizeria asta de vreme s-ar putea să mai țină câteva zile.

Bărbatul vorbea cu un ușor accent străin, dar fără regionalisme, o limbă corectă, literară.

După ce-i îngheță o clipă inima de spaimă, lui Ionel îi veni să chiuie de bucurie. O ființă vie – dăduse în sfârșit de un alt nenorocit care-și făcea de lucru pe afară în ziua aceea mizerabilă.

-Merg la Cărbunari, răspunse Ionel întrebării necunoscutului.

-Și eu merg tot într-acolo, precizează acesta. Dar eu n-am de gând să mă grăbesc, pentru că nu cred că satul va pleca din loc în următoarele câteva ore.

-Păi, dacă am un însoțitor, nu mă mai grăbesc nici eu. Îmi era urât singur în pădure, atâta tot. Mă numesc Ionel Câmpineanu, inginer și actualmente deputat. Dumneata?

-Sunt Johann-Ulrich Heller, spuse blondul nepăsător.

Pe Ionel îl uimi nepăsarea aceasta – se obișnuise ca oamenii să tresară când le spunea că e deputat, iar unii îl recunoșteau zicând că-l văzuseră la televizor. Dar se pare că pe domnul Heller nu l-ar fi impresionat nici dacă i-ar fi spus că e o cămilă cu două cocoașe, travestită în om.

-Și ce faci aici în pădure pe o asemenea vreme, domnule Heller?

-Mă plimb. E plăcut afară și norii ăștia grei și cenușii sunt foarte romantici.

„Romantici pe naiba” gândi Ionel. Frigul și umezeala îi intraseră în oase, iar domnul Heller se plimba de parcă s-ar fi aflat vara pe plajă.

-Am fost la Lacul Dracului, mărturisi Ionel. N-am mai trecut pe acolo de o căruță de ani și am vrut să-l revăd, dar nu credeam că mă va prinde furtuna pe drum.

-E un loc frumos, acceptă domnul Heller.

-Frumos? Eu îl găsesc îngrozitor! Nu știu, poate vremea e de vină sau...

-Nu, mie îmi place așa. E mai misterios cu norii aceia negri, ador să văd asta. Știi, am fost în Anglia, am lucrat pentru BBC câteva luni. Au filmat un material despre castele bântuite și aveau nevoie de un consultant avizat, așa că am avut prilejul să văd peisaje cu adevărat de groază.

„Sunt amândoi de un blond strălucitor, ca aurul” își aduse Ionel aminte cuvintele Norei. În întunericul acelei zile mohorâte nimic nu putea să pară strălucitor, dar el aruncă o privire

circumspectă spre șuvița de păr lung, deschisă la culoare, care atârna pe obrazul domnului Heller.

-Scuză-mă, dumneata ești cumva fratele scriitoarei? Am tot auzit vorbindu-se despre ea în ultima vreme pe aici.

Domnul Heller zâmbi.

-Ha, de Nelly au auzit până și deputații? Bravo ei. Dar n-o lua prea tare în serios, soră-mea e dusă cu pluta rău de tot. Iar eu sunt tot ce vrei: meșter ceasornicar, chimist, expert în fenomene paranormale, specialist în locuri bântuite și printre altele vampir și sperietoarea turiștilor de la Lacul Dracului.

Fu rândul lui Ionel să zâmbească.

-Hei, când ți-am spus că sunt deputat vorbeam serios! Dumneata cred că îmi plătești onestitatea cu baliverne.

-Oare? Eu n-am pus nici o clipă la îndoială faptul că ești deputat.

„Omul e nebun de legat” își dădu Ionel cu părerea. „Și totuși pare o figură interesantă și-mi place mai mult să străbat pădurea însoțit fie și de un nebun, decât de unul singur. În plus Nora mi-a sugerat să mă apropii de acest individ ciudat”. Cu gândul la Nora, se pomeni zicând:

-Mă întorc la casa pe care am moștenit-o de la bunica, în Cărbunari. Nu e cine știe ce, dar înăuntru aerul e totuși mai uscat decât aici. Nu vrei să vii cu mine? Mai stăm de vorbă, poate între timp lapovița se va potoli.

Domnul Heller acceptă propunerea fără să stea prea mult pe gânduri și adăugă:

-Prietenii mă strigă Ulrich sau Uri, spune-mi și tu așa. Mi se pare de prisos să ne vorbim cu „domnule Câmpineanu” și „domnule Heller[.

-Bine, fie cum vrei.

Ionel se minună că Ulrich, care părea cu vreo zece ani mai tânăr decât el, era cel care îi propuse să se tutuiască, dar propunerea a venit într-un mod atât de firesc, încât nu putea decât să fie de acord. Vorbind de una, de alta, nici nu observară că pădurea se răreşte, făcând loc caselor satului.

-Când am ajuns în Cărbunari? Nici n-am băgat de seamă cum a trecut vremea. A fost o binecuvântare să te întâlnesc, tăcerea acea apăsătoare din pădure îmi măcina nervii.

Ajunşi în faţa bătrânei case, Ionel făcu oficiile de gazdă, descuind poarta şi lăsându-l pe Ulrich să o ia înainte.

-Zici că a fost casa bunicii tale? O simt, ea încă locuieşte aici.

-A murit acum doi ani, preciză Ionel.

-Da, dar nu i-ai îndeplinit o dorinţă şi spiritul ei nu-şi găseşte odihna din cauza asta. E tot aici, te veghează şi e nemulţumită că nu poate lua legătura cu tine.

Ionel tresări speriat.

-Bunica nu mi-a cerut nimic atunci când mi-a dat casa. A zis doar „folosește-o cum crezi că e mai bine pentru tine”, atâta tot.

-Doar atât? Păi e exact ce-ți ziceam. Ea ți-a cerut să faci ceva cu casa, orice îți va face plăcere, iar tu o lași să se prăbușească și o ții zăvorâtă. Simt

tristețea izvorând din pereți ca o apă neagră. În casa asta nu e pic de viață! Bunica ta nu poate fi mulțumită atât timp cât tu nu ești mulțumit.

Ulrich se plimbă prin cele două odăi micuțe și prin bucătărie, apoi urcă scara care ducea în pod și care gemu și scârțâi sub pașii lui (Ionel se rugă să nu se dărâme cu tot cu vizitator). Ulrich mirosi aerul din pod, umed și cu iz de mucegai. Ionel își luă inima în dinți, urcă și el și aprinse lumina. Lăzi mari, acoperite de două degete de praf, fuseseră stivuite peste tot, iar pe niște ziare cu literele decolorate și paginile îngălbenite se mai găsea încă mușețel pus la uscat.

-Uite-aici, de asta era vorba! Ca o casă să trăiască, să fie vie, trebuie să faci ceva cu toate vechiturile astea, să deschizi toate lăzile și să alegi ce păstrezi și ce arunci, iar în final să faci o curățenie zdravănă.

-Ulrich, tu o vezi… adică vreau să zic, tu chiar simți că bunica ar fi aici?

-Da, omule, e aici și e supărată pe tine. Ce e așa de neobișnuit în asta?

-Păi, nu știu cum să spun, dar am avut un prieten așa ca tine, era medium. Am jurat să păstrez tăcerea cât timp el a trăit, dar acum prietenul meu e mort și pot să vorbesc despre asta.

-Ia auzi! Sună interesant! Vrei să-mi povestești?

-Aș vrea. Numai că e frig aici în pod și unde lipsesc olanele acoperișului intră vântul ăsta năprasnic.

Fără o vorbă, oaspetele coborî, inspectă vechea sobă din metal argintiu, scoase cenușa din

locașul ei și o puse într-o cutie goală de carton, pe care o găsise în bucătărie.

-Cenușa e bună de păstrat. Dacă se face polei, o presari pe drum și ai scăpat de bătaie de cap. Ai un topor și niște lemne pe undeva?

-Da, e o cămară de lemne în fundul curții.

Până când Ionel se dezmetici, Ulrich apăru cu un braț de surcele.

-Să te văd, știi să aprinzi focul?

-Uneori îmi reușește, alteori nu. De obicei bunica făcea asta, eu am crescut la bloc cu încălzire centrală.

-Dacă vrei să trăiești aici, e vremea să înveți.

-Dar nu trăiesc aici. Eram doar în trecere, eu trăiesc la București, unde lucrez ca parlamentar.

Ulrich își pironi privirile în ochii lui Ionel. Acesta constată surprins că oaspetele său avea ochi mari, frumoși, de un mov intens, o culoare mai mult decât neobișnuită.

-Spune-mi, Ionel, te simți acasă la București, acolo unde lucrezi?

Pusese întrebarea cu un aer serios, fără să zâmbească.

-Nu. De fapt cel mai acasă mă simțeam în copilărie aici, când veneam la bunica.

Ulrich îi azvârli chibriturile, pe care Ionel le prinse din aer.

-Dacă aici e pentru tine acasă, atunci învață să aprinzi focul. N-am de gând să te ajut cum te-am

ajutat cu surcelele.

-Dar tu știi să aprinzi un foc în sobă?

-Știu, răspunse Ulrich, dar nu-mi face plăcere. Noi ardem ușor și de aceea ne ferim de foc. În plus de asta, nu avem nevoie de căldură.

Ionel nu înțelese cine erau acei „noi”, dar nu insistă. Din a treia încercare reuși să facă focul să ardă vioi în vechea sobă. Când aerul în casă se dezmorți, aduse două scaune pe care le plasă în apropierea sursei de căldură, se așezară (Ulrich își trase scaunul mai departe de cuptor) și Ionel începu să povestească istoria celor trei băieți care odată, demult, înnoptaseră în cort la Lacul Dracului. Ulrich asculta atent și uneori dădea din cap în semn de aprobare. După ce Ionel termină istorisirea, oaspetele întrebă curios:

-Deci zici că Vlad, prietenul tău care nu s-a lăsat hipnotizat de omul de la lac, a murit. Cum și când s-a întâmplat asta?

Ionel trebui să facă un rezumat al vieții celor trei prieteni: moartea pe șantier a lui Costel, însurătoarea lui Vlad cu Irina, plecarea cuplului la București când Vlad se lansase în politică și în final moartea lui Vlad și biletul de adio. Încheie mărturisind că alesese să candideze la un loc în Parlament la insistențele Irinei, care nu credea în sinuciderea lui Vlad și care-i ceruse să-și facă propria anchetă asupra evenimentelor.

-Uite o femeie cu o încredere nemărginită în tine, dacă ți-a cerut ea acest lucru, concluzionă Ulrich.

-Nora – voiam să zic, doamna Eleonora Popescu, psiholog în Oravița, nu vede așa gestul Irinei. Ea mi-a sugerat că Irina nu mi-e prietenă,

dacă mă trimite în locul unde au murit ambii mei amici.

-Hm, o știu și eu pe Kitty, răspunse Ulrich. Acceptă-i sfaturile bune și n-o judeca prea aspru, așa cum face ea cu restul femeilor. Trebuie să înțelegi că e înconjurată de specimene care se vând pentru bani, ceea ce îi deformează oarecum perspectiva asupra reprezentantelor sexului frumos.

-Deci tu crezi că Irina mi-e prietenă sinceră?

-Nu contează nici ce cred eu. nici ce crede Kitty. În problema asta trebuie să-ți asculți numai glasul inimii tale, e singurul lucru care contează.

-Ce bine e că te-am întâlnit, Ulrich! Mă temeam să merg la Timișoara și să dau de Irina, dar discuția cu tine m-a liniștit. Aș putea să te rog ceva?

-Firește că poți! Dacă îți voi îndeplini sau nu rugămintea, e altă poveste.

-Păi, ai spus că ai simțit prezența bunicii mele în casă. Dacă ești capabil să iei legătura cu oameni care au murit, nu-l întrebi pe Vlad din partea mea dacă s-a sinucis sau a fost omorât? Și dacă a fost asasinat, cine e făptașul?

Ulrich râse.

-Hei, omule, te uiți prea mult la filme polițiste! N-aș putea să fac asta pentru simplul motiv că ne aflăm la Cărbunari, iar prietenul tău a murit la București. Sufletele celor decedați rămân o vreme în locul unde s-au desprins de trup și sunt legate de locul acela. Ar trebui să merg la București ca să-l invoc pe Vlad și nici atunci nu e sigur că aș reuși, pentru că nu toate sufletele

acceptă să fie chemate astfel. Îmi pare rău, dar asta e o enigmă cu care va trebui să-ți bați capul singur.

-Da, dar n-am nici un fir de la care să pornesc.

-Păi dacă nu știi de unde să pleci, te folosești de statistică. Presupui că amicul tău a fost asasinat. Știi care e cauza majorității covârșitoare a omuciderilor? Banii! Iată, printr-un raționament ți-am dat un punct de plecare.

-Mulțumesc. Deocamdată nu văd cu ce m-ar ajuta asta, dar e oricum o idee și e mai mult decât aveam eu până acum. Pot să-ți propun să continuăm discuția la cină? Nu am cine știe ce provizii, dar mă pricep să încropesc ceva comestibil. Deh, talente de om care a fost nevoit să se gospodărească singur.

-Îmi pare rău, dar rămâne pe altă dată. Am și eu o casă și va trebui să plec înainte de a se întuneca.

-E casa pe care am văzut-o lângă lac?întrebă Ionel, deși bănuia răspunsul.

-Da, aceea e.

-Dar ai două ore de mers până acolo și te va prinde noaptea în pădure.

-Să nu fii îngrijorat, noaptea e prietena mea cea mai de nădejde. Cu un pic de zăpadă pe jos, pădurea va fi bine luminată, iar drumul sigur.

-Înainte de a ne întâlni am văzut un lucru oribil, mărturisi Ionel – un mistreț imens zăcând pe cărare, mort și plin de sânge.

-Eu l-am ucis, spuse Ulrich nepăsător. Sătenii m-au rugat să-i scap de el, pentru că le distrugea grădinile. L-am zărit din întâmplare azi înainte de amiază și am decis să-i fac de petrecanie. În felul acesta, măcar un om va gândi ceva bun despre mine.

-Nu am auzit nici un foc de armă.

Un zâmbet superior se întinse pe buzele palide ale blondului.

-Metodele mele de vânătoare sunt un secret numai al meu. Te las acum, rămâi cu bine Ionel și străduiește-te să nu dai de necaz.

Până când Ionel se ridică de pe scaun ca să-și conducă oaspetele, Ulrich ieșise deja pe ușă. Ionel se luă după el cu politețea obișnuită a unei gazde, cu toate că frigul de afară nu-i făcea plăcere, acum că soba dezmorțise întrucâtva aerul din încăpere. În fața porții rămase năuc – nici un fel de urme nu plecau, prin zăpada proaspătă, din fața casei lui. Se uită bine în toate părțile, însă ciudatul vizitator părea că se evaporase. Ionel oftă și intră în casă, unde îl izbi căldura pe care parcă nici n-o simțise până atunci. „Se pare că vechea sobă e totuși bună la ceva”, își spuse în timp ce arunca un braț de lemne pe foc, apoi ieși în bucătărie să caute oarece de-ale gurii. La prânz nu mâncase nimic, grăbit să ajungă la lac, iar acum foamea îl chinuia, deși era abia ora cinci după-amiază. „Cam devreme pentru cină”, gândi el. „Dar o gustare merge oricum”.

În grădina casei creștea un măr, iar vecinul îi adunase merele într-un coș de nuiele și i le lăsase într-un șopron acoperit din curte. Vremea rece le păstrase nealterate, așa încât Ionel nu trebui decât să găsească o tigaie, să așeze în ea câteva mere, un pic de apă și să pună tigaia pe soba încinsă. Peste câteva minute în toată casa se răspândi o aromă

înnebunitoare de mere coapte. Ionel înfulecă merele cu o poftă de căpcăun, savurându-le gustul, dar mai ales mirosul. „Miroase a Crăciun” își zise el. „Și a acasă. Bunica poate fi împăcată, acolo unde e, pentru că îmi place căsuța asta. Da – dar, ca să mai prindă încă o iarnă, are nevoie de o mulțime de reparații, iar eu voi fi departe și nu am pe nimeni care să stea aici și să supravegheze consolidarea casei”. Gândul îl întristă. „A trecut Crăciunul și iarăși am uitat să-mi pun o dorință. Am alergat la părinți, la rude, la prieteni cu cadourile și de mine am uitat. Iar azi e deja a treia zi de Crăciun, sărbătoarea practic s-a încheiat. Oare a treia zi e prea târziu ca să-ți pui în cap o dorință? Bunica ținea orice sărbătoare timp de trei zile, deci pentru ea astăzi trebuia să fie Crăciunul încă”.

Ionel își dori să vadă căsuța reparată, pusă la punct, dichisită, cu flori la ferestre, mai frumoasă decât o văzuse în zilele ei bune, pe când era copil. Știa că e o dorință absurdă, care nu-i va folosi la nimic. Viața lui se desfășura în altă parte, făcea parte din alt timp. Și totuși i se păru singura dorință cu adevărat în spiritul Crăciunului – pentru toate celelalte existau magazine și cărți de credit. Adormi devreme – în Cărbunari nu se prind multe posturi TV și bunica nu se ostenise să-și instaleze un televizor, iar despre conexiunea la internet nici nu putea fi vorba. Din lipsă de activitate, nu avea la îndemână pentru trecerea timpului decât un somn bun, lung și odihnitor, departe de zgomotele orașului. Visă că se plimba prin casă – era plină de viață, de lume, de veselie. Încercă să-i recunoască printre oameni pe Vlad, pe Costel și pe Irina, dar nu-i zări și își dădu seama că totul e doar un vis…

Cap. 6 Nemaipomenitul Danny

Ionel rula liniștit pe șoseaua care ducea de la Moravița la Timișoara, când telefonul țârâi strident.

-Da, mamă, eu sunt.

-Of, nu mai ajungi acasă odată?zise vocea exasperată și nerăbdătoare a maică-sii. Masa e pusă și cea mai mare parte a familiei Câmpineanu s-a adunat deja. Nu te așteptăm decât pe tine ca să înceapă petrecerea. Am trei feluri de friptură, sarmale, tortul tău preferat, răcituri, toate alea. Iar tac-tu a luat din Recaș un vin, o minunăție – alb și roșu, ca să mulțumească pe toată lumea.

-Abia am trecut de Moravița. Mai am o oră de drum până la Timișoara, mamă și nu pot să mă grăbesc. Vrei să scrie ziarele mâine că pe domnul deputat l-a prins radarul?

-Doamne ferește. băiete! (maică-sa avea oroare de viteză). Mai bine așteptăm atât cât e nevoie ca să vii. Doar că… vei avea parte de o surpriză plăcută și eu abia pot să-mi țin gura închisă. Dar deh, surprizele sunt surprize, vorbim când sosești.

-Ne vedem într-o oră, mamă. Te sărut, pa.

-Te sărut și eu, băiete. Ai grijă la drum.

Ionel întrerupse convorbirea, altfel ar fi avut parte de sfaturile maică-sii până la intrarea în Timișoara. Doamna Câmpineanu, care nu șofase niciodată în viața ei, era o expertă în condusul preventiv – cel puțin în partea teoretică. De

„surprize plăcute” Ionel avusese parte și de Crăciun și i se cam acrise de ele. Maică-sa era încântată de cât de mulți oameni îl caută pe fiul ei, dar nu știa să discearnă prietenii adevărați, cei care veneau să-i spună o vorbă bună în prag de sărbători, de cortegiul interminabil de oportuniști lingușitori, gata mereu să ceară cele mai incredibile favoruri. Oamenii aceștia erau mai periculoși decât niște bombe – de regulă cererile lor aveau în ele ceva ilegal, iar dacă le spunea scurt și hotărât că nu are de gând să facă pentru ei nimic în afara legii, ei erau gata să alerge la ziare și să înșire baliverne îngrozitoare despre cusururile inimaginabile ale deputatului lor. Crăciunul fusese epuizant, iar Revelionul promitea să nu fie cu nimic mai bun. Își rugase mama să organizeze nu mai mult decât o masă pentru rudele apropiate, dar îl încerca bănuiala că ea pregătise un festin pantagruelic „pentru orice eventualitate”, ca să-i poată primi cu masa întinsă pe oaspeții picați din senin. Iar ei, dacă îi aștepți, vin – colegi de partid cvasi-necunoscuți, primari din localitățile circumscripției lui electorale, vice-primari și secretari de primărie, reporteri dornici de interviuri senzaționale, tot felul de băgători de seamă și locțiitori de băgători de seamă, toți aceștia se perindaseră pe la ei de Crăciun și probabil tocmai se pregăteau să repete acum scenele din urmă cu o săptămână. Ionel colindase spitalele, căminele de bătrâni, orfelinatele și azilurile cu pachete de cadouri oferite în nume propriu, în numele partidului și al Parlamentului iar drept mulțumire fusese obligat să asculte zâmbitor colinde cântate pe nas de fonfăiți, afoni și oameni tari de-o ureche, încât vizita la un așezământ de surdo-muți se dovedise cea mai grozavă petrecere. Drept urmare, devenise extrem de circumspect față de ceea ce noțiunea de „surprize plăcute” ar fi putut să ascundă. În timp ce șofa, se gândea la fiecare cuvânt schimbat cu mama lui, încercând să

miroase capcanele din vreme. Ea zisese cumva „cea mai mare parte a familiei”? Cândva asta ar fi însemnat un lucru grozav, dar…

Dar acum Danny nu avea cum să ajungă acasă. Danny era nepotul preferat al lui Ionel, un tip care-l făcuse mereu să râdă. Referirea la el ca la „partea cea mai mare a familiei” era perfect justificată. Fratele mai bătrân al tatălui său era bunicul lui Danny, care se născuse când Ionel era în liceu (ajunsese al doilea unchi din grup, după Costel și era tare mândru de asta). Problema era doar că Danny – cum îl alintau cu toții pe Daniel Câmpineanu – se născuse prematur și pentru a-i asigura șanse mai mari de supraviețuire și o dezvoltare normală, medicii îl îndopaseră cu vitamine. La un an micul Danny arăta ca orice copil de vârsta lui, dar în clasa întâi era deja cel mai înalt și mai greu din clasă. Vitaminizarea excesivă a „micuțului” continuase în toată copilăria și adolescența, făcând din el un tânăr cu dimensiuni puțin obișnuite și un pachet de mușchi impresionant. Speriați de creșterea de neoprit a fiului lor, părinții îl dăduseră pe mâna unui instructor de arte marțiale, după ce citiseră pe undeva că acest sport, început devreme, lasă oamenii ceva mai mici de statură. Zadarnic... Danny absolvise liceul cântărind peste nouăzeci de kilograme și fiind cu un cap mai înalt decât oricare dintre bărbații familiei. De atunci rămăsese vorba cu „cea mai mare parte a familiei”, care se referea în mod explicit la el.

În afara faptului că devenise uriaș, Danny era o ființă plăcută: isteț, spontan, harnic, cu un umor sănătos, fusese mereu preferatul lui Ionel. Acesta încercase în câteva rânduri să stea de vorbă cu el:

-Nepoate, știu că e grozav să fii așa forțos, dar nu e cazul să exagerezi cu steroizii. Se spune

că, în timp, nu fac bine la sănătate.

-Dar nu iau steroizi. Ce, sunt prost? N-ai idee ce rău e să nu găsești niciodată haine sau pantofi pe măsura ta, când intri într-o casă să agăți candelabrele cu capul și să te apleci la fiecare ușă.

Ionel ar fi vrut să spere că-l va întâlni pe Danny la petrecerea de An Nou, dar știa că nu are nici o șansă. Exasperat de cocoloșeala familiei, băiatul își luase lumea în cap îndată după bacalaureat.

-Mama și tata vor să mă vadă medic, inginer sau avocat, zisese el. De parcă aș fi în stare să mă pliez într-atât încât să stau decent la un birou... Nu, eu am nevoie de spații largi, deschise, de muncă fizică. Vreau să fiu agricultor, sau pădurar, sau ceva pe-acolo.

-Adică vrei să se spună despre tine că ești mare – gras – prost, îl contrazise familia. Ce fel de meserii sunt acelea? Nu e păcat de mintea ta, să te irosești lucrând cu brațele când ai putea mai mult?

-Ba cred că și de meseriile acelea are nevoie omenirea, altfel nu s-ar fi inventat, iar eu voi fi categoric avantajat de dimensiunile și forța mea. Nu contează ce meserie ai, atât timp cât muncești cinstit și faci ce-ți place, replicase Danny.

-Minte de copil necopt... vorbește gura fără el, zisese familia.

Cearta ar fi continuat mult și bine, dacă Danny n-ar fi dispărut într-o zi de acasă. Era major, nu aveau ce să-i facă, nu-l puteau căuta cu poliția. Telefonase peste câteva zile, spunând că e în Germania și că se angajase zilier pe o plantație. Câștiga bine și era mulțumit. Vestea căzuse ca un trăsnet, dar trebuiseră să se resemneze cu ea –

Danny telefona sau scria din ce în ce mai entuziasmat și începuse să trimită lunar bani părinților. O vreme lucrase la o benzinărie, dar apoi își găsise o slujbă la o familie în vârstă, care ținea o pensiune turistică. Acesta era motivul pentru care nu putea fi niciodată acasă de sărbători sau în vacanța de vară, când se întorceau de regulă cei care plecaseră la muncă peste mări și țări. Când ceilalți erau în concediu, Danny avea „sezon de vârf" la pensiune. Apărea uneori, pe câteva zile, în noiembrie, după care se întorcea la treburile lui.

Ionel zâmbi. Cu gândul la Danny, ajunsese pe neobservate la intrarea în Timișoara. Coti pe străzile cunoscute și se pomeni în parcarea din fața blocului în care stăteau părinții lui. O mulțime de locuri erau libere – oamenii plecaseră cu mașinile la munte, în căutarea zăpezii care aici la oraș era scumpă la vedere. Ionel găsi ușor un loc pentru mașina lui de teren, pe care o cumpărase ca să poată bate satele cu ea în campania electorală. Printre limuzine, mașina lui părea mare – dar nu atât de mare ca și hardughia care răsărise în colțul opus al parcării și pe care o vedea pentru prima oară. Era în mod clar o vechitură luată la mâna a șaptea, dar ce vechitură! „Asta, într-o viață anterioară, a fost tanc rusesc într-al doilea război mondial" își spuse Ionel. „Cine are nevoie de un asemenea colos aici în oraș?"

-Dar urcă odată, băiete, nu te mai zgâi la mașini! Hai, că am făcut țuică fiartă și se răcește!

Capul maică-sii se ivise la geam și Ionel zâmbi. Abandonă studiul mastodontului de metal din parcare și urcă la etajul părinților sărind peste câte două trepte deodată. În ușă Câmpinenii, rude până la gradul al șaptelea, se bulucirăă să-l sărute și să-l îmbrățișeze, vorbind toți deodată, până când o voce le acoperi pe toate, ca un tunet.

-Hei, lăsați-mi unchiul în pace, să-mi rămână și mie!

„Pe Jupiter! Mama l-a chemat și pe Pavarotti” gândi Ionel. „Ce voce! Ce volum!”

Înaintă printre neamuri până în camera în care era întinsă masa și înlemni. În cel mai solid fotoliu, care gemea amarnic sub greutatea lui, se afla însuși Danny, râzând cu gura până la urechi și făcându-și de lucru cu cea mai mare bucată de grătar pe care Ionel o văzuse vreodată.

-Scuze, am venit de la drum lung și muream de foame, așa că nu te-am așteptat. Dar asta e doar o gustare neînsemnată, până se îndură maică-ta să pună pe masă mâncarea pe care o tot promite.

-Danny! izbucni Ionel. Ai ajuns în sfârșit acasă, neastâmpăratule?

-Da și nici nu voi mai pleca de aici. Domnul la care lucram a murit, nevastă-sa s-a dus la o casă de bătrâni și a vândut pensiunea, iar noii stăpâni vor da clădirii o altă destinație, așa că ne-au concediat pe toți.

-Iar tu, izbucni o voce pițigăiată de femeie, trebuie să o pornești de la zero atunci când toți colegii tăi de liceu au absolvit deja o facultate. Nu ți-a fost bine acasă? Ce ai devenit după opt ani de rătăcire printre străini? Un coate-goale!

Cea care vorbise era Luiza Câmpineanu, mama lui Danny. „Bietul meu văr”, gândi Ionel, „unde a găsit o femeie atât de acră și de antipatică?” Danny se mulțumi să râdă, ceea ce făcu toate farfuriile de pe masă să vibreze.

-Mamă, fii serioasă! Eu, coate-goale? Păi am adunat în ăștia opt ani mai mulți bani decât tu și

tata într-o viață, iar cu facultatea ți-am spus doar că sunt student, așa că nu ai nici un motiv să fii nemulțumită.

-Aia facultate?pufni Luiza. Auziți, oameni buni, management turistic și hotelier. Măcar să fi devenit și tu inginer ca unchiu-tău Ionel, sau medic, sau... în fine, ceva serios, acolo!

-La pensiune am câștigat foarte bine și am ajuns practic un fel de administrator general, lămuri Danny. Facultatea asta e ușoară pentru mine, fiindcă știu cu ce se mănâncă și mi-a permis să lucrez și să fiu student între timp. Nu ți-ar părea bine ca fiul tău să fie patronul propriei afaceri? Voi afla exact de ce anume am nevoie pentru asta, îmi voi deschide un mic hotel undeva, pe o gură de rai și turiștii se vor înghesui la mine, la aer proaspăt, mâncare bună și liniște deplină. Ce poate fi mai frumos?

-Să ai de exemplu un cabinet medical al tău, propuse Luiza.

-Da, râse Danny, undeva într-un apartament de bloc unde să mă lovesc de fiecare piesă de mobilier și să sperii pacienții cu alura mea de căpcăun. Nici vorbă de așa ceva, viața mea se va desfășura în aer liber, asta îmi place cel mai mult.

Ionel trebui să-și pună la bătaie toată diplomația învățată pe culoarele Parlamentului ca să aplaneze conflictul dintre mamă și fiu. N-ar fi admis ca masa de Revelion să degenereze într-un scandal în familie din cauza Luizei, pe care propriul ei fiu o descrisese cel mai bine, zicând în șoaptă „mama este o snoabă irecuperabilă”. Evident, șoaptele lui Danny le auziseră, prin pereți, până și vecinii.

Lui Ionel îi reveni onoarea de a sta în capul mesei. S-ar fi lipsit bucuros și de onoare și de privirile iscoditoare ațintite de rude asupra „domnului deputat”, dar faptul că îl avea pe Danny la dreapta lui îl făcea să se simtă nemaipomenit de bine. Le miezul nopții se ridicară cu toții în picioare ca să-și ciocnească paharele și Ionel rămase fără grai de mirare – Danny se lovi cu capul de candelabru și înjură zgomotos, spre exasperarea Luizei.

-Danny, nepoate, ai mai crescut?

-Ei, nu, nici chiar așa. M-am oprit acum patru ani la doi metri și cincisprezece, nici un milimetru mai mult și am vreo sută douăzeci de kilograme. Sunt un tip bine, nu?

-Hm, un tip foarte bine spre exagerat de bine, aș zice. Totuși, ce ai de gând să faci?

-Păi, eu vorbeam serios că vreau să muncesc cu brațele. Nu știu de ce nimeni nu mă crede, dar exact asta intenționez. E plină lumea de conțopiști și hârțogari, mi se pare că nu se simte nevoia de unul in plus.

Prin mintea lui Ionel trecu fulgerător o idee.

-Ascultă, mâine voi pleca la țară. Nu te-ar interesa să vii cu mine?

-Ba aș veni și pe jos dacă trebuie, deși transportorul de căpcăuni are rezervorul plin.

Ionel nu se sinchisi să întrebe ce soi de mașină folosește Danny. Își aminti de mormanul de fiare care ocupau trei locuri normale de parcare și începu să râdă.

-Iar acum te invit în palatul meu personal, moștenire de la bunica dinspre mamă. Atenție, tavanele sunt joase!

Ionel deschise vechea poartă și o luă înainte, urmat de Danny. În fața porții se opriseră câțiva copii din vecini, care priveau ca la urs la silueta impresionantă a tânărului. Danny căută ceva în buzunarul imensei sale haine, găsi un pumn de bomboane și le împărți prichindeilor, care o zbughiră fără o vorbă.

-Cu asta, prezentările ar cam fi făcute. Acum se vor duce acasă și vor povesti că l-au văzut pe Shrek, zise el râzând. Hotărât, îmi place Cărbunariul tău. N-am mai fost aici niciodată, dar e frumos. Uite, la asta mă gândeam când am spus că vreau să mă stabilesc pe o gură de rai – vara trebuie să fie minunat: flori de câmp, albine, gâze, fluturi, animăluțe de toate soiurile.

-Dar de casă ce spui? E într-o stare jalnică, nu?

Danny surâse.

-Ei, aș! Se peticește ea repede, iar acoperișul se poate înlocui. Ți-o fac ca nouă, dacă la asta te gândeai.

-De fapt mă gândeam la mai mult de-atât. Mai am trei ani și jumătate de mandat la București și – oricât aș încerca să neg – sunt un citadin până la urmă. Dar mi-ar plăcea să am o cămărută aici, să pot veni vara, în concediu, pe o săptămână sau două, iar în rest să las casa cuiva care știe să se bucure de ea.

Ochii lui Danny străluciră de plăcere.

-Unchiule, aș putea să cumpăr eu paradisul ăsta terestru?

-Să-l cumperi? Nu, aș vrea să-ți dăruiesc casa, să faci cu ea ce vrei. Mie nu-mi trebuie decât o cameră, din când in când. Dar te previn că la Cărbunari nu te poți distra de fel – nu există restaurante, baruri, discoteci, cinematografe și mall-uri. E doar o biserică și hora din fața ei, duminica după slujbă. Dacă vrei televiziune, ai nevoie de o antenă înaltă, altminteri dealurile ecranează semnalul.

-Da, dar există iarbă din belșug, spuse Danny râzând. Și unde există iarbă, o cosești, o usuci și ai fân. Iar unde e fân, sunt și căpițe. La căpițe trag căprițe, din cele cu patru dar și din cele cu două picioare. Și atunci ce nevoie ai de televizor?

Ionel încercă să rămână serios, dar cu Danny nu avea nici o șansă.

-Bine, așa să fie cum zici. Acum, înainte de a fi de acord, trebuie să-ți arăt atracția turistică a zonei.

-Păi toată zona e o atracție turistică. Mai e ceva special pe aici?

-De Cheile Nerei ce spui? Din capătul satului se face un drum de două ore pe care ajungi la începutul cheilor, într-un loc numit Lacul Dracului.

-Oooo! Colosal! Când mă duci să-l vad pe Scaraoțchi în persoană?

-Ce-ai zice de mâine dimineață? Acum se întunecă și el noaptea nu primește oaspeți. Și mai am o condiție de pus – dacă nu mă ajuți să sortăm vechiturile din pod, nu-ți dau casa.

Danny se răsuci pe călcaie și iesi val-vârtej din încăpere.

-Danny, hei, Danny, unde te-ai dus? Te-ai supărat?

Îl găsi în cămara de lemne, trebăluind de zor.

-Unchiule, vrei să-mi rupi gâtul pe scara aia care duce în pod? Până mâine dimineață fac o scară adevarată, să poată urca pe ea și elefanții!

Ionel începu să se simtă nemaipomenit de bine. După multe ore de gândire, în care cântase, în mintea lui, prohodul casei din Cărbunari, acum intuia că o lăsase pe mâini bune, iar entuziasmul lui Danny era molipsitor și dovedea cu prisosință încântarea tânărului.

Dimineața plecară la lac, cu mașina lui Ionel. Danny ar fi vrut să facă o plimbare pe jos, dar Ionel se împotrivi categoric:

-Îmi place și mie mișcarea, dar ca să păstrez ritmul mergând cu tine, ar însemna ca tu să te plimbi iar eu să alerg ca un apucat. N-ai decât să vii singur aici pe jos dacă vrei, drumul e drept și nu te vei rătăci.

Opriră în apropierea casei scriitoarei, care trezi interesul lui Danny.

-Hei, frumoasă construcție, are o arhitectură deosebită. Cine stă aici, departe de lume?

-O femeie care scrie romane de groază și fratele ei, un aventurier preocupat de fenomenele paranormale. Pe ea n-am văzut-o niciodată dar pe el îl cunosc întrucâtva, e un tip aparte, deși cam țicnit – altminteri băiat frumos și priceput la multe treburi.

Coborâră pe cărarea care ducea până la lac și se opriră pe malul abrupt, privind apele negre și adânci. Ionel trebui să relateze legenda lacului, așa cum o știau toți cei din Cărbunari, cu mic, cu mare. Pe când discutau, în liniștea pădurii se auzi trosnet de crengi uscate frânte sub pași și Danny ridică ochii, privind curios în jur.

-Vine cineva, unchiule, om sau animal, nu știu. Totuși mă îndoiesc că e om, are pasul prea ușor. Sunt multe jivine prin pădurile de pe aici?

-Eu nu văd decât două, un tip pe care-l cunosc și un uriaș, veni răspunsul de undeva dintre copaci și coama aurie a lui Ulrich se ivi parcă din senin.

Ionel făcu prezentările, iar Danny întinse mâna.

-Ulrich, nu da mâna cu el, țipă Ionel. Nepotul meu rupe involuntar degetele oamenilor!

Blondul zâmbi.

-Păi atunci îmi voi păstra mănușile, dacă nu te superi... ca măsură de protecție.

Cei doi bărbați își strânseră mâinile și Ionel remarcă pentru o clipă expresia șocată întipărită pe chipul lui Danny. Dar mimica tânărului se schimbă pe dată într-un zâmbet larg și cei doi părură că se plac de la prima vedere. „Poate m-am înșelat eu”, gândi Ionel. „Cu ce ar fi putut Ulrich să-l surprindă pe Danny?”

Blondul îi pofti să-i viziteze casa și Danny, curios, acceptă invitația cu plăcere. Două rânduri de scări largi de piatră, în semicerc, urcau pe o platformă spre care se deschidea o ușă masivă cu două canaturi, în întregime din sticlă. Nimeriră într-un hol mare, bine luminat, de unde se intra în

camera de zi care părea să ocupe tot parterul. Din hol o scară urca la etaj și o alta cobora în subsol.

-În adâncul pământului păstrăm biblioteca, lămuri Ulrich. Practic se întinde sub toată casa și are instalații automate de control al temperaturii și umidității aerului. Știți, sora mea e scriitoare și colecționăm amândoi manuscrise vechi, așa că măsurile astea de conservare nu sunt exagerate.

-Casa e foarte frumoasă, comentă Danny. Cât timp v-a luat s-o construiți aici, departe de lume?

-Cam doi ani, răspunse Ulrich. Are toate facilitățile unei locuințe din centrul unui oraș modern, minus poluarea și zgomotul.

Danny mai puse o mulțime de întrebări și Ionel se lămuri că băiatul se pricepea binișor la organizarea unui șantier de construcții.

-Am mărit acum trei ani pensiunea unde lucram, iar eu a trebuit să mă ocup de toate, zise tânărul. Am încercat să învăț cât se putea de mult din meseria de constructor, că deh... nu se știe niciodată la ce folosește.

Vorbiră bine dispuși de una, de alta, apoi Ulrich îi invită să vadă biblioteca. Ionel încercă să-și ascundă uimirea, dar Danny rămase cu gura căscată. Mii de volume vechi se adunau în rafturi care ocupau toți pereții, din podea până în tavan.

-Cum ai strâns toată această comoară? Nu credeam că într-o viață de om se pot aduna atâtea cărți, mărturisi Danny fascinat.

-Nici eu nu credeam, răspunse Ulrich cu o expresie amuzată pe chip. Dar eu și sora mea călătorim mult, adesea prin orașe medievale și nu ratăm nici o licitație sau târg de carte, nici micile

anticariate sau librării adăpostite în casele vechi, boltite, care fac deliciul turiștilor.

-Și ce panoplie de arme ai aici! Oh, sunt grozave!

Observația nepotului atrase atenția lui Ionel asupra colecției de arme albe aflate în spatele biroului sculptat din bibliotecă. „Desigur, așa se explică faptul că n-am auzit nici o împușcătură când Ulrich a ucis mistrețul. Probabil se pricepe la mânuirea armelor albe – în orice caz are niște pumnale spectaculoase”. Pe Ionel acest gând îl liniști pe deplin, alungându-i și ultimele temeri superstițioase legate de Lacul Dracului, povestea lui Vlad din adolescență și legendele sătenilor din Cărbunari. Acum toate se legau și exista câte o explicație logică pentru fiecare lucru aparent ciudat. Ideea că Danny și Ulrich se plăceau în mod evident era iarăși de natură să-l facă să se simtă bine. Dacă tot urma să-și abandoneze nepotul într-un loc atât de izolat, era reconfortant să știe că acesta găsise un prieten de vârstă apropiată. Se gândi chiar că dragostea lui Ulrich pentru cărți ar putea să influențeze pragmatismul lui Danny, care nu se omorâse niciodată cu cititul, motivând că a face bani era o activitate mult mai folositoare.

-Ulrich – întrerupse Ionel conversația tinerilor – mă simt nevoit să ți-l răpesc pe Danny. Mi-a promis că mă ajută să facem ordine în pod și am de gând să veghez strașnic ca să-și respecte promisiunea.

-Și cu ce l-ai momit să se înhame la o asemenea muncă?

-Am de gând să-i las casa bunicii. Nepotul meu vrea să devină țăran și casa are o gradină suficient de mare ca el să poată trăi din agricultură.

-A trăi la țară și a fi țăran nu-i totuna, îl întrerupse Danny. Am eu câteva idei în cap, totul e să văd ce se poate face cu ele. Întâi de toate voi repara ceea ce e de reparat la casă și apoi mai vorbim de planurile de viitor.

-Voi trece să te vizitez, promise Ulrich.

-Aș fi încântat să vii, dacă nu te sperie un căpcăun, care probabil va fi plin de praf și de pânze de păianjen, odată ce va urca în pod.

-Tu căpcăun, eu vampir, se pare că ne potrivim, murmură Ulrich.

-Da, și unchiul meu aici de față – un politician onest. Dintre noi trei, el e singurul personaj fabulos, care nu există decât în povești.

-Lasă trăncăneala și hai la muncă, amenință Ionel râzând. Era caraghios să-l amenințe pe Danny, căruia îi ajungea până la umăr și care l-ar fi ridicat cu o singură mână.

Plecară veseli de la vila elegantă ascunsă în desișul pădurii. Pe drumul de întoarcere, Danny îl potopi pe Ionel cu întrebările:

-Ulrich pare un tip de treabă; ce știi despre el? De când s-a stabilit aici? De unde vine? Câți ani are? A fost întotdeauna explorator și aventurier sau a practicat și alte meserii înainte?

-Mă înnebunești, Danny. Nu știu câți ani are, bănuiesc că în jur de treizeci, cel puțin așa arată. Tot satul a aflat că e din Nurnberg și profesia lui de bază e cea de ceasornicar, dar este o persoană extrem de discretă. Nici el, nici sora lui, nu prea stau de vorbă cu lumea din sat și nici nu dau cuiva socoteală, asta e sigur.

-Hm, înțeleg de ce a abandonat ceasornicăria. Mi-am dat seama când i-am strâns mâna – omul ăsta are precis o proteză în loc de mână.

-Ce te face să crezi asta?

-Păi, prin mănușa aceea nu se simțea nici un pic de căldură omenească, iar degetele îi erau mai tari ca piatra.

-În casă și-a scos mănușile, observă Ionel. O mână artificială n-ar fi arătat atât de natural și nu s-ar fi mișcat cu atâta ușurință.

-Of, aici ai dreptate. Eu ți-am spus doar ce am simțit, dar acum chiar că nu știu ce să cred.

-Las-o baltă, Danny. Oricum avem destul de lucru cu lăzile de vechituri din pod, nu căuta să-ți ocupi mintea cu prea multe deodată.

Căratul unor lăzi de zestre vechi, uriașe cât un dulap și al unor cufere la fel de mari și grele din pod până-n camera de zi, unde ardea un foc plăcut în sobă, se dovedi floare la ureche pentru Danny, odată ce consolidase scara. Din lăzi se revărsară cărți vechi, ștergare brodate, fotografii de epocă, lămpi cu petrol, fiare de călcat cu cărbuni, haine demodate și câte și mai câte.

-Ce vom face cu toate nimicurile astea? Ionel se luă cu mâinile de cap. Doamneeee, par să nu se mai termine lăzile alea!

-Păi e simplu: hainele le vindem unui teatru sau unei firme care închiriază ținute de carnaval. Pozele, broderiile, lămpile le curăț bine de praful adunat și vor da un aer retro foarte șic casei. Iar cărțile...

-Da, știu, bunica bunicii a fost nemțoaică și multe sunt în germană, cu scriere gotică. Nu pricep o boabă!

Danny absolvise liceul Lenau, în limba germană, dintr-o ambiție a Luizei de a-i da fiului ei o educație severă și riguroasă. În afara lui, nimeni nu vorbea germana în familie. Își băgă nasul în cărți și începu să construiască două teancuri.

-Scrierea gotică n-o pricep nici eu, explică el. Dacă Ulrich vrea să-și sporească marea colecție de vechituri, i le putem oferi. Dacă nu, există anticariate. În teancul mai mic am pus cărțile scrise cu alfabetul modern, pe care vreau să le păstrez. Mai sunt și o grămadă de tratate despre plante și animale.

-Bunica era profesoară de biologie, explică Ionel. Cred că putem să dăruim cărțile cu pricina liceului din Oravița.

După două zile de lucrat din zori până noaptea, goliseră podul și sortaseră fiecare obiect în parte. Nu mai rămăsese decât o cutie îmbrăcată în catifea, despre care nimeni n-ar fi putut spune ce culoare avusese inițial.

-Dacă ai lăsat-o la urmă crezând că vei găsi în ea bijuteriile familiei, te înșeli, spuse Ionel. Bunica n-a avut niciodată bijuterii mai de soi.

-Cutia asta trebuia să fi fost frumoasă la vremea ei, observă Danny. Orice s-ar fi aflat înăuntru, a fost un obiect valoros pentru cineva din familie și merită să ne uităm cu atenție.

Ridicând capacul decolorat și plin de pete, găsiră o Biblie cu paginile îngălbenite și un semn de carte brodat așezat alături.

-Uite ceva ce voi lua cu mine la București, la birou. Clădirea aceea uriașă a Parlamentului uneori mă sperie – așa voi avea măcar impresia că o am pe bunica aproape.

Danny făcu ochii mari.

-Unchiule, cât timp te-am așteptat la masa de Revelion, unii din familie te-au bârfit. Ziceau că te-ai dus în Parlament să mori așa cum au murit doi prieteni de-ai tăi, în același loc. E adevărat?

-Pun pariu că a fost gura spurcată a mamei tale la mijloc, răspunse Ionel. E adevărat că am pierdut doi prieteni acolo, dar nu a fost nimic straniu în moartea lor. Costel a pierit într-un accident de muncă, iar Vlad a suferit o cădere nervoasă și s-a sinucis.

-Cum s-a întamplat, mai exact?

-Păi, Costel a căzut de pe o schelă, iar Vlad s-a aruncat pe geam.

-Pentru liniștea mea sper, unchiule, că biroul tău se află undeva la parter.

-Nici o șansă, Danny, la parter nu sunt birouri. Dar dacă crezi toate scornelile pe care le răspândește lumea, ar trebui să crezi în primul rând poveștile cu Aghiuță care a ieșit din Lacul Dracului ca să sperie oamenii.

-Am fost la lac, replică zâmbitor Danny. Mi-ai promis că mi-l arăți pe Scaraoțchi și când colo nu l-am văzut decât pe Ulrich, care nu părea prea înspăimântător. Bine, el se pretinde vampir, dar cred că are tot atâtea în comun cu vampirismul câte am eu cu Shrek. Aia n-a fost decât o figură de stil.

-Păi soră-sa e scriitoare. Oamenii ăștia au prea multă imaginație, de aici se trag toate aiurelile pe care le spun. Ulrich e chiar drăguț, cu condiția să nu-l iei în serios.

Ionel nu mai zise nimic, ci se apucă să răsfoiască vechea Biblie. Dintre paginile ei căzu o fotografie de epocă, în care se vedea un grup de săteni în port popular, pozat într-un studio cu decoruri de carton înfățișând un peisaj. Oamenii priveau fix către fotograf, cu expresii solemne pe față și având atitudini rigide. Sătenii se înșiraseră pe trei rânduri – în față vreo șapte sau opt copii, șezând pe jos, în spatele lor femeile în picioare și în ultimul rând bărbații, înalți, țanțoși, cu pălăriile pe cap. Danny se apropiase și studia și el fotografia.

-Cunoști pe cineva de aici? Bănuiesc că nu, pentru că or fi murit de mult cu toții.

Degetul lui Ionel indică pe cel mai mic dintre copii, care ședea în poala mamei.

-Uite-o pe bunica, pe când avea nu mai mult de doi ani.

-De unde știi?

-Păi pe spatele fotografiei cineva a scris anul, 1934. Bunica s-a născut în 1932. Și știu că era ea, pentru că părinții mei păstrează o cutie cu poze vechi și am văzut câteva imagini cu ea copil.

-Dar ăsta cine-i? Privește cu atenție!

Danny arătă spre un bărbat care stătea un pic izolat de grup. Spre deosebire de ceilalți, el nu purta cămașă brodată și pantaloni albi din postav, strânși pe picior, ci un costum de oraș, iar capul îi era descoperit. Plete lungi îi curgeau pe umeri, dar

nu avea nici urmă de barbă sau mustăți, ca restul bărbaților din fotografie. Deși imaginea era în alb-negru, pielea acestui personaj era evident mult mai deschisă la culoare decât a celorlalți, până și decât pielea copiilor.

-Drace, parc-ar fi Ulrich. Seamănă, în orice caz, ca două picături de apă, remarcă Danny.

-Ai dreptate, dar n-are cum să fie el. Ți-am spus doar, poza e din 1934.

-Atunci poate c-a fost bunicu lui? Sau străbunicul?

-Nu, Danny, sătenii zic că familia Heller s-a mutat lângă Lacul Dracului acum câțiva ani și n-a avut strămoși în zonă. E doar o coincidență, credemă. Dar ai dreptate, asemănarea e izbitoare.

-Dacă n-ar fi data înscrisă pe fotografie, aș putea să jur că e Ulrich, se încăpățână Danny. Dar – corect – nu are cum să fie el.

-Arată-i poza, propuse Ionel. Precis îți va spune că s-a reincarnat și că a trăit o viață anterioară la Cărbunari. La ce aberații de cărți despre magie și fantome ține în biblioteca aia a lui, o asemenea afirmație nici nu m-ar mira prea tare.

Danny nu insistă asupra subiectului. Decât să-și bată capul, prefera o cină copioasă și un somn bun. Ionel îi promise că a doua zi îl va duce la Oravița ca să înscrie casa pe numele lui, iar peste trei zile urma să rămână singur în Cărbunari – unchiul său trebuia să se întoarcă la București, la ședințele Parlamentului.

-Voi veni să te văd în vacanța de Paști, promise Ionel la plecare. Bănuiesc că vei semăna

grădina până atunci și totul va fi înverzit, iar copacii în floare. Va fi minunat, cred.

Danny se zgudui de râs, cum făcea adesea.

-Ei, eu nu te împiedic să visezi, dar în mod sigur vei avea o surpriză. În orice caz voi repara pereții casei până la primăvară și camera ta va fi gata să te primească.

Ionel ridică din umeri – cu Danny, surprizele puteau să fie și plăcute...

Cap. 7 Vocile

Se simțea stors de orice urmă de energie: spatele și umerii îl dureau îngrozitor după orele lungi petrecute pe scaun, aplecat asupra proiectului de lege pe care trebuia să-l adnoteze, mintea îi era amorțită, ochii îl ardeau. Ionel își dădea seama că exagerează cu conștiinciozitatea, dar munca la Parlament se dovedea asemenea unui bulgăre de zăpadă: odată ce începeai să te rostogolești, nu te mai puteai opri. Luase cuvântul de câteva ori în plen, când se discutaseră legi care aveau o cât de mică tangență cu domeniul lui, informatica și telecomunicațiile, iar drept urmare colegii ajunseră la concluzia că „omul e bun", deci îi dădeau să citească proiecte din domenii la început conexe, apoi din ce în ce mai îndepărtate de specialitatea lui.

-Ești prea răbdător și politicos cu toată lumea și te străduiești prea mult, îl apostrofase până și doamna Maria.

-Nu am încotro. Dacă nici eu nu-mi ajut colegii de partid, cine să o facă? Opoziția? Și apoi am fost trimis aici să contribui la bunul mers al țării, așa încât nu-mi depășesc în nici un caz atribuțiile.

-„Bunul mers al țării", ca să te citez pe tine, nu înseamnă că trebuie să te pricepi la tot. Recunoaște-ți, băiete, limitele, altfel te vei îmbolnăvi de prea multă muncă. Alții nu se spetesc în halul în care o faci tu.

Ionel lăsă deoparte pixurile colorate, cu care făcea sublinieri și însemnări pe text, se întinse de-i trosniră toate oasele, apoi se ridică în picioare.

-Gata pentru astăzi, doamna Maria. E vremea pentru un pic de relaxare. Cobor la bazin, iar dumneavoastră cereți șoferului să vă ducă acasă.

Fosta profesoară nici nu-și punea problema să șofeze în traficul intens din capitală, iar transportul în comun circula rar noaptea.

Bazinul de înot devenise locul preferat al lui Ionel după o zi obositoare de muncă. Fusese descoperit din întâmplare, în urmă cu câțiva ani, în subsolurile Parlamentului, de niște ziariști curioși. Zăcuse mai bine de zece ani, de la moartea lui Ceaușescu, neștiut de nimeni, neterminat, gol, în mijlocul unei săli nefinisate.

-Dacă tot există, măcar să-l ducem la bun sfârșit și să profităm de el, propuse cineva.

Așa s-au ales parlamentarii cu o frumoasă piscină, de dimensiuni impresionante, ca tot restul clădirii de altfel. La început Ionel n-o frecventase, dar pe măsură ce lucra tot mai mult seara, nevoia relaxării în apa călduță deveni mai puternică. Își strânse într-o servietă halatul de baie, papucii, slipul și prosopul și ieși pe holul tăcut la ora aceea târzie. Străbătu coridoare pustii, de o lungime aproape nefirească, urcă și coborî scări, traversă holuri și pasaje, apoi alte coridoare și alte scări, până când ajunse în sfârșit în zona rezervată bazinului. Ușa sălii se deschidea pe baza cardului de acces individual, dar chiar și așa în fața ușii fuseseră postați doi străjeri în uniforma gărzii Parlamentului. Măsura era necesară datorită presei de scandal, care reușise să pună pe prima pagină a tabloidelor fundul gol al unui fost prim-ministru, fotografiat în clipa când acesta se dezbrăcase în vestiarul unei săli de sport. Ca urmare, piscina ajunse mai păzită decât șeful statului, iar vestiarul

fusese împărțit în cabine individuale, care se puteau încuia cu cheia pe dinăuntru.

Ionel intră în sală și privi împrejur. Așa cum se așteptase, încăperea era goală. Apa bazinului scânteia la lumina candelabrelor, preluând culoarea turcoaz a faianței cu care era căptușită piscina. Balustrade de marmură albă mărgineau treptele care coborau la apă, aburi calzi și miros de parfum fin, discret, se simțeau în aer. Ionel își lăsă costumul la vestiar și intră în apă, fericit că scăpase de bătaia de cap de peste zi.

Bazinul era destul de mare ca să ofere spațiu de desfășurare unui înotător de performanță, iar Ionel înota mediocru, cât să nu se înece. Dar bălăceala îi făcea o plăcere nespusă, mai ales că paznicii aflați la ușă îi dădeau o senzație de siguranță deplină. Trase adânc aer în piept și se scufundă, pentru câteva secunde, cu capul sub apă. Așa cum își eliminase oboseala și încordarea din corp, tot așa trebuia să-și scoată gândurile care-l preocupau din cap – și ce metodă era mai bună, decât să încerce să deschidă ochii sub apă și să privească, prin limpezimea ei de cristal, culoarea turcoaz, odihnitoare, a faianței? Ionel era singur în încăperea pustie, tăcerea din jur îl încânta și nu era întreruptă decât de clipocitul apei, atunci când el făcea un gest mai brusc. Se scufundă și reveni la suprafață de câteva ori, apoi hotărî să stea sub apă atât timp cât aerul din plămâni îi va permite. Rămase nemișcat, cu ochii deschiși, până când apa își încetă clipocitul și liniștea se instală deplină. Și atunci de departe auzi un foarte slab murmur de voci...

Ionel nu se impacientă. „E firesc să nu fiu singur în clădirea asta imensă. Bănuiesc că aici se face curățenie doar noaptea, ca să nu ne deranjeze pe noi peste zi”. Își scoase capul din apă și ascultă:

liniște grea, învăluitoare. Se scufundă din nou – sub apă murmurul îndepărtat era prezent, un murmur de voci bărbătești, atât de slab încât cuvintele nu se distingeau . Ridică din nou capul – tăcere și nemișcare. Repetă gestul de câteva ori, până când se convinse că vocile se auzeau numai sub apă. Se bălăcise destul – ieși din bazin cu apa șiroindu-i pe corp, se duse la vestiar și trase cu urechea – nu se auzea nimic. Își frecă părul ud – atâta cât îi mai rămăsese – cu un prosop aspru, îl uscă și se îmbrăcă tacticos, redevenind același domn elegant, la costum și cravată, pe care îl știau cu toții. Se privi în oglinda mare a vestiarului ca să-și verifice ținuta și – fără să se fi gândit dinainte la asta – în minte îi apăru Vlad. „I-am admirat întotdeauna distincția, e firesc să mă gândesc la el. Dacă nu pot deveni la fel de dandy, măcar să mă străduiesc să arăt cât pot de bine”.

„Da, dar Vlad a auzit voci. E normal să mă preocupe Vlad, acum că le-am auzit și eu”. „Idiotule! Vlad era medium, tu ai auzit glasurile unor oameni cum nu se poate mai vii, care se află în clădire”. „Poate că se află, dar n-am văzut pe nimeni, decât pe cei doi paznici din fața sălii”.

Se certa încă de zor cu sine însuși pe când punea mâna pe clanță și ieșea pe ușă. Paznicii erau la fel de liniștiți și blazați ca atunci când intrase în sală.

-Domnilor, a trecut cineva pe aici cât timp am fost în piscină? Parcă am auzit o discuție...

-Nu, domnule deputat, nu a fost nimeni și tăcerea e mormântală.

-În ordine, mulțumesc.

-Vă simțiți bine? Ați albit la față brusc. Dacă doriți să vă însoțească cineva până la biroul

dumneavoastră, putem solicita acest lucru telefonic, la serviciul de pază al clădirii.

-Mă simt perfect, nu am nevoie de escortă. Noapte bună!

-Noapte bună, domnule deputat.

Ionel se îndepărtă repede, cu pași mari care se voiau foarte siguri și foarte hotărâți. Scări, pasaje, coridoare, holuri – acum toate se derulau în ordine inversă. Se opri de câteva ori și ascultă, dar nu prinse nici un zgomot, de parcă ar fi rămas singur în clădire. De câte ori drumul lui cotea, întorcea capul parcă spre a se convinge de ceva – dar nu, nu-l urmărea nimeni, nici măcar fantoma lui Vlad.

Ajuns în propriul birou, se rezemă de perete, încercând să se liniștească. „Nu a fost nimic", își spune în gând. „Eram obosit, mi s-o fi părut". Da, dar vocile îi răsunau încă în cap. „Nu ți s-a părut, știi că a fost adevărat. Și Vlad le-a auzit și a murit după aceea. Casa asta uriașă îți ia mințile. Amintește-ți de poveștile Norei!"

Ionel își jură că nu va mai sta după miezul nopții în imensul palat. Își căută cheile de la mașină dar, pe când se pregătea să plece, se răsuci brusc spre sertarul în care ținea jurnalul lui Vlad, îl scoase de acolo și-l strecură în servieta pe care o purta mereu la el. „Lectură înainte de-a adormi", își zise Ionel, dar intuia deja că se amăgește singur. Devenise brusc extrem de treaz și știa că în noaptea aceea va adormi greu sau chiar deloc.

Danny se trezi bine dispus. Cum să nu fie vesel, când tocmai se mutase la Cărbunari, scăpând astfel de cicăleala Luizei? În ajun își făcuse provizii în supermarketul din Oravița, avea

din ce-și pregăti micul dejun, slavă Domnului. Înfulecă o omletă pentru care spărsese șase ouă, apoi câteva felii de pâine cu salam, alte felii unse cu magiun, un pachet de biscuiți și câteva mere, bău o cafea și se pregăti să plece la drum. Aerul rece îi biciuia obrajii, dar asta nu constituia un impediment pentru cineva decis să alerge în fiecare dimineață. O luă instinctiv către pădure și urmă șoseaua forestieră care ducea la Lacul Dracului. Pe drum îi veni brusc o idee: „dacă tot alerg, măcar să o fac cu un scop. Poate îl găsesc pe Ulrich acasă și-l întreb dacă nu are nevoie cumva de cărțile vechi în limba germană pe care le-am găsit în podul casei”.

Fuga cu un țel se dovedi mult mai folositoare decât fuga pur și simplu – Danny se trezi mai repede decât se așteptase în fața casei din pădure (e drept, pașii săi de uriaș avuseseră o contribuție majoră la scurtarea drumului). Îi deschise ușa o femeie tânără, brunetă, pe care Danny o cântări din ochi mai iute decât ar fi nevoie pentru a povesti acest lucru. „Hm, bună, bună de tot, o adevărată bunăciune!”

-Doamna Nelly Noel, scriitoarea? Îl caut pe domnul Heller.

Tânăra izbucni în râs.

-Nu, eu nu sunt Nelly, ea încă nu s-a întors în țară. Sunt secretara ei și mă ocup cu tehnoredactarea cărților și pregătirea fișierelor pentru a fi trimise la editură. Domnul Heller e acasă, dar nu știu dacă s-a trezit.

Danny fu invitat în holul spațios, de unde tânăra apăsă pe butonul unui interfon.

-Ăsta sună în bibliotecă, lămuri ea. N-aș avea curajul să sun în dormitor, dar poate că avem

noroc. Uneori Ulrich coboară la subsol înainte de venirea mea. Alteori la prânz, când eu plec, el încă nu s-a trezit.

-Mda, cred că fantomele nu pot fi văzute ziua, făcu Danny. Dacă se ocupă cu fenomenele paranormale, așa cum susține, e clar că lucrează în schimbul de noapte.

În timp ce ei discutau, se auziră pași pe trepte și în curând chica blondă și lungă a lui Ulrich apăru, venind din bibliotecă.

-Danny, mă bucur că te văd! Cu ce pot să-ți fiu de folos?

Tânărul îi povesti că îl ajutase pe Ionel să facă ordine în podul casei bunicii acestuia și că găsiseră o mulțime de cărți vechi.

-Cu cele tipărite cu litere gotice nu am ce face, nu mă pricep la ele, dar poate că tu le găsești o întrebuințare. N-aș vrea să le arunc până nu îți dai cu părerea.

-Oh, sună bine. Când pot veni să le văd?

-Păi, eu mă întorc acasă. Atât că voi alerga, așa încât...

Lăsă dinadins fraza neterminată. Ulrich, care îi ajungea până la subsuori, îi contemplă picioarele interminabile și surâse malițios.

-Așa încât presupui că îmi trebuie de două ori mai mult timp decât ție ca să ajung la Cărbunari și nu vrei să te rețin. Bine, ai voie să încerci să mă prinzi, dacă tot ești așa de iute de picior. Numai să-mi spui când plecăm, nu vreau să pierd startul și să-ți dau un avantaj nemeritat.

-De acord cu asta, spuse Danny. Bănuiesc că tu vei folosi o mașină de teren, așa încât o voi șterge de aici înaintea ta, chiar dacă nu e fair-play. Dar nici măcar picioarele mele nu aleargă cu patruzeci de kilometri la oră pe cărările din pădure.

Salutând-o cu tot respectul pe tânăra secretară, Danny se răsuci pe călcâie, ieși pe ușile masive de sticlă și începu să alerge ușor înapoi spre Cărbunari. Un sfert de oră alergă singur, atent la un eventual zgomot de motor care nu putea să vină decât din spatele lui. Apoi urechea îi prinse trosnetul unor crenguțe frânte sub pași și se pomeni cu Ulrich alături, care fugea fără nici un efort și fără ca pe obrajii lui palizi să se vadă vreo urmă de roșeață.

-Ulrich, cum naiba ai făcut asta? La un pas de-am meu tu trebuie să faci trei pași!

-Da, dar se pare că am motoarele mai bine turate decât tine.

Danny nu mai spuse nimic. Era esențial să-și țină gura închisă și să se concentreze pe respirația regulată, altfel n-ar fi putut ține ritmul. Ulrich în schimb, în mod evident, nu făcea nici cel mai mic efort și totuși era mereu cu câțiva pași înaintea lui Danny. Până când ajunseră la Cărbunari Danny nădușise, iar obrajii palizi ai blondului își păstraseră paloarea dintotdeauna.

-Ești cumva maratonist?întrebă Danny când ajunseră la poarta casei.

-Nu, sunt doar experimentat. Alerg mult prin pădure.

Ulrich se apucă să răsfoiască volumele vechi și prăfuite, refuzând cafeaua pe care Danny tot

încerca să i-o ofere, ca o gazdă politicoasă ce se afla.

-Ei, te descurci cu literele alea? E ceva ce te interesează?

-Oh, da, literele gotice n-au nici un secret pentru mine. Le ador, pentru că acum nu se mai scrie cu acest alfabet și e păcat – arăta atât de bine!

-Păi, îți dau toate cărțile, eu tot nu am ce face cu ele.

Ulrich părea încântat.

-Spune-mi doar un preț, voi fi fericit să ți le cumpăr.

-Asta în nici un caz. Mie îmi stau doar în drum și m-am gândit că e păcat să le ard. Așa că de fapt tu îmi faci mie un serviciu, mă scapi de ele și de bătaia de cap cu spațiul de depozitare. Știi, am primit aprobarea să dărâm vechea casă și să o reconstruiesc, aici va fi balamuc pentru o vreme.

-Și unde vei locui între timp?

-Ei, unde? Sunt atâtea șoproane și magazii în curte că îmi găsesc eu un loc. Ionel spunea că pe aici se desprimăvărează devreme, mă voi descurca fără încălzire.

-Dar muncitorii i-ai tocmit?

Danny râse cu poftă.

-Ce nevoie aș avea? Fundația din piatră e solidă și n-o modific, zidurile le pot înălța singur, la instalații de apă mă pricep. Nu voi avea nevoie decât de un electrician, dar am găsit un meșter bun în Oravița.

Blondul își privi vârfurile încălțărilor și păru să delibereze în sinea lui. Într-un târziu zise:

-Ascultă, mie nu-mi place să rămân dator. Dacă nu vrei bani pe cărți, am altceva mai bun de oferit, ceva de care tu chiar vei avea nevoie. Vreau să te ajut cu construcția. Am timp berechet și mi-ar plăcea să mai învăț o meserie nouă, pe lângă cele pe care le știu deja.

Danny se codi. Ulrich era mai degrabă firav, cu oase subțiri și nu părea un tip puternic, iar el se baza pe forța herculeană cu care îl înzestrase mama-natură. Urmau să fie o pereche tare nepotrivită, iar Danny se temea că blondul ar putea fi o frână pe șantier.

-Nu sunt un încurcă-lume, spuse Ulrich parcă ghicindu-i gândul. Iar faptul că sunt iute nu trebuie să ți-l demonstrez.

Danny revăzu în fața ochilor scenele din pădure. Fusese mereu un alergător de excepție, rezistent, agil, dar acum își scosese sufletul ca să-l poată ajunge din urmă pe Ulrich – fără folos însă!

-Ascultă, nu vreau să te simți obligat față de mine pentru cărțile alea. Ți-am spus doar că ți le dau fără să-ți cer un ban, nu e nevoie să lucrezi pentru ele.

-Nu e vorba de obligație, îl contrazise Ulrich. Pur și simplu mă plictisesc uneori și mi-ar face plăcere să vin să muncesc pe șantier.

-Te plictisești? Credeam că vânătoarea de fantome e palpitantă și plină de adrenalină. Lumea zice pe aici că de când v-ați construit voi casa de lângă lac, locurile au devenit mult mai sigure și mai prietenoase. Să înțeleg că ați dat de capăt

tuturor fenomenelor stranii și poveștilor legate de Lacul Dracului?

-Danny, ești om serios sau ce? Crezi în basme? Te uiți în gura lumii, asculți tot ce scornesc sătenii?

-Păi, nu prea. Dar am crescut cu povestea lui Ionel despre cei trei băieți care s-au dus într-o noapte cu cortul la lac, unul din ei a ieșit din cort și a dat de un individ straniu, care emitea un fel de lumină și care i-a spus că băiatul e un fel de om-poartă sau medium, adică o ușă deschisă spre alte lumi și i-a prezis o viață scurtă.

-Emitea lumină! pufni Ulrich. Dacă ai fi fost atent la povestirea unchiului tău, ai fi reținut că în noaptea aceea era lună plină. La lumina lunii orice lucru deschis la culoare pare argintiu, strălucitor. Probabil băieții s-au speriat de un ins nu prea bronzat, asta e tot. Iar pe drumul de întoarcere au umflat povestea, ca nu cumva să spună cineva că nu sunt decât niște copii cărora le-a fost frică de întuneric.

Danny dădu din cap aprobator, apoi se răzgândi.

-Totuși, trebuia să fi fost ceva ciudat acolo. Unchiul meu purta pe o curelușă la gât un mic crucifix de argint, iar a doua zi când s-a întors crucifixul se înnegrise. Așa a știut bunica lui că băieții au mințit când au spus că nu au văzut pe nimeni la lac.

Fața zâmbitoare a lui Ulrich deveni serioasă. Avea o expresie de nepătruns, iar ochii lui frumoși, liliachii, evitară contactul cu privirea sinceră, deschisă, a lui Danny.

-Nu știam de existența crucifixului, spuse el într-un târziu. Ce a făcut unchiul tău cu acel crucifix?

-I l-a dat înapoi bunicii, iar după aceea n-am auzit nimic despre el. Prin sertarele dulapurilor n-am cotrobăit încă, așa încât s-ar putea să-l găsim pe aici pe undeva.

-Nesocotitule, izbucni Ulrich. Dacă unchiul tău s-a dus în locul unde au murit cei doi prieteni ai lui, ar fi trebuit să poarte neapărat acel crucifix – este un scut puternic împotriva... în fine, împotriva oricărui lucru care poate să-i facă rău.

-Îl voi căuta, promise Danny. Încep chiar de azi și dacă-l voi găsi, îl voi trimite prin poștă la București.

-În sfârșit, o hotărâre deșteaptă!

Danny se codi, se învârti de colo până colo, își mușcă buzele, dar într-un târziu nu se mai putu stăpâni și întrebă:

-Auzi, tu pe bune te ocupi de fenomenele paranormale? Ai găsit așa ceva, există cu adevărat? Îmi povestești și mie un caz la care ai lucrat? Sunt teribil de curios, dar nu prea îmi vine să cred toate aberațiile pe care le citesc prin ziare pe tema asta.

Ulrich îl privi cu o urmă de amuzament.

-Poate că într-o zi vom avea timp să stăm la taclale și îți voi povesti câte ceva. Dacă te scoate până atunci curiozitatea din casă, citește cărțile surorii mele, pentru că între noi e un fel de parteneriat – eu fac investigații și îi povestesc tot ce am aflat, ea adaugă un grăunte de fantezie și scrie câte o carte după fiecare pățanie de-a mea.

-Îți trebuie însușiri speciale ca să te ocupi de așa ceva? Vreau să zic, ești și tu medium, cum a fost Vlad, vorbești cu morții, miști obiecte din loc cu puterea minții, levitezi sau ești un om normal?

-Nu, nu levitez și nici nu deplasez obiecte aiurea prin spațiu. Ceea ce nu înseamnă totuși că aș fi un om obișnuit. Mulțumit de răspuns?

Danny se scărpină în creștet.

-Știu și eu ce să zic? Bănuiesc că alt răspuns nu-mi vei da, așa că trebuie să fiu mulțumit.

-Deocamdată atât ajunge, spuse Ulrich. Poate odată îți voi relata povestea mea de la un capăt la celălalt, dar acum nu te mai rețin. Bănuiesc că ai de lucru. Secretara va veni cu o mașină ca să ia cărțile, iar mie să-mi spui doar când vrei să începem munca de constructori, ca să mă prezint la datorie în salopetă, echipat cum se cuvine.

-Sper să fie cât mai repede, zise Danny. Aștept încă o aprobare de la primărie, dar între timp mă voi apuca să dărâm vechea casă. Cred că până la sfârșitul săptămânii voi încheia acțiunea, așa că de luni ne putem apuca de construit. Știi, unchiul meu va trece pe aici în vacanța de Paști și casa asta bătrânească a reprezentat pentru el paradisul copilăriei, mi-a mărturisit acest lucru de multe ori. Cred că i-ar face rău să o vadă pe jumătate dărâmată și aș vrea ca până la venirea lui casa nouă să fie ridicată deja. Bănuiesc că asta îl va bine-dispune.

Ulrich socoti în gând, apoi comentă:

-Sunt trei luni până la Paști, trebuie să ne mișcăm repede. După cum ai văzut, viteza e specialitatea mea așa încât sper să-ți fiu de folos.

După ce blondul plecă, Danny se apucă să mute într-un șopron toată mobila din casă, iar lăsarea întunericului îl prinse pe coama acoperișului, scoțând olanele, unul câte unul.

Ulrich reveni așa cum promisese, la începutul următoarei săptămâni. Din zidurile vechii case se alesese praful și pulberea, iar mușchii lui Danny și un baros imens aflat în curte contribuiseră probabil în mod esențial la acest lucru. De cum îl văzu, Danny îl conduse în magazia în care depozitase vechea mobilă și extrase un obiect mic, strălucitor, din sertarul unei noptiere.

-Uite ce am găsit! După descrierea unchiului, ăsta trebuie să fie crucifixul cu pricina.

Ulrich își trase tacticos pe mâini o pereche de mănuși din piele fină.

-Așa voi putea să-l examinez fără să se zgârie. Nici n-ai idee cât sunt de sensibile asemenea bijuterii. Luă crucifixul, îl învârti între degete și exclamă: ori nu e același, ori a fost dat la curățat. Ăsta de aici e strălucitor de alb. Oricum ar fi, lui Ionel îi va prinde bine să-l aibă asupra lui în clădirea aceea care pare să fie amenințătoare, nu?

Într-un colț al curții se afla o stivă serioasă de bolțari de mari dimensiuni.

-Ieri i-am primit, am cumpărat un camion întreg, precizează Danny. Cu asemenea cărămizi treaba va merge mult mai repede.

-Bine. Ai onoarea să amesteci mortarul și să pui prima cărămidă, iar eu mă voi uita să văd cum faci, ca să te pot imita întocmai.

Danny începu să ridice primul rând de cărămizi peste vechea fundație de piatră, măsurând

într-una ca zidul să iasă drept.

-Am priceput, zise Ulrich. Lasă-mă pe mine să continui, ca tu să te ocupi între timp de ceva mai calificat.

Danny se duse să aducă din magazia de lemne, în care se mutase temporar, planul noii locuințe, iar la întoarcere aruncă o stivă de bolțari într-o roabă, ca să-i furnizeze blondului material de construcție.

-Hei, vii odată cu bolțarii sau mă lași să șomez?

-Păi, ai cu ce lucra, nu? Erau o grămadă de cărămizi chiar lângă tine!

-Nu, pe alea le-am pus în zid demult. Și mai vreau mortar, tocmai mi s-a terminat.

„Ce dracu' – Doamne, iartă-mă – face ăla acolo?" gândi Danny. „I-am dat tot ce avea nevoie și el cere într-una". Se duse la Ulrich și înlemni.

-Dumnezeule, cum poți să lucrezi cu o asemenea viteză? Ai ajuns la jumătatea zidului cât timp eu abia am dat o tură prin curte!

-Ți-am spus că sunt iute de felul meu. Și lasă-mă să aduc eu cărămizile, tu pregătește-mi mortarul.

Danny aruncă o privire exigentă zidului. Era impecabil.

-Bine, fie cum vrei, trec la mortar. Dar ia roaba, ca să-ți fie mai ușor cu bolțarii.

Îl urmări cu coada ochiului – Ulrich trase roaba sub un copac, ca să nu-i stea în drum, apoi

construi una peste cealaltă două grămezi de cărămizi și le ridică, aparent fără efort, ducându-le la baza zidului.

„Dumnezeule mare, ce puteri are ăsta? Eu n-aș fi putut ridica decât o singură grămadă și doar sunt puternic ca un taur. Pe cine mi-am luat ajutor? Pe spiridușul din Lacul Dracului cumva?” Danny era puțin speriat, dar îl încânta totodată viteza cu care înaintau lucrările.

-Oprește-te, Ulrich, spuse el înainte de prânz. Trebuie să lăsăm loc pe fațada principală pentru ferestre.

Blondul ridică nepăsător din umeri.

-Sper că le-ai cumpărat deja. Vreau să mă înveți cum să le montez.

-Ia-o încetișor. Ne mai și odihnim, luăm și prânzul...

-Iei tu prânzul, i-o tăie Ulrich sec. Eu nu mănânc nimic de la răsăritul până la apusul soarelui, niciodată. Dar o pauză tot vom face, cât să mergi la poșta din Oravița și să trimiți crucifixul la București. Crede-mă, e important.

-Bine, fie, cu un tip ca tine nu mă pot contrazice.

Ionel primi pachetul în pauza dintre două ședințe și rămase surprins văzând scrisul lui Danny. Acesta nu-și bătuse capul prea mult cu adresa, ci scrisese doar „domnului Ionel Câmpineanu, deputat, Palatul Parlamentului, București”. În schimb făcuse exces de zel cu timbrele, sperând probabil că în felul acesta

compensează cumva necunoașterea adresei exacte. Dar poșta se pare că se descurcase de minune, din moment ce Ionel ținea acum pachetul în mână. Nu era cu mult mai mare decât un pachet de țigări, dar fusese ambalat într-o cutie solidă de carton. Ionel rupse ambalajul cu nerăbdare și dădu de o bucată subțire de burete, îndoită ca să formeze ceva asemănător unui plic și lipită cu bandă adezivă. Danny nu se ostenise, după cum îi era obiceiul, să scrie nici un rând, iar pe biletul cu care trimisese obiectul nu era trecut decât „metal – vechituri”.

-Doamna Maria, aveți o foarfecă?

Oricât de puțin cochetă ar fi fost, orice femeie trebuia să aibă în poșetă o forfecuță de unghii, sau cel puțin așa credea Ionel. Dar doamna Maria apăru cu o ghilotină industrială de tăiat hârtie, făcându-l să se înece de râs.

-Oh, e prea mare! Voiam doar să desfac asta.

Îi întinse pachețelul, pe care doamna Maria îl studie preț de o secundă, timp în care găsi capătul benzii adezive și trase cu putere de el.

-Nu-ți trebuie foarfecă aici, e o nimica toată. Vai, dar e superb! Ține palma!

Ionel întinse mâna și peste o clipă un mic crucifix de argint strălucea în palma lui. Clipi din ochi de câteva ori, mirat, ca și cum soarele l-ar fi orbit. Nu-i venea a crede – același crucifix pe care îl purtase la gât în adolescență, în expediția nocturnă de la Lacul Dracului, era acum, după atâta amar de vreme, în mâinile lui.

-Ce prost am putut să fiu, murmură el. Pe atunci nici n-am băgat de seamă cât e de frumos. Văzând privirea mirata a doamnei Maria, se hotărî să-i dea detalii: a fost bijuteria bunicii mele, pe

care mi-o dădea ca să mă ferească de rele de fiecare dată când porneam singur sau cu prietenii în câte o expediție prin pădurile din jurul satului Cărbunari, unde locuia. Mi-a lăsat casa ei cu toate bunurile și eu i-am cedat-o unui nepot, că tot nu aveam timp să o repar. Danny a făcut un lucru minunat trimițându-mi o amintire care mi-e atât de dragă.

-Da, numai că probabil a stat mult timp în condiții improprii și argintul s-a pătat și s-a înnegrit, observă doamna Maria.

-Se mai poate face ceva?

-Bineînțeles că se poate. Avem nevoie doar de un bijutier. Știu pe unul care-și are magazinul aproape de Piața Unirii, la nici jumătate de oră de mers pe jos de aici. Mă ocup eu, dacă vrei.

-Vreau, din toată inima! Abia aștept să am lângă mine din nou crucifixul bunicii. E ca și cum aș avea un înger păzitor asupra mea, care să-mi înlăture din drum toate piedicile.

„Și mai ales să alunge vocile acelea sinistre, pe care acum le aud tot mai des când merg prin subsoluri. Probabil am devenit mult mai atent, aud lucruri pe care nu le auzeam mai înainte, dar care în mod sigur au existat și atunci. Cu crucea bunicii la gât, îmi voi recăpăta liniștea și somnul pierdut”.Ultimele cuvinte le spuse doar în gând. Nu vorbise cu nimeni, nici măcar cu doamna Maria, despre misterioasele voci. Se gândea că la fel făcuse și Vlad, tăinuise șoaptele și murmurele pe care le auzea noaptea în Parlament, de teamă să nu fie considerat nebun. „Dar eu nu sunt medium, sunt un individ cum nu se poate mai comun. Ar trebui să rămân orb și surd la toate astea, așa cum am fost în primele mele luni ca deputat. Oare ce s-a schimbat de atunci?” Un lucru era sigur – acum,

că primise crucifixul bunicii, se simțea brusc mai bine și teama îi dispăru.

Când Maria plecă la bijutier, Ionel puse mâna pe telefon – trebuia să-l sune pe Danny și să-i mulțumească pentru crucifix.

-Ce faci, urmaș al lui Hercule? Cum te descurci cu casa? Mă înjuri pentru beleaua pe care ți-am lăsat-o pe cap?

Auzi în receptor râsul lui Danny, relaxat, plăcut, așa cum fusese întotdeauna.

-Te aștept cu surprize, răspunse tânărul. Dacă la casă te referi când vorbești de belea, să știi că ai greșit. Lucrările merg incredibil de repede, de când mi-am tocmit un ajutor. Ulrich e tare îndemânatic și a venit să lucreze cu mine pe șantier în schimbul cărților vechi pe care i le-am dat. E un tip formidabil, zău așa.

-Te-am sunat ca să-ți mulțumesc pentru crucifixul bunicii, spuse Ionel. Îți sunt recunoscător, am ținut mereu la el. I l-am dat secretarei ca să-l ducă la un bijutier, la curățat, dar probabil începând de mâine îl voi purta zi și noapte.

-Dar era curat, unchiule! Când l-am găsit era alb și strălucitor. Ce nevoie mai aveai să-l cureți?

„Danny nu se pricepe la bijuterii” gândi Ionel. „Nu are habar cum să facă diferența între argintul alb și cel negru. Nu e de mirare, tot ce poartă el sunt bucățele de piele tăbăcite, cu desenul capului de mort al piraților. Din acest punct de vedere se comportă ca un școlar neastâmpărat”. Nu era momentul și nici locul potrivit să-i facă nepotului educație estetică la telefon. Nu răspunse la întrebarea privind curățarea crucifixului, ci începu

să vorbească despre cât de mult aștepta vacanța de Paști și revederea de la Cărbunari. Danny părea entuziasmat – Ionel se întrebă dacă nu cumva asta era starea normală a nepotului său.

-Dacă ai ști cât de mult aștept întoarcerea ta! Până la Paști toate pregătirile vor fi gata și aș da un an din viață ca să văd mai repede ce figură vei face gând vei ajunge aici.

Ionel încercă să ghicească ce i se pregătise, dar se dădu bătut – spre deosebire de mulți alții, Danny știa să-și țină gura închisă când era vorba de surprize.

-Auzi, Ulrich, făcu Danny după ce termină convorbirea cu Ionel, tu ai idee de ce mai trebuia curățat crucifixul pe care l-am trimis unchiului meu? Mie mi s-a părut de un alb-argintiu fără cusur.

-Poate pentru că l-am murdărit noi. Ai cumva impresia că mâinile tale sau ale mele sunt din cale-afară de curate?

-Hm, aici ai dreptate!

Danny râse. Avea salopeta plină de vopsea – tocmai pregătise pentru Ulrich culoarea pe care acesta o pulveriza cu viteza lui obișnuită pe fațada noii clădiri. Nici blondul nu arăta mai bine – îmbrăcase în ziua aceea niște haine vechi și semăna cu un pictor aflat în faza decadentă a creației sale. Era mai pătat decât un dalmațian, până și pe chipul său frumos și palid se găseau urme de vopsea uscată, care îi dădeau o înfățișare neplăcută. Nu era caraghios ca un clovn, ci mai degrabă avea ceva înfricoșător, ca un personaj din filmele de groază.

-Treaba lui, își zise Danny. Bine că vopseaua aia se dizolvă în apă, iar apă, slavă Domnului, avem mai multă decât ne trebuie.

Cap. 8 Ființe din altă lume

Ionel nu se mai bucurase atât de mult de vacanța de Paști de pe vremea când fusese școlar. Avea ocazia să fugă, fie și pentru scurtă vreme, din clădirea aceea uriașă, plină de murmure și șoapte nedefinite, care păreau că-l însoțesc peste tot. Încercase cele mai diverse strategii ca să scape de voci, de la plecarea devreme acasă la evitarea piscinei și a oricărei săli din subsol, de la împânzirea biroului său cu icoane și crucifixuri la muzica dată la maxim pe calculator, atunci când era nevoit să lucreze seara târziu. Cruciulița bunicii, purtată zi de zi pe sub cămașă, îl liniștise întrucâtva pentru o vreme, dar nu făcuse să amuțească ciudatele șoapte care răsunau noapte de noapte pe coridoarele pustii. Ionel ar fi dat oricât să afle dacă și alți parlamentari le aud, dar nu îndrăzni să deschidă discuția în fața colegilor. Vlad tăcuse și el – regăsi în jurnalul acestuia însemnări care îi mărturiseau teama de nebunie, atunci când credea că e singurul care aude acele voci inexistente. Acum Ionel urma să scape de toate aceste probleme, cel puțin până la întoarcerea în clădirea Parlamentului. Știa că e de datoria lui să plece la Timișoara, la părinți, dar în loc de asta la Mehadia abandonă drumul european care ducea la Timișoara și o luă pe o șosea locală spre Anina, iar de acolo către Oravița. Dacă exista cineva în stare să-i alunge încordarea ultimelor luni, acela nu putea fi decât Danny. Avea nevoie de râsul lui molipsitor, de încrederea degajată de forța lui herculeană, de optimismul lui fără limite. Din Oravița urmă drumul spre Sasca, iar de la Sasca spre Cărbunari. Danny îi spusese la telefon „ești binevenit oricând”, dar Ionel hotărâse deja să nu

stea prea mult, ca să-l lase să-și vadă de treburile lui: reparația casei și grădina.

Gândul la vechea casă îl arunca mereu într-o stare confuză, între deznădejde și speranță. În visele lui vedea uneori casa în bună stare, alteori prăbușindu-se sub greutatea propriilor ziduri bătrâne și coșcovite. Când întră în Cărbunari, nu îndrăzni să privească decât la câțiva metri înaintea lui, încercând să amâne întâlnirea cu vechea casă. Notă în treacăt cât de mult se schimbase satul de la un anotimp la altul – venise aici iarna, când totul era gri și mohorât, iar acum vedea pomii de pe marginea drumului înfloriți, iar tăpșanele din fața caselor inundate de galbenul vesel al păpădiilor. La locul cunoscut, semnaliză că trage pe dreapta și… fu cât pe ce să intre cu mașina în șanțul de lângă drum, atât rămase de mirat.

Nu-și putea lua ochii de la vila cu etaj care răsărise acolo! Clădirea aceea nu fusese înălțată încă în iarnă, nu-și aducea aminte să fi văzut vreun șantier în zonă. Apoi îl izbi fundația solidă a casei, din piatră de munte, ridicată până cu aproape un metru deasupra solului. Cunoștea fiecare piatră din fundația aceea, fiecare îmbinare, desenul acela i se întipărise pe retină de când era copil – fără doar și poate, frumoasa vilă fusese ridicată exact pe locul unde se înălțase cândva casa bunicii. Coborî din mașină emoționat, dar și nedumerit – oare Danny vânduse terenul cuiva mai înstărit, capabil să construiască în timp atât de scurt o asemenea minunăție?

-Hei, unchiule, nu sta în drum! E loc destul să tragi mașina în curte, iar eu îți voi căra bagajele sus.

Danny apăru din spatele lui, râzând după cum îi era obiceiul. Poarta masivă de fier se deschise și

Ionel intră într-o curte îngrijită, cu o parcare mare, asfaltată. „Transportorul de căpcăuni” se lăfăia pe o suprafață incredibilă, având atașată și o remorcă plină cu materiale de construcție.

-Scuze, spuse Danny, aș fi vrut să termin toată munca, dar n-a fost timp. Deschiderea oficială va fi peste trei săptămâni, iar până atunci sper să isprăvesc șantierul.

-Deschidere oficială? Despre ce vorbești tu aici?

-Păi despre „Lacul Dracului”, pensiune turistică și loc de popas. Vino sus, de acolo totul se vede mai bine.

La etaj se ajungea pe o scară de lemn care pornea din curte și forma un soi de pridvor care înconjura casa pe toate cele patru laturi.

-Mai e și o scară interioară, lămuri Danny, în locul vechii scări spre pod. A trebuit să respect planul inițial, dacă voiam să refolosesc fundația. Din cauza asta n-am decât două camere pe nivel, așa cum avea bunica ta. Dar mi-am zis că nu te vei supăra să ocupi etajul – ai camera promisă, o baie și un loc pe care ți-l poți amenaja ca birou. Mobila e tot cea veche, recondiționată de un expert în antichități din Timișoara. Am păstrat totul, pentru atmosferă: lămpile cu petrol, fiarele de călcat cu cărbuni, iar pozele vechi, în rame de lemn, le-am răspândit prin toată casa. Vino să vezi, e frumos! Sau, în fine, cel puțin mie îmi place. Am lucrat cu un decorator de interioare, dar adevărul e că Ulrich se pricepe ca nimeni altul să creeze impresia de vechi și cu el m-am sfătuit cel mai mult.

Ionel intră emoționat în ceea ce urma să devină camera lui: o încăpere văruită simplu în alb, cu patul mare, dulapul și noptiera bunicii

recondiționate și așezate de-a lungul zidurilor, cu poze vechi împodobind pereții și cu un geam mare care dădea spre stradă și altul spre curtea casei, prin care intra lumina orbitoare a soarelui de primăvară. Pe parchetul strălucitor de nou Danny răspândise mici covorașe de lână, din cele vândute prin târguri de nevestele oierilor. Perdelele erau noi, la fel și draperiile, în carouri mari albe și albastre. Un televizor cu ecran imens, plat, fusese fixat pe peretele opus patului.

-E… e minunat, m-ai lăsat fără grai!

Danny surâse.

-Știam eu c-o să-ți placă! Deocamdată am mobilat cu ce am găsit prin casă, dar vom putea să mai cumpărăm una-alta. Baia e funcțională, instalația electrică de asemenea iar caloriferele sunt calde. Sper ca ăsta să fie un motiv suficient ca să rămâi la noapte aici.

-Am promis mamei că voi merge la Timișoara, replică Ionel, dar apoi adăugă, cu un zâmbet șugubăț: atât că nu i-am spus când voi ajunge acolo, din fericire. De paradisul de la Cărbunari va fi greu să mă despart, asta e sigur.

-Și încă n-ai văzut totul! Hai cu mine pe balcon.

Ieșiră în pridvorul larg care înconjura casa și Danny arătă spre curtea mare, care se prelungea cu grădina. Mulțimea de șoproane și cămara de lemne fuseseră dărâmate, iar în locul lor apăruseră două clădiri, dintre care una semăna cu o seră. În grădină răsăriseră cinci mici căsuțe de lemn, iar între ele fuseseră trasate drumuri pietruite. Pe o latură a grădinii se căsca o groapă mare și foarte adâncă, lângă ea se găseau un escavator și o

mulțime de saci acoperiți cu o prelată transparentă. Danny explică mândru:

-Cele cinci căsuțe le-am cumpărat de la niște meșteri din Maramureș, cioplitori în lemn, care mi le-au asamblat pe loc. Sunt simple căsuțe de camping, cu două paturi și niște etajere, nimic mai mult. Deocamdată voi găzdui doar zece turiști, dar sper să fie numai începutul. Acolo – Danny arătă spre clădirea care semăna cu o seră, aproape în întregime din sticlă – va fi un mic restaurant cu terasă, iar dincolo – făcu semn spre cealaltă clădire – am montat cinci toalete și tot atâtea cabine de duș. Mi-a rămas să betonez piscina (Ionel se lămuri cu rostul gropii în pământ) și să instalez grătarul din grădină. În câteva zile voi primi mobilierul grădinii, voi așeza pe lângă fiecare căsuță o masă și câte două bănci. Aș vrea să pornesc afacerea la început de mai, când debutează sezonul turistic de vară. Oricum, pensiunea a fost deja anunțată pe internet și primii oaspeți vor fi aici peste trei săptămâni. Ei, ce zici, îți place? Nu-i așa că e fenomenală? Asta am vrut să fac toată viața și sunt extrem de fericit – dacă mica mea afacere va merge bine, nu-mi mai trebuie nimic, nici măcar Burj-al-Arab, în caz că cineva ar sta să mi-l ofere.

Ionel privi în jur fără să scoată o vorbă,o dată, apoi încă o dată, așteptând ca visul să se destrame. Dar nu – totul era acolo, mai real decât în cele mai îndrăznețe fantezii ale lui.

-Spune-mi, Danny, te știu un tip puternic, dar când ai avut timp să construiești toate astea?

-M-am apucat a doua zi după plecarea ta. Ianuarie și februarie au fost luni blânde , fără îngheț, așa că am putut lucra la exterior. Și-apoi

am avut un ajutor neașteptat, deși uneori trebuie să admit că mă cam sperie.

-Există ceva care te poate speria pe tine?

-Da, recunoscu Danny fără ezitare, Ulrich. E mult mai rapid decât mine în tot ce face, dar asta încă n-ar fi nimic. Însă el e și mult mai puternic decât mine – uneori mă făcea să mă simt ca o muierușcă neajutorată, doar privindu-l. În fine, dacă nu era el, nu putem deschide pensiunea decât vara viitoare. Dar are unele ciudățenii pe care nu mi le pot explica nicicum.

-Ca de exemplu?întrebă Ionel curios.

-Păi, eu am lucrat opt ani în Germania, el susține că se trage de acolo, așa că am început să discutăm pe nemțește. Ne-am înțeles tare greu, asta pentru că Ulrich folosea niște expresii de care eu n-am auzit niciodată și o topică ciudată a frazelor. Mi-am notat câteva elemente din vocabularul lui și mi-am vizitat profesorul de germană din liceu, care mi-a spus o treabă extrem de bizară – că limbajul lui Ulrich era vechi de câteva secole! Apoi ne-am gândit amândoi să traducem numele pensiunii într-o limbă de circulație europeană, ca să atragem și turiști străini. A luat un carton și a scris Teufelsee, cu litere gotice. Are un scris extrem de frumos,numai că mi-a făcut impresia… ei bine, părea că e mai obișnuit cu alfabetul gotic decât cu cel modern. I-am cerut o explicație pentru toate aceste lucruri ciudate, iar el mi-a zis doar că într-o bună zi îmi va spune tot adevărul, dar că ar prefera să fii și tu de față. Zilele trecute i-am arătat, ca din întâmplare, fotografia aceea din 1934, în care apare personajul blond de o asemănare izbitoare cu el. S-a uitat lung la poză, comentând că îi trezește amintiri de neșters.

Pe Ionel povestea lui Danny îl aduse într-o stare vizibilă de agitație. Tânărului nu-i scăpă expresia încordată, chinuită, de pe fața unchiului său.

-Te simți bine? N-i vrea să te odihnești un pic?

-Nu sunt obosit, iar odihna nu mi-ar rezolva problemele. Sunt doar – Ionel își căută cuvintele – doar agasat, să zicem, de prezența unor forțe oculte în clădirea în care lucrez. I-am luat în derâdere pe toți cei care susțineau că Parlamentul ar fi un loc bântuit, iar acum se pare că plătesc un preț pentru asta. Mi-e doar teamă că prețul va fi atât de mare încât nu-l voi putea plăti și atunci voi fi nevoit să recurg la soluția finală a prietenului meu Vlad.

-Vlad, cel care s-a sinucis aruncându-se pe geam?

-Da, el.

-Dumnezeule, murmură Danny, să nu faci asta! Auzi, Ulrich mă enervează. Insinuează mereu că ar avea ceva de zis și ar ști unele lucruri, dar tace mâlc. Cred că ar fi cazul să-l luăm la întrebări. Tot spunea el că vrea să te întâlnească. Ce-ai zice să-l invităm într-o seară la taclale? Am putea face și un foc de tabără, s-au adunat destule gunoaie pe care să le ard – dacă n-ar fi decât sacii goi din hârtie de ambalaj de la ciment și nisip! Un foc bun, niște grătare sau păstrăvi fripți în jar și câte o bere – ce poate fi mai frumos decât asta? Atât că va trebui să organizăm acțiunea târziu seara. Din nu știu ce motive obscure, Ulrich nu pune nici o îmbucătură în gură în timpul zilei și nici apă nu bea măcar.

-Hm, individul e plin de ciudățenii, acceptă Ionel. Dar ideea cu păstrăvii fripți îmi place.

Ulrich apăru ca o umbră întunecată în clipa când ultimele raze ale soarelui aureau vârfurile copacilor. Înlocuise salopeta de șantier, stropită cu vopsea și pătată în mii de locuri, cu un costul de catifea neagră și o cămașă de mătase mov, în culoarea ochilor săi mari, care păreau ireal de strălucitori în lumina tot mai ștearsă a amurgului. Pe inelarul mâinii stângi purta un inel cu o nestemată mare, fumurie, într-o montură complicată de aur vechi.

-Mă faci să mă simt complexat, recunoscu Danny. Arăți de parcă te-ai duce la întâlnirea cu o femeie, iar eu sunt tot în hainele mele de lucru.

-Atunci înseamnă că ne-am îmbrăcat la fel, spuse Ulrich surâzând – fiecare cu ce se simte mai comod și mai familiarizat.

Afirmația îl făcu pe Ionel să ridice mirat din sprâncene – oare la Cărbunari lumea se dichisește în mod obișnuit ca și cum tocmai s-ar pregăti să meargă la un spectacol de operă?

În jurul focului aprins în grădină, Danny aduse câteva buturugi pe post de scaune improvizate. Ulrich se așeză fără să facă mofturi, în locul cel mai îndepărtat de foc cu putință.

-Ce preferi, păstrăv sau grătar de porc?îl întrebă Ionel care preluase funcția de bucătar.

-Astă-seară nu mănânc nimic,răspunse blondul. Dar am venit să vă țin de urât oricum, iar unchiul tău, Danny, va avea o mulțime de lucruri să ne povestească. Ionel, cum merge ancheta pe care o faci în Parlament?

-Unchiul meu anchetează ceva? Nu știam.

-E foarte rău că nu ți-a spus. Ionel, ar trebui să înțelegi că Danny nu mai e un copil, că nu se sperie ușor de poveștile de groază. Iar tu ai nevoie de orice mână de ajutor care ți se întinse, altfel nu vei putea lupta de unul singur cu clădirea aceea blestemată.

Danny se așeză curios – parcă nici mirosul fripturii nu era așa tentant ca poveștile spuse noaptea, la lumina stelelor și a focului.

-Mai e vreo poveste pe care nu o știu, în afara celei a spiridușului de la Lacul Dracului și a prostiilor pe care mi le relata maică-mea, despre faptul că Parlamentul ar fi bântuit? Ea susține că a văzut o emisiune la televizor despre stafia unei fete într-o rochie înflorată, care apare în unele nopți pe scările din Parlament, plângând și cerând ajutor. Dar Luiza nu se uită decât la posturi de scandal, din cele care n-ar putea fi bănuite de nici un pic de seriozitate.

-E adevărat?întrebă Ulrich uimit. Ionel, tu ai văzut sau ai auzit ceva ciudat în clădirea aceea?

-Păi, n-am văzut nici o fată în rochie înflorată, asta e sigur. Și nici nu știu cum ar trebui să arate o stafie.

-Ca un om, doar că e transparentă și contururile ei lucesc ca argintul, își dădu Danny cu părerea.

Ulrich chicoti.

-Ei, poftim, ești mare și puternic ca un taur, dar te uiți la filmele cu Harry Potter. Acolo apăreau fantomele așa cum le descrii tu, chiar din prima serie.

-Dacă știi așa de bine, înseamnă că ai văzut și tu filmele cu pricina, i-o întoarse Danny, cu un rânjet satisfăcut că istețimea nu-l lăsase în pană nici de astă dată.

-Eu recunosc că mă ocup de fenomene paranormale, tu ce scuză ai?

-Voi certați-vă, iar eu, atent la discuțiile voastre, las friptura să se ardă, făcu mucalit Ionel, aducându-i la cele pământești – sau cel puțin pe Danny, care era mereu flămând.

Asta puse capăt oricărei discuții despre stafii. Danny se aruncă asupra mâncării, Ulrich o mai refuză odată, politicos, Ionel luă o porție zdravănă.

-Ulrich, tu sigur nu vrei? Nici un pic, nici măcar să guști?

-Nu. Dar în timp ce voi vă ospătați, eu îmi voi unge gâtul, pentru că m-ați invitat să discutăm, iar gâtul uscat îmi răpește puterea de concentrare.

-Prost am fost, mormăi Danny, în continuare atent doar la friptura lui. Am bere din belșug și vin, să-mi spui ce preferi.

-Numai ce mi-am adus de acasă, răspunse Ulrich, scoțând din buzunarul interior al hainei un recipient plat, opac, din cele folosite în lumea anglo-saxonă pentru tărie.

-Lasă-mă să ghicesc: whisky sau suc de dovleac?

-Iarăși Harry Potter, spuse Ulrich trăgând o dușcă. N-ai ghicit, nici una, nici alta.

Îndată ce bău, obrajii palizi i se îmbujorară vizibil, chiar și la lumina focului și a lămpilor de

grădină.

-Dar ce-i?

-Curiosule, îți spun după ce ai mâncat, ca să nu-ți afectez apetitul.

-De parcă ai putea să faci una ca asta, râse Danny.

În timp ce el și Ionel mâncau, Ulrich mai luă o înghițitură din misterioasa lui băutură, apoi se apropie prudent de foc și cu funinginea găsită pe un lemn parțial ars își desenă ceva în palmă. Văzură uimiți un cerc și o pentagramă înscrisă în el, dar mai constatară și că piatra fumurie a inelului lui Ulrich devenise de un mov adânc, cu luciri sângerii de fiecare dată când oglindea limbile purpurii ale focului.

-E un alexandrit, lămuri el, o piatră verde sau albastră ziua și mov, uneori roșietică seara. Își trage numele de la țarul Alexandru I, pe vremea căruia a fost descoperită.

-Ciudată piatră, făcu Danny. N-am auzit de nestemate care își schimbă culoarea.

-Pentru mine piatra e doar utilă, îmi indică precis trecerea de la lumina zilei la noapte. I se mai spune piatra vampirilor.

-Hm, și desenul din palma ta?

-Gândeste-te la ceva.

-Ah, un număr pe care mi-l vei ghici? Ești un soi de hipnotizator și mă vei aduce în stare de transă?

-Nu, dar e un mecanism asemănător, în oarecare măsură. Doar că nu e vorba de ghicitul vreunui număr. Lucrul la care te-ai gândit mi-l vei spune.

-Păi, m-am gândit la secretara surorii tale, recunoscu Danny roșind. E simpatică!

-Bine. Acum privește palma mea, mai precis mijlocul pentagramei.

Danny făcu ce i se ceruse. Preț de câteva secunde nu se auzi nimic și tăcerea domni mormântală peste grădină.

-Mai știi la ce te-ai gândit adineauri? Era ceva legat de o persoană, nu?

-Nici vorbă! Danny negă cu convingere. Nu mă puteam gândi la una ca asta! Ultimul meu gând a fost la friptură, apoi… nu știu… nu-mi aduc aminte. Parcă aș avea un gol în cap.

Ionel privi surprins.

-Ciudat. Treaba asta i s-a întâmplat lui Vlad, când am fost împreună la Lacul Dracului. Doar că el își amintea fiecare detaliu al gândurilor avute, iar omul întâlnit la lac…

-Știu, îl întrerupse Ulrich, omul acela i-a zis că e un om-poartă sau un medium.

-De unde știi asta? Noi am jurat să păstrăm tăcerea, ca să-l apărăm pe Vlad.

-Individul de la lac eram eu.

Ionel înlemni o clipă, apoi se lansă într-un discurs hotărât:

-Nu, Ulrich, nu are nici un sens. Îți dai seama ce zici? Întâmplarea aceea a avut loc acum douăzeci și cinci de ani, tu pe atunci nu puteai fi decât un copil de cel mult patru-cinci anișori iar Vlad vorbea despre un om matur. Tot ce știi ai aflat de la mine, astă-iarnă pe când ne-am întâlnit pentru prima oară. Eu fusesem la Lacul Dracului, tu m-ai ajuns din urmă pe când mă întorceam la Cărbunari și eu ți-am povestit aceea întâmplare cu cei trei copii care s-au dus într-o noapte cu un cort la lac.

În loc de orice alt răspuns, Ulrich ridică mâna pe care își desenase pentagrama.

-Ionel, gândește-te la cineva și spune-mi numele persoanei.

-Irina, zise Ionel fără ezitare și fără să stea pe gânduri.

-Prea bine. Acum privește atent figura desenată în palma mea. Cu gesturi line, Ulrich își trecu mâna prin fața ochilor lui Ionel. Ei, mai poți să-mi spui la cine te gândeai adineauri?

-Păi… Ionel clipi din ochi ca și cum ar fi fost orbit deodată de o lumină puternică. Nu știu, zău, ce mi s-a întâmplat – parcă aș fi ațipit sau ceva similar. Mă gândeam la treburile mele din Parlament, apoi am mâncat o friptură, după care nu mai țin minte cum am ajuns să discutăm despre stafii dar de aici parcă mi s-a rupt filmul.

-Bestial, mormăi Danny în surdină. Arată-mi și mie cum faci asta.

-Cum face ce?întrebă Ionel iritat.

-Tocmai te-a hipnotizat și te-a făcut să uiți la ce te gândeai, răspunse Danny. N-am mai văzut

așa ceva, dar a fost mai grozav ca o reprezentație de magie.

-Din păcate degeaba îți arăt, nu vei putea face niciodată ceva similar, spuse Ulrich. Să nici nu îți dorești, pentru că asta ar însemna să râvnești la condiția mea, care este una foarte tristă. Mai bine bucură-te de ceea ce ești și de calitățile pe care le ai, pentru că ai multe daruri. Acum însă, fiindcă m-am convins că vă pot șterge amintirile la amândoi, ceea ce va fi strict necesar ca să-mi păstrez secretele, e vremea să vorbim deschis. Deci, Danny, curiosule, îți datorez un răspuns. Iată ce e în mica mea butelcă: sânge, sânge sintetic și un anticoagulant care să-l mențină în stare lichidă. Mulțumit?

-Tu… bei… sânge?

Cuvintele ieșiră greu din gura lui Danny, care părea șocat.

-Da, concluzia ta e corectă. De ceva vreme beau sânge sintetic, care nu e chiar rău. Uneori beau sânge de animale, cum ar fi cel al mistrețului pe care l-am vânat astă-iarnă, dar atunci când am devenit ceea ce sunt, în urmă cu cinci sute de ani, n-am băut mult timp decât sânge de om.

-Vampirii nu există decât în povești, protestă Ionel. E o tâmpenie!

-Nici stafiile nu există, nici alte fenomene inexplicabile și nici în clădirea aceea uriașă și ciudată a Parlamentului nu se întâmplă nimic altceva decât că se votează legi, replică Ulrich. Dacă e așa, de ce preotul din Sasca mi-a cerut, în amintirea bunicii tale, să veghez asupra ta spunându-mi că te duci să lucrezi într-un loc aflat sub puterea unui blestem? Și de ce o anumită madame Kitty, pe care o cunoști bănuiesc că în

sensul biblic al cuvântului, mi-a cerut același lucru, zicând că ești în primejdie de moarte?

-Mă descurc foarte bine și sunt cum nu se poate mai viu!

-Oare? te văd preocupat și tras la față, iar viu a fost până și amicul tău Vlad, asta până când a murit, bineînțeles. Ochii voștri omenești sunt acoperiți în permanență de un văl de ceață care vă ascunde adevărata natură a lucrurilor. Credeți că nu există decât lumea materială în care vă mișcați voi, atunci când Universul e plin de fenomene pe care știința voastră nu le poate explica și nici nu le va explica vreodată, dacă nu vă schimbați modul de a percepe realitatea. Acum douăzeci și cinci de ani îmi petreceam zilele pe fundul lacului, al cărui nume sătenii l-au dat practic în cinstea mea. Eu sunt cauza tuturor ciudățeniilor din apele acelea adânci și tăcute, eu am lansat legenda ciobanului isteț și a omulețului care a dispărut în lac, ca să-mi ascund propriile urme. Am știut că veniți – auzul meu e de mii de ori mai fin decât cel al oamenilor și am recunoscut trei voci tinere care discutau vesel. V-am văzut aprinzând focul și bând bere, o sticlă ați împărțit-o între voi, iar apoi fiecare a mai băut câte o sticlă.

Ionel se înfioră. Dacă bunicii și Eleonorei Popescu le povestise întâmplarea, nu spusese nimănui amănuntul cu berea. Pe atunci fuseseră doar copii și nimeni nu trebuia să afle că băuseră alcool în seara cu pricina. Acest lucru îl știau doar trei persoane: el însuși, Vlad și Costel, nici măcar Irina. Iar ceilalți doi erau morți…

-V-am văzut noaptea târziu retrăgându-vă în cort și m-am bucurat că ați fost atât de cuminți încât să urmați sfatul pe care eram sigur că vi-l dăduse bunica ta, să vă țineți departe de malurile

abrupte ale lacului. Am ieșit din apă și m-am așezat pe o piatră, când mi-am dat seama că eram privit: unul dintre băieți se trezise să facă pipi și venise la lac, atras de lumina pe care o răspândeam. Am încercat să-l fac să mă uite, dar n-am reușit și așa mi-am dat seama că băiatul era medium, pentru că asta e singura categorie de oameni asupra cărora magia noastră nu are efect. Aceste ființe sunt în general oameni cu o viață grea, pentru că fie sunt considerați nebuni, fie mincinoși și nu e ușor să trăiești la limita dintre două lumi, atunci când toți cei din jurul tău nu văd decât una singură. De crucifixul pe care-l purtai am aflat mult mai târziu, de la Danny. Practic înnegrirea argintului ne trădează prezența, așa a știut bunica ta că m-ați întâlnit și probabil v-a certat zdravăn. Dar ea era deșteaptă și cunoștea multe, iar altele le bănuia, pentru că era foarte intuitivă. Din vorbele sătenilor am aflat că erați patru prieteni, nu doar cei trei care veniserăți la lac. Faptul că fata a rămas acasă în noaptea aceea mi-a dovedit că bunica ta a înțeles clar ce se ascunde sub apele lacului și n-a vrut să-i frâng inima tinerei domnișoare. Suntem făpturi ale nopții – nu putem ieși la lumina zilei, nu ne putem hrăni decât după apusul soarelui, forța și viteza noastră fenomenale nu le putem folosi decât la adăpostul întunericului. Dar noaptea suntem noi înșine, cu adevărat creaturi magice, care sucesc capetele muritorilor și îndurerează inimile bieților oameni. Uneori ne atașăm de ființele muritoare, dar o asemenea relație stă sub semnul eternei suferințe – suntem siliți să vedem cum ceea ce iubim se ofilește și moare, iar dincolo de moarte este o lume care nouă ne-a fost interzisă pentru totdeauna.

-Păi, întrebă Danny, de ce atunci n-ar fi mai simplu să-i transformați pe cei pe care-i iubiți, ca să fie asemenea vouă?

-Pentru că oamenii sunt liberi, răspunse Ulrich. Se nasc liberi și tot liberi trebuie să moară, asta e legea lor. Noi suntem prizonieri, suntem încătușați în trupurile noastre nepieritoare și indestructibile pentru totdeauna. Astea sunt legi mai presus de fire – au existat dinaintea lumii și vor exista după ce soarele se va fi stins. Nici nouă, nici vouă nu ne este îngăduit să le schimbă.

Danny părea realmente interesat.

-Povestește-mi totul, de la începutul începuturilor: de unde ești, cum ai trăit, dacă ai fost om vreodată, cum ai ajuns ceea ce ești acum… totul.

Ionel pufni.

-Nu-i vorbă, povestea de la lac e așa cum ai relatat-o tu, cu berea și toate celelalte, dar un drumeț rătăcit prin pădure sau un cioban care-și păștea turmele în apropiere putea să ne vadă bând bere și să-ți spună ție totul. Aș vrea să te cred, dar… e prea greu de crezut.

Întunericul se adâncise, focul dădea semne că se va stinge și grădina nu mai era luminată decât de cele câteva lămpi solare pe care Danny le instalase pentru turiști și care dădeau o lumină slabă, asemănătoare unui iluminat de veghe. Alesese astfel în ideea că viitorii locatari ai căsuțelor vor voi să doarmă în liniște, nu să aibă câte un reflector de mare putere plasat în imediata lor apropiere. Se apropia miezul nopții și o lună plină, imensă, rotundă ca un ban de argint se ridică pe boltă. Și atunci Ionel amuți…

De îndată ce razele lunii atinseră fața lui Ulrich, pielea acestuia începu să strălucească, emanând o lumină proprie, argintie cu luciri albastre. Părul lung i se văluri ca bătut de vânt și

prinse a sclipi, de parcă mii de diamante fuseseră prinse în el. Ochii îi deveniră mai adânci și mai mari, hipnotici în frumusețea lor liliachie, ireală.

-Dumnezeule, murmură Ionel, așa ceva nu există. E prea mult și prea frumos ca să fie real.

-Ăsta sunt eu cu adevărat, spuse Ulrich și glasul îi suna blând și catifelat. Sunt o piatră prețioasă, un mineral superb – dar la fel de rece și de lipsit de viață ca orice piatră. Dar n-are a face – la răsăritul soarelui mă voi transforma din nou într-un tip banal, iar voi veți uita noaptea asta ca și cum n-ar fi fost și n-ați fi trăit-o niciodată.

-Dar, că tot ai adus vorba de soare, ai lucrat cu mine trei luni încheiate pe șantier și te-am zărit de nenumărate ori în bătaia soarelui. Vechile legende, care spun că soarele vă ucide, sunt simple scorneli?întrebă Danny.

-Nu sunt scorneli. Secole întregi am existat în întuneric, într-o lume a tenebrelor, eu cel care în viața umană adorasem strălucirea soarelui. Dar într-o zi am primit darul acesta, de a rezista astrului zilei, iar asta s-a întâmplat nu cu mult timp în urmă. Atât că darul are un preț cumplit pentru mine: nu am voie să iau viața unui om și nici să-i beau sângele, fiindcă altfel soarele m-ar face scrum. Iar să ucidem este pentru noi ceea ce reprezintă sexul pentru oameni – plăcerea supremă.

-Povestește, ceru Danny. Mai e timp până dimineață și în noaptea asta mi-ai promis că vom afla multe taine.

Cap. 9 Amintirile unui vampir

-M-am născut acum mai bine de cinci sute de ani, în familia unui orologier din Nurnberg și a fiicei unui cavaler scăpătat. Nu mă întrebați data exactă – pe atunci singurul catastif în care se treceau pruncii nou-născuți era un registru al bisericii parohiale și nimeni nu avea obligația să-și declare copiii de îndată ce erau aduși pe lume. Rata mortalității infantile era uriașă, iar oamenii așteptau câteva zile, alteori câteva săptămâni, până se convingeau că nou-născutul „avea zile", cum se spunea în popor. Am crescut alături de frații și surorile mele, furând meserie în atelierul tatălui meu și învățând să scriu și să citesc la școala organizată de biserică. Față de standardele acelei lumi de mult apuse, familia mea era considerată una înstărită. Meseria tatălui meu fusese una foarte prețuită la vremea ei – el construia marile orologii ale catedralelor, care dădeau ora exactă unui oraș întreg și fără de care nici o biserică mai de Doamne-ajută nu putea să existe. Comenzile curgeau iar noi, băieții, deprindeam pe rând toate tainele meșteșugului, de la rețeta secretă a unui oțel de calitate până la reglajele de precizie pentru care ne suiam în turnurile bisericilor, după ce ceasul fusese montat. Atelierul urma să îi rămână moștenire fratelui meu mai mare, iar noi, ceilalți, fie acceptam să fim ucenicii lui toata viața, fie trebuia să ne câștigăm singuri traiul, ceea ce nu era tocmai simplu. Eu eram o fire mai rebelă și – cu toate că mă împăcam bine cu fratele meu – nu-mi surâdea ideea de a-i fi slugă până la moarte. Dar am avut parte de înțelegerea părinților. Văzând firea mea visătoare, mereu gata să hoinărească peste mări și țări, tata mi-a cerut să călătoresc în colțurile cele mai îndepărtate ale Europei, unde să

mă ocup de reglajele și reparația ceasurilor, ale noastre sau ale altor producători, dinaintea noastră, dacă se ivea ocazia. Am plecat la drum cu un slujitor și trei cai, un cal de povară ducând uneltele necesare muncii mele, cele prea fine și sofisticate ca să mi le pot procura de la fierarii locali.

Călătoria a fost un succes – prin multe târguri oamenii mă opreau ca să le repar orologiile vechi și erau dispuși să plătească un preț bun pentru asta. Banii îmi ajungeau să trăiesc decent și să pot trimite din ei și acasă, ca măcar așa să-i ajut pe ai mei să strângă zestrea surorilor mele.

Pe atunci însă drumurile erau lungi și periculoase pentru doi oameni lipsiți de apărare. Orășenii nu purtau spadă, numai nobilii aveau acest drept și asta făcea poporul de rând extrem de vulnerabil în fața răufăcătorilor. Dar mama îmi dăduse sabia de cavaler a bunicului, pe care învățasem în secret să o mânuiesc și care era un dar prețios de la un nobil căruia bunicul îi salvase viața în luptă. Mânerul și teaca erau bătute în rubine, iar lama fusese făurită din cel mai fin oțel de Toledo, a cărui fabricație era un secret strașnic de bine păzit. Când am ajuns prin părțile astea de lume, se apropia iarna, dar și turcii. Erau vremuri aspre, în care nu-i stătea nimănui prea sigur capul pe umeri. Războaiele aduc întotdeauna sărăcie, așa încât numărul lotrilor sporise peste măsură și nu știai dacă să-ți dorești să mori de iataganul necredinciosului sau de mâna lungă a hoțului.

Văzând că trebuie să aștept primăvara ca să pot merge mai departe, am tras peste iarnă la hanul din Mehadia, așezare deasupra căreia se înălța o cetate întărită care avea o garnizoană creștină puternică. Aici însă soarta a vrut să mă pună la încercare – m-am îndrăgostit fără leac de fata hangiului și am luat-o în secret de nevastă, găsind

un preot rătăcitor care să ne cunune la capela din sat. Însă pe cât de dulce și de fermecătoare era nevastă-mea, pe atât de hapsân îmi era socrul. El voise să-și mărite fata după un bătrân bogat de prin părțile locului, care avea o moșie pe Valea Cernei și am venit eu, un coate-goale, să-i dau planurile peste cap. Ca să scap de gura lui, am hotărât să-mi încerc norocul în cea mai riscantă dintre meserii – mi-am lăsat soția la han și am plecat în zona Oraviței, unde lumea vorbea că s-ar fi găsit aur.

Danny făcu ochii mari.

-Nu știam asta.

-Poate n-ai știut, dar sigur ai remarcat duna de nisip de la intrarea în Sasca, de pe stânga drumului. E formată din tot nisipul cernut de oameni de-a lungul secolelor, încercând să dea de pepitele pe care uneori Nera le spală din munți și le duce la vale. Se spune că primele mine ar fi fost din epoca romană – nu știu, nu pot să confirm, dar știu sigur că eu am dat de aur și încă din belșug.

-Uau!

-Entuziasmul tinereții mă făcea să mă încred ușor în oameni, continuă Ulrich. Eram bucuros că-mi găsisem trei tovarăși care mai făcuseră săpături prin zonă și ziceau că știu unde sunt filoanele cele mai bogate. Am împărțit câștigul frățește și eram gata să mă întorc la Mehadia, când cei trei m-au atacat și m-au ucis în bătaie. Mi-a trebuit ceva vreme să pricep că amicii mei de ocazie făceau parte din banda răspopitului, un temut hoț la drumul mare care teroriza satele din zonă. După ce mi-au luat aurul, m-au lăsat să zac între viață și moarte pe malul unui iaz care pe atunci nu avea nume și s-au făcut nevăzuți.

Nu eram prost și nu-mi făceam iluzii deșarte – mă găseam în plin codru, departe de orice sat și posibilitate de ajutor, aveam o mulțime de oase rupte și – după durerile atroce pe care le simțeam – eram convins că făcusem o hemoragie internă. Pe vremea aceea se murea din mult mai puțin... După apusul soarelui au apărut două creaturi ale nopții, doi indivizi care păreau bărbați , atât că în întuneric pielea lor emitea o ușoară lumină sidefie. Am știut că nu sunt oameni, iar ei nu s-au ferit să vorbească în fața mea și i-am auzit spunând că mi-au simțit mirosul sângelui de la o distanță fenomenală și asta i-a atras. La început s-au mulțumit să lingă sângele scurs din rănile mele, dar după ce au terminat, unul dintre ei se mai plângea încă de sete. Vampirii pot afla, din sângele victimelor lor, ce sentimente și emoții au acestea, iar eu clocoteam de ură. Mi se părea că soarta fusese îngrozitor de nedreaptă, îmi dăruise cea mai frumoasă dintre iubiri, soția mea aștepta un copil și apoi, într-o singură zi, îmi luase totul, lăsând-o pe ea fără apărare în fața tatălui ei și a bătrânului căruia îi fusese sortită. Pentru vampiri, ura este combustibilul care le alimentează puterile neomenești și cei doi creatori ai mei și-au zis că e păcat să lase atâta ură să se piardă prin moarte. Dacă credeam că trecusem prin toate chinurile iadului, nu aveam idee ce mă aștepta de atunci încolo, când colții lor ascuțiți ca niște pumnale și mai arzători ca focul s-au înfipt în gâtul meu.

Dar despre asta n-o să vorbesc acum – durerea e încă prea vie în amintirea mea și lucruri de soiul acesta nu sunt pentru urechile omenești. Ca să rezum, trupul mi-a fost azvârlit în lac, de unde am ieșit peste trei nopți. Apa lacului oglindea pielea și pletele mele strălucitoare, ochii de culoarea focului și o pereche de colți care îmi ajungeau, peste buza de jos, până aproape de bărbie. Dar în afară de aceste schimbări care mă

făceau să arăt ciudat până și în proprii mei ochi, restul schimbărilor puteau fi considerate mai degrabă plăcute – rănile mi se vindecaseră, vedeam mai bine în întuneric decât văzusem vreodată la lumina zilei, am devenit inuman de puternic și de iute. Prima mea grijă a fost să-mi potolesc setea, care mă ardea de parcă gâtul meu ar fi fost jupuit de piele pe dinăuntru. Vampirii își abandonează progeniturile în voia sorții – și ce nevoie ar avea de o dădacă o creatură atât de puternică?

Dar nu trebuia să-mi spună cineva, om sau vampir, ce aveam de făcut. Instinctele mele – instincte de prădător – mai vorace decât leul și tigrul la un loc și mai ahtiat după sânge decât rechinii – aceste instincte deci m-au condus de-a dreptul la călăii mei, față de care nu am rămas dator. Era o epocă întunecată, în care se aplicau cele mai rafinate torturi iar Inchiziția dădea zi de zi dovadă de cea mai malefică imaginație, afirmative pusă în slujba salvării sufletelor omenești. Ei bine, eu zic că i-am întrecut cu mult pe inchizitori, iar odată descoperit gustul dulce al răzbunării, am prins poftă de așa ceva. După ce mi-am lichidat cei trei tovarăși de minerit, m-am gândit că ar fi vremea să scap împrejurimile de banda răspopitului, care număra vreo șaptesprezece sau optsprezece membri. I-am ucis pe rând, lăsându-le timp să-și dea seama că o forță implacabilă, de neoprit, li se află pe urme și m-am delectat cu spaima lor în fața morții. L-am pus pe listă și pe socrul meu, iar soarta lui a fost cea mai rea dintre toate, pentru că l-am înecat în aur topit, ca să-i răsplătesc cu măsură justă proverbiala lăcomie.

Dar toate astea nu m-au ținut ocupat mai mult de câteva luni, iar între timp soția și copilul meu au murit, luând în mormânt simțămintele mele și ultima mea fărâmă de umanitate. M-am trezit fără

nici un țel în noua mea existență, despre care am descoperit repede că era eternă – nu puteam muri nici măcar de plictiseală!

Ulrich se ridică și făcu doi-trei pași în jurul focului care se stinsese. Ionel și Danny păreau stane de piatră – glasul vampirului țesuse în jurul lor o magie greu de înțeles pentru mintea omenească și încă și mai greu de rupt.

-Totuși ce ai făcut după ce te-ai răzbunat? întrebă Danny într-un târziu, cu o voce care nu avea nimic de-a face cu obișnuitul lui glas tunător.

Ulrich se așeză la locul lui, pe buturugă.

-Cei ca mine au două variante: fie se aciuează la marginea vreunui cimitir sau a unor ruine vechi și ies la vânătoare jerpeliți, ca vai de lume, fie aleg să iasă seara între oameni și să ducă o existență cât mai apropiată de fosta lor viață umană. Asta e greu de făcut, bineînțeles, pentru că apropierea oamenilor ne ațâță setea, iar noi nu ne putem hrăni decât noaptea, când natura noastră sălbatică pune stăpânire pe noi. Avem nevoie de o voință extremă pentru a ne înfrâna instinctele ucigașe și a putea conviețui cu cei cu sânge cald, dar în principiu lucrul acesta nu e cu desăvârșire imposibil. Calitățile și defectele din viața noastră umană ne însoțesc ca niște umbre ale trecutului în noua noastră existență, iar eu pot spune că am avut noroc. Natura m-a înzestrat cu o fire iscoditoare, iar epoca în care trăisem ca om era perioada când vălurile de pe ochii omenirii se dădeau, încet, la o parte. Tot mai multă lume nu voia să accepte că Pământul e plat și că, dacă te apleci peste marginea lui, poți cădea de pe el. Mulți îndrăzneau să spună că Soarele ar fi în centrul Universului și nu Pământul, iar operele scriitorilor și ale artiștilor antici erau redescoperite și analizate cu un interes

febril. Am hotărât să plec acolo unde se găseau focarele cunoașterii și ale cercetării, ca să dau de lucru minții mele avide de cunoștințe. O vreme am trăit printre alchimiștii din Praga, am lucrat la Universitatea din Heidelberg, am stat un timp în Anglia, la Oxford, dar trebuia să mă tot întorc aici și să-mi pierd urma, ca oamenii să nu sesizeze faptul că nu îmbătrâneam. Perioade lungi am dormit în adâncurile lacului, căruia cei ce mă surprindeau nopțile pe malul lui, cu pielea și părul strălucind, i-au zis Lacul Dracului. Uneori nu mă trezeam decenii la rând, ca alteori să treacă zece sau douăzeci de ani fără să dorm de loc. Cât timp dormeam, nu aveam nevoie de hrană și arsura din gât mi se potolea într-o oarecare măsură.

Așa am ajuns să încerc să trăiesc cu sânge de animale, iar mai târziu să lucrez la rețeta sângelui sintetic. Cu cât mă atingeam mai puțin de sângele omenesc, cu atât agresivitatea mea scădea și mă puteam controla mai ușor. De la o vreme, nu luam sânge decât de la cei cărora acest lucru le făcea bine pentru sănătate. Practic, am tratat hipertensivii înainte de a se descoperi pastilele contra tensiunii ridicate și am curățat răni eliminând sângele infectat – pentru noi orice sânge e bun și nu putem fi contaminați de bolile oamenilor. Am lucrat cu medici, felceri, moașe de prin sate și am furat câte puțin din meseria lor. Oamenii mă considerau un vindecător și nu puneau întrebări despre mine, iar dacă ar fi pus…

În loc să-și continue ideea, Ulrich ridică doar palma în care își desenase pentagrama.

-Și apoi?întrebă Danny curios.

-Apoi lumea s-a schimbat atât de mult încât nimeni din vremea mea n-ar mai fi recunoscut-o. Oamenii, în loc să se închine zeilor, ca mai înainte,

au început să se închine la niște mașinării ieșite din mâinile lor. Au uitat de magia care le-a însoțit zorii civilizației, au presupus că sunt singuri pe pământ și singuri în univers. Am publicat o carte, acum trei secole, în care am încercat să readuc în atenție poveștile medievale cu demoni, stafii, arătări din alte lumi, dar cartea mea a căzut în uitare. De acum puteam ieși pe strada mare strigând că sunt vampir, nimeni nu m-ar fi crezut și aș fi putut nimeri cel mult la balamuc. E drept, era mai plăcut așa decât să mă ascund fără încetare, numai că în această lume pur materială simțeam că nu-mi găsesc locul. Am început să caut alte făpturi asemenea mie, dotate cu magia de dincolo de substanța fizică a corpului. Bine, când vorbesc de ființe asemenea mie nu mă refer la vampiri. Cei de neamul meu sunt niște singuratici – forța noastră imensă ne face să ne descurcăm singuri în orice împrejurare și-apoi de ce să ne împărțim prada cu alte creaturi? Așa încât, ocolind vampirii, mi-am îndreptat atenția spre tot felul de ciudați pe care îi descriau vechile povești medievale. Intrând în contact cu astfel de persoane, am primit darul rezistenței la lumina solară, dar și o misiune, nu întotdeauna ușoară: practic trebuie să împiedic forțele magice, oculte, față de care oamenii nu dispun de nici o apărare, să se manifeste în lumea aceasta materială pe care voi o cunoașteți. Cineva m-a definit odată ca fiind vânător de blesteme și uneori chiar asta fac: studiez locurile în care au acționat puternice energii negative și încerc să le anihilez efectele.

Și cu asta am ajuns în locul de unde a plecat discuția noastră, la voi și la problemele voastre. Ce v-am spus până acum veți uita în acest moment, iar trecutul meu și persoana mea nu vă vor mai interesa niciodată.

Prin fața ochilor lui Ionel și ai lui Danny mai trecu odată desenul din palma lui Ulrich, iar cei doi clipiră des din ochi, ca oamenii treziți dintr-un somn adânc.

-Preotul din Sasca, spuse blondul în continuare, m-a rugat să am grijă de tine, Ionel, pentru că vei pleca să lucrezi întru-un loc aflat sub blesteme grele. Madame Kitty mi-a cerut cam același lucru, formulat în alte cuvinte. Așa încât mi-am început investigațiile pe cont propriu și am ajuns la povestea a patru adolescenți, trei băieți și o fată, care erau colegi de școală. Într-o vară, trecând pe lângă Lacul Dracului, unul dintre tineri a aflat de la un străin că ar avea însușiri de medium, iar ceilalți au jurat să țină secret acest lucru și să-l protejeze pe prietenul lor. Mai știu și că unul dintre băieți s-a prăpădit pe când era în armată, căzând de pe niște schele, iar al doilea, mediumul, se zice că s-ar fi aruncat de la fereastra biroului său din Parlament, lăsând o scrisoare de adio ciudată și foarte interpretabilă. Asta e tot ce am putut să aflu. Ionel, e rândul tău să preiei povestea din punctul în care am lăsat-o eu, pentru că e povestea ta și a prietenilor tăi. Dar nu uita – Ulrich își trecu din nou palma prin fața ochilor domnului Câmpineanu – că nu ai voie să minți sau să omiți nimic din ceea ce știi.

-Păi, eu sunt inginer, un om al cifrelor exacte și nu am darul tău într-ale povestitului, așa că... ei bine, nu pot spera decât că nu veți muri de plictiseală ascultându-mă. În esență ai spus ce trebuia, eu nu am decât de adăugat unele lucruri. Deci eram patru prieteni: Costel, care a murit în armată, Vlad, la a cărui moarte ancheta a stabilit că s-a sinucis pe fondul epuizării nervoase, Irina, dragostea noastră, a tuturor în anii adolescenței și eu. Irina s-a măritat cu Vlad și după moartea lui a venit la mine, cerându-mi, în numele unui

jurământ făcut în adolescență, să elucidez misterul morții soțului ei. Era convinsă că moartea lui Vlad nu a fost sinucidere – ca dovadă mi-a adus argumente solide – soțul ei era fericit și așteptau un copil împreună. În plus, așa-zisa scrisoare de adio în care Vlad se plângea că aude voci ciudate seara, pe coridoarele pustii ale Parlamentului, nu era decât o foaie ruptă dintr-un caiet de notițe pe care el îl folosea ca jurnal și unde notase tot felul de bizarerii legate de misterioasele voci din Parlament. Irina mi-a finanțat generos ascensiunea în partid și campania electorală, iar eu în schimb nu trebuia decât să deschid bine ochii în clădirea aceea uriașă și să aflu tot ce puteam despre orice ar fi avut o cât de mică legătură cu moartea lui Vlad.

La început am avut impresia că-mi pierd vremea – dacă Irina ar fi trimis în Parlament o bornă kilometrică de pe marginea șoselei, ea ar fi deslușit tot atâtea câte deslușisem eu. Primisem de la Irina jurnalul lui Vlad, în care el vorbea de misterioasele voci auzite prin subsoluri, noaptea, așa că mi-am luat și eu obiceiul să-mi fac de lucru în subsol în acele seri când rămâneam târziu la lucru. Aceste plimbări prin încăperile celor opt niveluri subterane aveau și o parte pozitivă – așa am descoperit piscina clădirii, unde o jumătate de oră de înot mă împrospăta și mă făcea să-mi uit toată oboseala acumulată peste zi. Într-o noapte, pe când mă bălăceam cu capul sub apă, am auzit și eu un murmur de voci, care dispărea de îndată ce mă ridicam la suprafața apei. Piscina era goală cu excepția mea și în sală n-a mai intrat nimeni după mine. Din ziua aceea am auzit tot mai des ciudatele voci, sau poate că ele fuseseră mereu acolo, doar eu devenisem mai atent.

Danny dădu din mână a lehamite.

-Credeam că aud o adevărată poveste de groază, iar tu, unchiule, mă servești cu copilării. În mod clar sub suprafața apei se găsesc conductele care alimentează piscina și ele acționează ca o cutie de rezonanță, preluând sunete din alte colțuri ale clădirii și amplificându-le. Este principiul după care funcționează la bloc trasul cu urechea la discuțiile vecinilor, care din baie se aud cel mai bine. Poți să mă crezi, maică-mea are o experiență considerabilă la așa ceva!

Ulrich râse.

-Uite un tânăr cu mult spirit practic, care a rezolvat toate problemele, mai puțin cea legată de moartea din senin a unui om care nu avea nici un motiv aparent să se sinucidă.

Danny lăsă ochii în jos.

-Fir-ar, la asta nu m-am gândit!

-Dar m-am gândit eu, făcu blondul liniștit. Pot așa-zisele blesteme ale locului ucide un om? Da, dar cu încetul. Energia negativă acumulată într-un loc provoacă boli și în final moartea, dar în nici un caz o moarte subită. Altceva? Se vorbește de stafii existente în clădire, dar o stafie este o creatură imaterială, un suflet rătăcitor lipsit de trup. Ea poate cel mult să sperie, dar nu să ucidă, iar despre Vlad cei care l-au cunoscut zic că nu se speria ușor. În plus, dacă era medium, era implicit familiarizat cu aparițiile celor decedați și probabil cu o fantomă ar fi stat la taclale în mod agreabil, atâta tot. Singurele făpturi ale lumii de dincolo care își păstrează trupul și deci au posibilitatea să ucidă, ba chiar le place s-o facă, sunt vampirii. Am suspectat demult prezența unui vampir în acel loc și acum avem metoda să aflăm dacă m-am înșelat sau nu.

-Vampiri, pufni Ionel. Ce prostie! Pot să cred în suflete rătăcitoare, pentru că Vlad mi-a vorbit de ele, dar în vampiri nu pot crede în ruptul capului.

Ulrich își lăsă ochii în jos , privindu-și deodată palmele cu nedisimulat interes și surâzând numai el știa de ce.

-Deci zici că vampirii nu există. Foarte bine, dar să presupunem că ar exista. În acest caz ar fi foarte simplu de dovedit prezența lor.

-Nu se reflectă în oglindă și povești din astea care apar în filme?întrebă Danny cu naivitate.

-Nu, alea chiar sunt povești. Vampirul este o condensare într-un trup material a unei uriașe energii negative. Din cauza asta, orice bucată de argint aflată în apropierea unui vampir se va înnegri și își va pierde strălucirea. Ionel, arată-mi crucifixul pe care ți l-a trimis Danny. Îmi pot da seama dacă s-a oxidat în ultimele câteva ore sau mai demult.

-L-am lăsat pe masă, în biroul meu din București. După toate vocile acelea, am simțit nevoia să pun un paznic simbolic în încăpere, ca nu cumva vreo ciudățenie să se instaleze acolo în absența mea. Dar pot să jur cu mâna pe inimă că după ce l-am dat la curățat, am purtat crucifixul în clădire zi de zi și a rămas la fel de alb și de strălucitor ca atunci când secretara mi l-a adus de la bijutier.

Ulrich păru de-a dreptul confuz auzind această afirmație.

-Cum e posibil așa ceva? Te-ai uitat cu atenție?

-Cu toată atenția de care am fost în stare. Îți spun încă o dată, crucifixul nu s-a înnegrit, sunt absolut sigur de asta.

-Atunci nu există decât o singură explicație pentru moartea lui Vlad, zise Ulrich. Aceea că a fost ucis de un om, iar majoritatea oamenilor ucid pentru avere.

-Părinții lui Vlad sunt bogați, recunoscu Ionel. Dar el nu era nici pe departe printre cei mai bogați parlamentari. Știu asta pentru că trebuie să ne declarăm averile în fiecare an. Mă îndoiesc că Vlad ar fi murit din cauza banilor.

Se lăsă tăcerea. Ulrich păru să cumpănească un lucru în mintea lui. Făcea impresia că se frământă, dar nu scoase o vorbă. După câteva minute de liniște apăsătoare, privi la Danny cu un aer preocupat.

-Auzi, crezi că m-ai învățat destule? Că aș face față acolo?

-Păi, te descurci excelent. Aici ai făcut lucrări complicate, ai luat-o de la zero, pe când acolo ar fi vorba de simple reparații.

Ionel deveni curios.

-Ce complotați voi doi?

-Nu am decât o singură soluție să te ajut și să veghez asupra ta, spuse Ulrich. Trebuie să intru în Parlament și să lucrez acolo zi de zi, sau mai exact noapte de noapte. Danny m-a învățat meseria de instalator, practic noi doi am introdus apa curentă în casă și am realizat toate băile și dușurile pe care sunt sigur că ți le-a arătat. Zici că vocile se aud mai ales în zona piscinei. Orice piscină de interior necesită lucrări de întreținere, în special una aflată

într-un loc atât de select. Nu poți obliga aleșii poporului să umble în apă până la genunchi, doar fiindcă s-au spart niște țevi sau un robinet nu se închide cum ar trebui. Bănuiesc că toate aceste lucrări și reparații se fac mai ales când nu sunteți voi în clădire, ca meșterii să nu vă deranjeze cu prezența lor.

-E adevărat, nu am văzut niciodată nici picior de meșter prin Parlament, recunoscu Ionel.

-Dar fii sigur că ei există și își fac treaba discret, în tăcere. Ulrich ridică mâna și-și duse palma cu pentagrama până în dreptul ochilor lui Ionel Câmpineanu. Privește aici cu atenție, îi spuse cu un glas adânc, moale și persuasiv. Un consătean al bunicii tale, față de care familia ta are unele obligații, vrea să-i găsești o slujbă. E gata să lucreze în schimburi, inclusiv noaptea și nu se ferește de orele suplimentare. E un instalator extrem de priceput – garantezi pentru asta. Când te vei întoarce la Parlament din vacanța de Paști, te vei duce la administrația clădirii și vei cere o slujbă pentru acest om, care vrea să-și înceapă munca deîndată. Iar acest om voi fi eu. Vei fi cât se poate de convingător – ești încredințat că îi faci omului un bine obținându-i un serviciu și știi că e un meseriaș de excepție.

-Așa voi face, acceptă Ionel, apoi repetă mecanic instrucțiunile care i se dăduseră.

Acum blondul se întoarse spre Danny, arătându-i simbolul din palmă.

-Vei uita că ți-am vrăjit unchiul ca să-i impun voința mea, dar vei ține minte că am plecat la București ca să-l ajut. Mă încred în ceea ce m-ai învățat și știu că îți pot cere oricând ajutorul.

-Îmi poți cere oricând ajutorul, făcu Danny în transă.

-Așa, băieți. Noaptea e pe sfârșite, iar vouă nu v-ar strica un somn bun.

Ulrich se duse în casă și-și spălă desenul de pe mână cu un jet de apă rece, după care ieși în grădină zâmbind. Pielea lui își pierdea cu încetul strălucirea, în lumina răsăritului trăsăturile lui superbe redeveneau umane și – dacă nu comune – măcar nu atât de ireale cum fuseseră noaptea, sub lumina stelelor.

-Mă ajută cineva și pe mine să cărăm vasele în bucătărie? întrebă el. Grătarul ăla a fost atât de sățios că abia mai pot să mă mișc.

-Spăl farfuriile, dacă vrei, se oferi Ionel.

-Iar eu fac ordine, zise și Danny. Demult n-am mai petrecut așa o noapte, sub clar de lună. A fost foarte frumos! Păcat că nu-mi aduc prea bine aminte despre ce am vorbit, dar probabil am ațipit de câteva ori. E numai vina mea.

-Fotbal, mormăi Ulrich, apoi căscă de-i trosniră fălcile. Am vorbit o grămadă de timp despre fotbal.

-Am fost pe noul stadion al celor de la Bayer Munchen, se lăudă Danny. V-am povestit asta, nu? E o minunăție!

-Lasă-mă cu stadioanele acum, dorm pe mine, se plânse Ionel.

Ulrich se pregăti discret de plecare.

-Mai vino, a fost o noapte grozavă, îl rugă Danny.

Ulrich se afundă în pădure. Profită de pâclele nopții dinaintea răsăritului ca să ajungă la casa de lângă lac într-o fracțiune de secundă. Odată cu apariția soarelui pe boltă își pierdea puterile magice și ar fi trebuit să meargă pe jos, ca orice turist. Se opri în hol și se privi în oglindă.

-Auzi, nu ne putem reflecta în oglinzi, câtă prostie! își zise singur. Își examină dinții frumoși, incredibil de albi și de uniformi, zâmbind cu gura până la urechi. Caninii îi erau micuți, nu se deosebeau prin nimic de restul danturii – pesemne soarele răsărise deja. „Oare voi fi în stare să trăiesc un timp ca un om obișnuit, într-un oraș aglomerat, înconjurat de oameni cu sânge cald și să merg în fiecare zi la serviciu? Hm, dacă trebuie… oare ce n-aș face ca să găsesc un subiect interesant și să scriu o carte bună?”

Coborî în bibliotecă, se închise acolo și se chirci la pământ, strivit de durere. Gâtul îi ardea îngrozitor, alături se găsea laboratorul în care își fabrica sângele sintetic, dar nu se putea hrăni după răsăritul soarelui. Se ridică, se așeză într-un fotoliu și închise ochii. Nu respira, pieptul nu-i tresărea în ritmul bătăilor inimii – murise. Cel puțin deocamdată…

Cap. 10 Ușa s-a închis!

-Ia să vedem, pe cine alegem de astă dată?

-La teorie cel mai bun a fost al treilea în ordinea intrării la proba practică. Numai că…

-Numai că i-a luat un sfert de oră să-mi dea cheia tubulară de paișpe pe care i-am cerut-o. Mă lipsesc de teoreticieni din ăștia, lumea e plină de ei. Niște rataţi!

Ultima voce aparținea șefului echipei de instalatori de la Parlament și în el își pusese Ulrich toată nădejdea. Era un om dintr-o bucată, știa ce voia. Ulrich ar fi îndrăznit să parieze că într-un cadru mai puțin formal individul ar fi spus „niște rahați”, nu „rataţi”, dar se abținuse în ultimul moment, conștient că din comisia de examinatori făcea parte vărul unui deputat și cumnatul mătușii nevestei unui senator.

Ca de obicei, Parlamentul era în căutare de meșteri. Ionel nu trebuise să intervină nicăieri, concursul pentru ocuparea postului de instalator fusese publicat în ziare. Acum cei cinci candidați așteptau într-o sală de la subsol, despărțiți de comisia de examinare printr-o ușă masivă de stejar. Ceilalți patru nu puteau auzi nimic prin ușa închisă, dar ei erau doar oameni. Ulrich în schimb trăgea cu urechea și se amuza în sinea lui. Pentru ocuparea postului se dădeau trei probe, prima fiind cea a „dosarelor”, adică cei cinci candidați trebuiseră să-și prezinte actele de studii și recomandările de la locurile de muncă precedente. Ulrich nu avea, bineînțeles, nici un fel de acte, ci doar o hârtie scrisă de Danny și ștampilată cu noua ștampilă a pensiunii „Lacul Dracului”, din care

reieșea că blondul e un meșter fără pereche, tatăl și mama tuturor instalatorilor. Lui Ulrich tonul recomandării i se păruse din cale-afară de bombastic, dar luase hârtia, nevrând să-l supere pe Danny.

Pentru că nu fusese în stare să vină cu actele de studii, nimeni nu-i ceruse să participe la proba teoretică și se părea că-l eliminaseră din concurs înainte chiar de a apuca să deschidă gura și să rostească o vorbă. Dar, la intervenția lui Ionel, iî acceptaseră totuși la proba practică, unde Ulrich le dăduse clasă celorlalți patru candidați. Probele se desfășuraseră ziua și el nu avea nici o șansă să-și folosească abilitățile ieșite din comun ca să-i farmece pe membrii comisiei.

Acum examenul se încheiase, iar Ulrich asculta atent, de mai bine de jumătate de oră, dezbaterile comisiei. Șeful de echipă era un tip pragmatic și îi ținea partea în mod evident.

-Ăsta, ultimul, e cam pirpiriu, spunea cineva dincolo de ușă.

-Da, dar acum două luni mi-ați găsit un malac cât un dulap, care la prima voce ciudată auzită într-o seară a rupt-o la fugă, lăsându-mă cu țeava nepeticită. O săptămână n-am auzit altceva decât că picură apă în sala de ședințe și că eu sunt de vină.

-Apropo, tu ai stat de vorbă cu fiecare? Le-ai spus ceva despre... știi tu, legendele locului?

-Nu le-am zis o boabă, decât că umblă vorba că ar fi o clădire bântuită. Primii trei au părut cam speriați, al patrulea știa cum stă treaba dar părea mai degrabă curios, iar ăsta ultimul, blondul, s-a arătat de-a dreptul fericit. El cică adoră stafiile!

-Le adoră sau nu, cred că făcea doar pe grozavul.

-Poate. Dar eu prefer totuși un individ care nu cade pe spate fie și numai când aude ceva despre subiect.

-Au mai fost semnalate prezențe ciudate în ultimul timp?

-Mie-mi spui? Săptămâna trecută un om de-al meu, care lucra în schimbul de după masă, înlocuia un vas de toaletă spart când s-a făcut brusc frig și s-a trezit cu fata în rochie înflorată lângă el. Omul a încercat să alerteze paza dar, ca de obicei când ea apare, telefonul de interior era blocat. Am anunțat eu a doua zi securitatea clădirii și ăia au dat din mâini a lehamite și mi-au spus că fata nu e periculoasă. Vorbeau despre ea ca despre o cunoștință veche.

-Tu ai văzut-o vreodată?

-Nu și nici nu-mi doresc. Dar de multe ori mi s-a întâmplat să aud pași și uși trântite în zone în care nu circula nimeni. Alteori am văzut lumini care se stingeau și se aprindeau din senin. Am o iconiță într-un buzunar al salopetei, n-aș scoate-o niciodată de acolo.

-Hm, misticism de ev mediu!

-N-ai vorbi așa dacă tu ar trebui să faci toate reparațiile alea în subsol și nu eu. Misticism sau nu, principalul e că funcționează. Unul dintre băieții de la serviciul de pază mi-a povestit că i-a arătat un crucifix fetei în rochie înflorată și ea a încetat să urle, s-a liniștit și a dispărut.

-Bine, destul cu poveștile. Să ne întoarcem la treburile noastre: pe cine angajăm?

-Eu îl prefer pe blond.

-Și eu.

-Da, dar n-are școală, vine de nicăieri și nu știm nimic despre el.

-Păi atunci am putea face un compromis. Îl luăm o lună de probă, timp în care îl ținem numai în schimbul de noapte și-i cerem să inspecteze clădirea și să se ocupe de toate blestematele de robinete care picură. Dacă n-o ia razna, e omul nostru și-l angajăm definitiv.

Ulrich se stăpâni. Ar fi vrut să chiuie de bucurie – primise exact postul dorit și încă în condiții mai bune decât ar fi îndrăznit să spere.

Unui om i-ar fi luat câteva nopți să colinde toate băile și să verifice toate garniturile robinetelor, dar pentru el asta era floare la ureche. Putea termina munca în cel mult o jumătate de oră, iar în timpul rămas avea ocazia să afle tainele întunecate ale clădirii. E drept că nu s-ar fi întâlnit cu Ionel, care lucra ziua, dar asta nu-l îngrijora. La lumina zilei orice om care nu e cu desăvârșire prost știe să-și protejeze spatele, iar Ionel, prin simplul fapt că îi mărturisise ce avea pe suflet, dăduse dovadă de înțelepciune. Ulrich se întinse, relaxat ca o mâță care toarce și așteptă cu calm ca membrii comisiei de examinare să anunțe rezultatul concursului.

Cum e, când ești nemuritor și inimaginabil de puternic, să te prefaci a fi un om ca toți ceilalți? Caraghios, ar fi un posibil răspuns. Sub demnitatea ta, ar fi un altul. Vampirii îi consideră în general pe oameni creaturi inferioare, asta dacă nu cumva au față de ei aceeași indiferență pe care o manifestă

oamenii față de o felie de pâine prăjită – îi sesizează prezența doar atunci când e prea arsă. Ulrich fusese în viața umană un tip modest și bine-crescut. Dacă modestia îl părăsise cu secole în urmă, el avusese mereu grijă să nu-i ia locul înfumurarea specifică majorității nemuritorilor. „Oamenii sunt și ei nemuritori" își spunea adesea spre a-și justifica purtarea. „Numai că n-au habar de asta și își uită trecutul de la o existență la alta". De două săptămâni ducea o viață de simplu slujbaș la stat – și încă unul umil, prost plătit și destul de ignorat. Se ferea de extravaganțe, pentru că nu excludea posibilitatea de a fi urmărit de proaspeții lui angajatori, curioși să afle cu ce se îndeletnicește în timpul liber instalatorul-model. Spre ușurarea generală, după trei zile de la angajarea lui Ulrich, nu se mai găsea în clădire vreun robinet care să picure. Schimbase o duzină de țevi fisurate și mai avea de schimbat încă de trei ori pe atâtea, ca sistemul de canalizare al Parlamentului să poată fi dat de model oricărei alte clădiri.

Dacă cineva l-ar fi spionat pas cu pas ar fi văzut că Ulrich, care-și găsise cu chirie o mansardă ieftină în centrul vechi al orașului, lua în fiecare seară metroul până la serviciu și se întorcea, tot cu metroul, în fiecare dimineață de la lucru. Nu ieșea din locuință până spre prânz, după care bătea străduțele pitorești din jurul Curții Vechi, așa cum făceau majoritatea turiștilor și a provincialilor veniți cu treabă în capitală, care aveau câteva ore libere ca să caște gura prin târg. La sfârșit de săptămână dispărea din oraș – odată fusese pe Valea Prahovei, cu un tren care pleca în zori spre Sinaia, altă dată luase autobuzul până la Chiajna și se învârtise îndelung în jurul ruinelor vechii mănăstiri, cu un aparat de fotografiat de duzină în mâini.

Adevărul era însă altul. Ulrich nu circula cu metroul, ci pe lângă el – făcuse o pasiune ciudată pentru alergatul cu viteze care-l făceau invizibil pentru ochiul uman prin tunelele subterane. Ziua, când soarele îi limita mult abilitățile, se ducea într-adevăr în mansarda închiriată, dar nu rămânea mult acolo. În secolele în care trebuise să se ascundă de oameni, devenise un maestru al deghizărilor, putând rivaliza cu orice actor. Cum părul lui auriu îi trăda prezența de la mare distanță, își cumpărase o perucă brună și o pălărie de soare. Cu ochelari pe ochi și o mustață falsă, devenea de nerecunoscut. Echipat astfel, părea un student la Universitate, iar ceea ce făcea era cum nu se putea mai potrivit pentru un student la istorie: studia asiduu în librării și biblioteci publice, își petrecea mult timp la muzee, iar într-o dimineață se duse până și la cimitirul Bellu, locul de înmormântare al majorității oamenilor de seamă ai orașului. Pe la prânz se furișa, nebăgat în seamă, în mansarda lui, redevenea blond și o pornea pe străduțele înguste și întortocheate ale zonei Lipscanului, în pas de plimbare, oprindu-se adesea în fața câte unei case vechi și privind-o cu atenție.

Un urmăritor ar fi remarcat de îndată că domnul Heller nu frecventa nici restaurantele, nici cafenelele, nici micile bistrouri studențești, nici în varianta sa blondă, nici în cea brunetă. Magazinele alimentare și piețele le ocolea pe departe. Asta însă nu însemna că s-ar fi resemnat să sufere de foame sau – în cazul lui – de sete. Setea îl făcea iritabil, irațional și sălbatic, îndepărta umanitatea din firea lui de obicei blândă și-i dădea comportamentul unei jivine dezlănțuite. Ulrich își cunoștea acest punct slab și avea grijă să se țină departe de tentații. Nu avusese cum să-și aducă în mica mansardă laboratorul în care-și prepara sângele sintetic din luxoasa vilă de la Lacul Dracului, dar găsise o soluție la fel de mulțumitoare. În munții

Bucegi, populați de ursul brun, Ceaușescu încercase aclimatizarea ursului cenușiu nord-american , mai mare, mai agresiv și socotit un trofeu de vânătoare mult mai valoros. Oamenii locului se plângeau de atacul urșilor asupra gospodăriilor, iar uneori câte un imprudent ieșit noaptea pe stradă cădea în ghearele dihaniei și a doua zi nu se mai găseau din el decât resturile hainelor sfâșiate.

Ulrich aflase din ziare cum stătea treaba cu urșii, plecase la fața locului la sfârșit de săptămână (pentru ochii celor curioși își cărase și un mic cort), iar noaptea ieșise la vânătoare. Apăru lunea la serviciu îmbujorat, radiind de sănătate și cu un zâmbet mulțumit întins pe toată fața. După ce rezolvă problema obținerii sursei inepuizabilei sale energii – vampirii consideră sângele un fluid magic și nu o simplă hrană – deveni vesel nevoie-mare. Dacă un ochi omenesc ar fi putut vedea scena întâlnirii dintre el și fantoma fetei cu rochie înflorată, ar fi jurat că Ulrich o înghesuise într-un cotlon și se dedase unor practici scandaloase, dar din fericire pentru el cele opt niveluri ale subsolului nu erau atât de pline cu videocamere ca cele douăsprezece etaje de deasupra. Orice i-ar fi făcut fetei, aceasta încetă pentru o bună bucată de timp să plângă și să țipe, ușurând oarecum viața pazei de noapte a Parlamentului.

Cu Ionel nu se văzuse de loc de când obținuse slujba de instalator. Dacă descoperise sau nu ceva straniu în acest răstimp, ăsta era doar secretul lui, pe care nu părea dispus să-l divulge unor ființe muritoare.

La începutul celei de-a treia săptămâni de muncă nu-i rămăseseră de înlocuit decât două țevi și trăgea de timp cât putea ca să-și justifice activitatea. Zona în care lucra era cea din

apropierea bazinului de înot, dar aflată cu două etaje sub bazinul cu pricina. Hotărâse să investigheze sursa vocilor auzite de Ionel în piscină – acesta zisese ceva despre niște voci bărbătești, care nu puteau fi confundate cu țipetele ascuțite ale fetei în rochie înflorată, stafia cvasi-oficială a locului. Se plimbă liniștit, în tăcere, auzul său fin prinzând uneori clipocitul apei, semn că cineva se scălda în bazin la ora aceea târzie. Apoi deslușI o conversație între doi bărbați, din care unul se adresa interlocutorului cu apelativul „dragă Sava" , iar celălalt răspundea respectuos cu „domnule senator". Îi auzi pe cei doi ieșind din piscină – acum apa era complet nemișcată – și discutând la vestiare, după care plecară. Schimbară câteva cuvinte cu garda postată în fața ușii, apoi pașii lor răsunară pe coridoare tot mai îndepărtate de locul în care se afla Ulrich. Unul din cei doi – probabil „domnul senator", care trebuia să fi fost un tip mai în vârstă – șchiopăta sesizabil. Ulrich decise că oamenii aceștia nu îl interesau și se apucă să mestereasca la țeava lui, când liniștea nopții fu sfâșiată de un strigăt disperat:

-Ajutoooooor! Să mă ajute cineva!

Oricine ar fi țipat, se afla de-acum departe. Dar vampirii se deplasează cu viteze fenomenale, iar Ulrich nu se gândi la băieții din sistemul de pază, gata să intervină la orice oră din zi sau din noapte. Se pomeni alergând ca vântul, amintindu-și doar vag că locul era împânzit de videocamere. „La viteza mea, sunt aproape invizibil" își zise el. „Iar dacă mă vede cineva... oamenii pe aici au avut parte de atâtea ciudățenii că sunt deja plictisiți". Strigătul venise de undeva de sus. Ulrich (care nu avea nici un pic de încredere în ascensoarele moderne) urcă în goană o mulțime de trepte, străbătu coridoare decorate tot mai luxos pe măsură ce trecea de la etajele tehnice la cele

rezervate parlamentarilor. Ajunse pe un coridor cu tavanul înalt, cu stucaturi aurite și un frumos covor albastru pe jos, mărginit de busturi de bronz așezate pe console de marmură. Privirea lui, la fel de ageră ca și auzul, înregistră toate aceste detalii într-o fracțiune de secundă. Locul în care se afla dispunea de o singură videocameră, iar cei doi indivizi din încăpere erau departe de raza ei de acțiune. Ulrich înțelese situația de îndată ce văzu scena: un bărbat zăcea întins pe jos, într-o baltă de sânge, în timp ce un bătrân cu părul alb se învârtea în jurul lui, încercând fără folos să-l ajute sau poate doar prea șocat ca să-și dea seama ce face. Bătrânul dădu cu ochii de un muncitor în salopetă care venea alergând (de fapt Ulrich încetinise cât putea de mult) și expresia panicată de pe față i se mai atenuă întrucâtva.

-Lucram mai jos și am auzit un strigăt, așa că...

-Ce bine că ești aici! Domnul Sava cred că s-a împiedicat și a căzut, dar pare să se fi lovit rău de tot, pentru că nu-mi răspunde și...

-Văd. Omul ăsta are nevoie de un medic, acum, urgent. Telefonați la paza clădirii sau – și mai bine – mergeți aproape de videocameră și agitați brațele, cineva va vedea și va veni încoace.

Primul lucru pe care-l studiase Ulrich în Parlament fusese sistemul de pază al clădirii. Știa că imaginile de la videocamere sunt retransmise într-o sală plină cu monitoare, unde cineva urmărește mereu ce se întâmplă. Nasul său fin îi spusese, încă din prima zi, că în afara câtorva stafii fără odihnă, dintre care cea a fetei era cea mai sâcâitoare, în rest în clădire nu se aflau decât oameni și nici un fel de forțe oculte. Suspectase prezența unor intruși vinovați de moartea lui Vlad

și de fila ruptă din jurnalul acestuia, dar se convinsese că paza își făcea treaba cu prisosință și că nimeni nu putea intra în Parlament decât cu o misiune oficială sau dacă era invitat înăuntru.

Bătrânul cu părul alb făcu ce i se ceruse. Părea în continuare șocat, iar zăpăceala lui îi dădea timp lui Ulrich să aprecieze situația în liniște. Se aplecă și-l examină din priviri pe rănit. Acesta era un individ corpolent, de vârstă medie, îmbrăcat într-un costum elegant. Avea o rană urâtă la cap, care sângera din abundență și-și pierduse cunoștința. Blondul trebui să facă eforturi serioase să-și țină firea, pentru că mirosul sângelui îl îmbăta și-l făcea să tremure de poftă. Își înmuie degetele în sânge și-și desenă o pentagramă înscrisă într-un cerc în palma stângă apoi, cu mișcări fulgerătoare, cercetă busturile aflate în partea aceea a coridorului – în imediata apropiere a locului în care căzuse bărbatul, pe una din statui se zăreau urme de sânge. „S-a împiedicat și s-a lovit aici” gândi Ulrich. Logic... chiar prea logic și prea evident. O lovitură la cap nu putea explica nemișcarea totală a corpului, care părea de-a dreptul dezarticulat și era moale ca o păpușă de cârpă. Ulrich se aplecă din nou lângă rănit și se așeză în genunchi lângă el pe covor. Își trecu o mână, cu grijă, pe sub capul omului – văzuse atâția medici la lucru, încât nu avea nici o problemă în a le copia tehnica și mișcările - și atunci rămase șocat. În mod evident coloana vertebrală fusese ruptă în zona gâtului, iar lovitura la cap nu era decât o consecință a căderii. Rănitul deschise ochii, niște ochi sticloși, cu privirea fixă. „Asta nu prevestește nimic bun” își spuse Ulrich. Ochii bărbatului se fixară rugători asupra trăsăturilor palide ale blondului de lângă el. Pentru o clipă, părea că-și revine, dar Ulrich nu se lăsă amăgit de aparențe. Buzele i se mișcară. Ulrich se aplecă lipindu-și urechea de acele buze tot mai lipsite de

viață și prinse o voce îngrozitor de slabă: „ușa s-a închis” spuse rănitul, apoi un firicel de sânge i se prelinse din colțul gurii și el închise ochii pentru totdeauna.

Bătrânul se întorcea șontâc-șontâc din fața videocamerei. Instalatorul în salopetă ridică palma, în care se vedea un ciudat semn roșu.

-Nu m-ai văzut, ai chemat singur forțele de securitate și a fost ideea ta să mergi în fața videocamerei ca să atragi atenția. Dacă mă vei mai vedea vreodată, nu-ți vei aduce aminte de mine. Acum trebuie să plec – ajutoarele tale sunt pe drum, dar din păcate vor ajunge prea târziu. Rămâi cu bine!

În clipa când Ulrich ieșea pe ușa aflată într-un capăt al coridorului, pe ușa aflată în capătul opus intrau agenții de pază. „Ușa s-a închis”, murmură blondul. „Aș da o avere ca să aflu ce vrea să însemne asta”. Până când i se termină schimbul, nu se mai petrecu nimic notabil. Auzi de nenumărate ori pași agitați fugind încolo și încoace, urletul sirenei unei ambulanțe, apoi alți pași, altă sirenă – de data aceasta era mașina poliției – și în final, după vreo două ore de nebunie se așternu o liniște grea, apăsătoare. Dar nu pentru mult timp – tocmai se pregătea să plece când un grup zgomotos de ziariști luă clădirea cu asalt, punând microfoane sub nasul oricărei făpturi vii aflate în apropiere. „Păsări de pradă” își spuse Ulrich dezgustat și se grăbi s-o șteargă nebăgat în seamă.

Își petrecu dimineața în mansarda lui anostă și sumar mobilată, iar pe la prânz se prelinse leneș, ca omul care nu are treabă, până în Piața Universității, unde cumpără un vraf de ziare. Se așeză pe o bancă, în fața teatrului și începu să citească. Află că omul mort în noaptea precedentă

fusese un anume Sava Nichici, deputat din partea minorității sârbe. Știrea era prea nouă ca reporterii să dispună de amănunte picante – în orice caz nu se vorbea decât de un accident stupid sau eventual de un posibil infarct. Nimeni nu-și punea problema că poate numitul Sava fusese ajutat să moară, într-un mod cum nu se putea mai brutal și evident împotriva dorinței proprii. „Ca o crimă să aibă loc” își tot repeta Ulrich, „trebuie să existe trei elemente: un criminal, o armă și un motiv”. Să caute arma era o pierdere de timp – oricare dintre busturile de bronz ar fi fost suficient de masiv ca să facă zob capul unui bărbat puternic. Dar criminalul, dacă fusese vreunul, rămânea învăluit în ceață – Ulrich venise cu toată viteza de care era în stare și nu văzuse pe nimeni, iar bătrânul senator aflat lângă cadavru n-ar fi putut ucide nici măcar o muscă.

Frământându-se astfel, își dădu seama că se făcuse seară. Îi rămâneau trei ore până la intrarea în schimb și se pomeni gândindu-se la Ionel Câmpineanu. Oare omul se afla în siguranță? Ar fi vrut să discute cu el și se pomeni formându-i automat numărul de telefon. Telefonatul era un nou și ciudat obicei uman, pe care Ulrich nu-l agrea, dar trebuia uneori să-i recunoască eficacitatea.

-Ionel Câmpineanu la telefon, auzi vocea interlocutorului.

-Sunt Ulrich. Am putea să ne vedem sau ai treabă?

-Pentru un prieten de familie din satul bunicii mele sunt oricând disponibil. Vrei să luăm cina împreună?

De fapt Ulrich nu voia de fel să ia cina, nu în modul în care oamenii înțeleg să facă acest lucru.

Dar nu avea încotro, acceptă – era singurul mod de a-l smulge pe Ionel pentru o jumătate de oră din activitatea lui zilnică și de a-i putea pune câteva întrebări. Se întâlniră la o terasă, Ionel comandă friptură și bere iar Ulrich doar un vin, motivând că are stomacul deranjat.

-Am auzit numai lucruri bune despre tine, începu Ionel. Oamenii cu care lucrezi se pare că sunt mulțumiți de tine, ceea ce mă bucură – nu mi-ar fi plăcut să se spună că îmi protejez diverse cunoștințe puse pe tânjeală. Îți place ceea ce faci?

-Dacă întrebarea ta se referă la schimbatul de țevi și garnituri, află că există și meserii ceva mai palpitante. Dacă însă luăm lucrurile global, în ansamblul lor, atunci îmi place și sunt mulțumit. Dar ai auzit că a murit un anume deputat Sava Nichici?

-Bietul Sava, bineînțeles că am aflat. Azi s-au tot ținut momente de reculegere în memoria lui. Era un om foarte iubit și un coleg admirabil.

-Vai mie! Și eu care tocmai voiam să te întreb dacă avea dușmani...

Ochii lui Ionel se rotunjiră de mirare.

-Sava, dușmani? Imposibil! Omul se ținea deoparte de luptele politice, nu-l interesau decât sârbii lui iar la petreceri era... ei bine, știi cum e neamul ăsta – spărgea pahare, cânta de zor, făcea atmosferă. Sârbii știu să petreacă și din cauza asta sunt iubiți de toată lumea.

-Deci nimeni nu-i voia răul?

-Nu! Exclus! Dar de ce întrebi, suspectezi ceva?

Ulrich bătu în retragere. Nu avea rost să-l alarmeze pe Ionel.

-Nu, doar că nu înțeleg cum de a murit și eram curios. Ziarele zic că era sănătos tun.

-Oameni sănătoși tun nu mai există în ziua de azi, pufni Ionel. Medicina a progresat prea mult. Eu am auzit de la o sursă de prima mână că urca de la bazinul de înot și se pregătea să plece, discutând între timp cu decanul de vârstă al Senatului, cu care fusese împreună la piscină. La un moment dat Sava a rămas puțin în urmă, spunând că vrea să verifice ceva. De fapt eu cred că s-a oprit locului, fiindcă decanul de vârstă are un mers obosit și greoi, încât până și un melc ar fi în stare să-l depășească. Sava a rămas deci probabil mult în urmă, dându-i bătrânului un avans și văzându-și între timp de treburile lui, apoi s-a grăbit să-și ajungă interlocutorul, ca acesta să nu aibă impresia că vorbește singur. În grabă s-a împiedicat și a căzut, lovindu-se în cădere de unul din busturile de bronz aflate pe coridor, care i-a spart capul. L-am auzit povestind pe însușii bătrânul senator, iar apoi mi-a confirmat și omul din serviciul de pază care a găsit corpul neînsuflețit. Toată dimineața poliția s-a învârtit prin Parlament, la modul cel mai discret cu putință, bineînțeles, dar o anchetă tot a avut loc.

-Va fi și o autopsie?întrebă Ulrich cu interes.

-Nu. Familia Nichici nu dorește așa ceva și nu există nici o suspiciune de crimă. A fost o întâmplare nefericită, din cele care pot fi numite accidente stupide.

-Hm, ciudat. Exact ca în cazul lui Vlad, un accident stupid, mormăi Ulrich.

-Păi nu e același lucru. Vlad s-a sinucis, sau cel puțin asta a lăsat să se creadă. Pe când Sava...

-Sava s-a lovit de un bust de bronz care nici măcar nu a căzut de pe soclu. Bizar, nu? Impactul trebuia să fi fost puternic, doar el s-a ales cu capul spart!

-Ulrich, mă îngrijorezi. Dacă știi sau bănuiești ceva, nu crezi că poți să ai încredere în mine și să-mi spui ce te frământă? Sau crezi că nu aș putea înțelege? Știu că ești vânător de fenomene paranormale, însă aici m-ar mira să fi intervenit altceva decât o soartă potrivnică.

-Nu era nimic venit din altă lume, asta e sigur, răspunse blondul. Atât că am fost în clădire când s-a întâmplat toată tărășenia și e firesc să fiu interesat. E adevărat, mă aflam mult sub nivelul piscinei, pe altă latură a Parlamentului, așa că probabil am fost ultimul om care a aflat de moartea lui Sava Nichici. Și totuși nu mă pot împiedica să mă gândesc la cei trei piloni pe care se sprijină o crimă: asasinul, arma crimei și motivul.

Ionel oftă.

-Îmi vei spune că Sava a fost ucis pentru bani, ca și Vlad. Dar greșești. Omul deținea o vie pe undeva prin Caraș, făcea două-trei sute de litri de vin pe an. Asta nu e o avere! În rest avea o societate de construcții, împreună cu fratele lui – ceva minor, la limita profitabilității.

-Nu-ți voi spune că Sava a fost ucis pentru banii lui, zise Ulrich. Există unele idei care mi se conturează în cap, dar deocamdată îmi lipsește elementul de legătură dintre ele. Când voi avea o teorie coerentă, ți-o voi expune. Dar acum voi fi nevoit să plec, peste o oră trebuie să fiu la serviciu. Doar un lucru aș vrea să mai știu, expresia „ușa s-a închis” are vreo semnificație pentru tine? E un fel

de parolă de acces undeva? Un fel de „Sesam, deschide-te”?

Ionel se încruntă, încercând să se concentreze.

-Nu, zise într-un târziu, nu știu despre ce fel de ușă ar putea fi vorba. Aud pentru prima oară cuvintele astea și nu găsesc nici o semnificație ascunsă în ele.

Se despărțiră pe înserat, Ulrich luând-o spre stația de metrou, iar Ionel spre hotelul în care stătea când era în capitală. „Ușa s-a închis”, murmura într-una blondul. „Sunt sigur că aceste cuvinte reprezintă ceva important, altfel Sava nu mi le-ar fi spus chiar înainte de a muri. Când cred în final că totul se leagă, mereu apare un element care nu-și găsește locul în construcția mea logică”.

Pierdu toată noaptea umblând pe coridoare, dar nu sesiză nimic neobișnuit, nici măcar fata în rochie înflorată nu ieși din ziduri țipând, după cum îi era obiceiul. Gândindu-se la câte în lună și în stele, Ulrich se pomeni întrebându-se dacă Danny se descurca în noua lui viață de gazdă pentru turiști. Îi era dor de Sasca, de Cărbunari, de lacul lui cu apele adânci și limpezi. Pentru prima oară de când venise în București se simțea sufocat de marele oraș. Hotărî să plece acasă la sfârșitul săptămânii și – dacă tot urma să-l caute pe Danny – să-i pună o întrebare care îl frământa din clipa când văzuse trupul lui Sava întins fără viață pe covorul albastru din Parlament.

Cap. 11 Cum taie lemne un expert în arte marțiale

Ulrich ajunse acasă în toiul nopții, schimbând de trei ori trenul și apoi, de la Oravița, alergând dezlănțuit prin pădurile întunecate până la Lacul Dracului. Casa îl primi în cea mai perfectă ordine, semn că secretara își făcea datoria din plin. Văzu o mulțime de scrisori nedeschise, adresate lui Nelly Noel, scriitoarea, dar nu se grăbi să le citească – va avea timp după răsăritul soarelui să facă acest lucru. Merse în bucătărie – casa dispunea de o bucătărie suspect de mică pentru o vilă atât de luxoasă – își scoase din frigider o sticlă cu sânge sintetic și o încălzi în cuptorul cu microunde.

-Dacă nu-mi pot înfige colții în grumazul nimănui, măcar să profit și eu, cât de cât, de evoluția tehnicii, murmură el încetișor.

Bău cu sete lichidul călduț. Nu era la fel de bun ca sângele de urs cenușiu, dar avea un gust familiar și – mai ales – putea să-l producă în cantități care i-ar fi permis să umple până și cada de baie, dacă așa ar fi avut chef. Alungă cu un gest ideea îmbăiatului în sânge – îi mai venise și altă dată, dar nu se decisese să o pună în practică, spălă vasele și se retrase în bibliotecă, unde răspunse la scrisori până la răsăritul soarelui.

Aștepta dimineața cu o înfrigurare cu care n-o mai așteptase de mult. De cum se lumină, o porni sătul și bine dispus prin pădure spre Cărbunari. Primăvara, pădurile din Cheile Nerei devin un adevărat paradis. Pomii, tufele, până și ierburile cele mai mărunte sunt în floare, aerul e plin de gâze cu aripile în toate culorile curcubeului, natura

întreagă e un caleidoscop cu infinite nuanțe de verde – ce mai, raiul pe pământ! Ulrich nu era insensibil la toată această frumusețe. Deși, prin natura sa, găsea la fel de atrăgătoare frunzele putrede ale toamnei duse la vale de apele Nerei umflate de ploi, știa să se bucure și de miresmele proaspete ale primăverii. Ajunse în Cărbunari fluierând vesel și dând binețe grupurilor de excursioniști întâlnite în cale, mai numeroase decât în alți ani. De cum intră în sat, sesiză schimbarea: pe ulițele de obicei tăcute văzu o mulțime de fețe noi, iar șoseaua care traversa localitatea părea mai animată ca oricând. Cauza o află repede – piscina lui Danny era plină de scăldători, restaurantul, așa micuț cum era, gemea de lume și cele patru fete care lucrau la bucătărie și serveau la mese abia făceau față turiștilor veniți la pensiune.

-Ulrich, ce bine-mi pare să te văd, auzi un glas în spatele lui și se pomeni luat în brațe și strâns la piept de uriașul Danny, care îi șopti râzând: e o plăcere să te îmbrățișez, la cât ești de puternic măcar știu că nu-ți voi rupe oasele. Te-ai întors la Lacul Dracului definitiv sau trebuie să mai pleci la București?

-Din păcate afacerile mele de la București au rămas oarecum încurcate și cred că unchiul tău mai are nevoie de mine acolo pentru o vreme. Am venit numai să te văd și să stăm de vorbă. Tu ai pomenit ceva despre ruptul oaselor, dar eu voi fi acela care nu te va lăsa să schimbi subiectul.

-Foarte bine. Stai numai să vorbesc o clipă cu oamenii mei, apoi putem intra în casă și discuta cât poftești.

Danny se duse la bucătărie și stabili meniul pentru prânz, vorbi cu un puști care se învârtea pe lângă un microbuz nou-nouț, conversă o vreme cu

câțiva turiști care jucau cărți pe o bancă în gradină, ca în final să revină lângă Ulrich.

-Scuze, a trebuit să rezolv câteva treburi, dar acum fiecare știe ce are de făcut și se va descurca fără mine. Puștiul cu mașina are de dus turiștii la tunele, va porni dimineața la zece. Îi lasă la păstrăvărie, până ei vizitează Cascadele Beușniței, el va cumpăra păstrăvi pentru restaurant, apoi îi aduce înapoi aici ca pe la unu și jumătate să ajungă la masa de prânz. Știi, mă gândeam că în viitor aș putea să-mi fac o crescătorie de ponei, e mai romantic decât să plimbi turiștii cu microbuzul, dar deocamdată e bine și așa, ei sunt mulțumiți. N-ai idee ce interesați pot fi de tunelele alea săpate de austrieci pentru extracția cuprului, dar degeaba le spui una ca asta, s-a răspândit legenda că le-ar fi săpat romanii ca sa ajungă la filoanele de aur și nu le poți scoate povestea din cap. Mă tot minunez că în general oamenii preferă să creadă o legendă frumoasă în detrimentul adevărului evident. Hei, dar ce scrii acolo?

Ulrich scosese la iveală un mic carnețel din buzunarul hainei și nota ceva.

-Uite: „oamenii preferă să creadă o legendă frumoasă în detrimentul adevărului evident”, citi blondul. Am notat cuvintele tale, pentru că mi se par foarte însemnate, îmi dau idei.

-Idei despre ce?

-Despre ce se întâmplă în Parlament și în București în general. Orașul acela e plin de legende, atât de plin că îi face pe oameni să treacă pe lângă adevăr fără să-l sesizeze.

-Avem timp, făcu Danny, ceea ce în mintea lui se voia un îndemn – „stai aici și povestește”.

Ulrich pricepu îndată aluzia și se învoi, dar puse o condiție:

-Am multe de spus și am venit cu o misiune. Ca să nu mă abat de la ancheta mea pe cont propriu prin clădirea Parlamentului, am nevoie să-mi răspunzi la o întrebare: poate un om, dintr-o singură lovitură, să rupă cuiva coloana vertebrală?

-Brrr, sinistru! Dar stai să vezi!

Danny ieși din încăpere și reapăru ținând în brațe un buștean enorm, pe care îl potrivi pe podea, în mijlocul camerei. Era un buștean solid, dintr-un lemn sănătos, tare. Danny se îndepărtă la câțiva pași distanță, apoi execută un soi de dans ritual, din care Ulrich nu pricepu nimic. Mișcările îi erau sacadate și din ce în ce mai iuți, până când se opri o fracțiune de secundă, scoase un urlet neomenesc, venit parcă din adâncul viscerelor, se repezi la buturugă și o lovi fulgerător cu marginea exterioară a palmei. Se auzi un bufnet surd și când Danny se retrase, transpirat și gâfâind, bușteanul zăcea tăiat în două cu precizia cu care un topor n-ar fi putut să-l taie.

-Ooooo, impresionant!

-Mulțumesc. E o tehnică din artele marțiale japoneze, pe care o pot practica și oameni cu o statură și o forță medie. Tot schepsisul stă în concentrarea energiei interne și canalizarea ei prin intermediul mâinii.

-De aceea ai țipat, ca să-ți focalizezi energia?

-Da.

-Deci e obligatoriu să țipi?

Danny privi cu ochi serioși la Ulrich.

-Nu, nu e obligatoriu. Asta o facem noi, cei care ne antrenăm și suntem buni, dar nu foarte buni. Un maestru își poate concentra energia mental și e în stare să ucidă fără nici o pregătire prealabilă și practic fără să scoată vreun sunet. Atât că trebuie să depunem un jurământ, prin care ne obligăm să-i apărăm pe cei slabi, să luptăm numai pentru dreptate și să nu ucidem. Lovitura pe care ți-am arătat-o e de fapt interzisă.

-Interzisă, dar bună, comentă Ulrich. Cu asta poți zbura oricui capul de pe umeri. Sunt mulți oameni care știu să facă așa ceva?

-Mulți? Danny ridică din umeri. Sunt mulți cei care frecventează sălile de arte marțiale, dar puțini perseverează și ajung la nivelul necesar pentru această lovitură. Eu am fost doar vreo patru ani la o sală, apoi mi-am terminat școlile și am abandonat sala, dar mă antrenez singur, zi de zi. Aici antrenamentul și seriozitatea sunt cheia reușitei, nu forța brută.

Ulrich își notă iarăși ceva în carnețel.

-Și cine frecventează aceste săli? Există anumite categorii de oameni mai atrase de asemenea sporturi?

-Păi, să le luăm pe rând: copiii pe care părinții îi aduc ținându-i de mână și care vor să dobândească mai multă siguranță de sine; tinerele singure, care lucrează până seara târziu și se întorc acasă fără însoțitor; oamenii din serviciile de pază, polițiștii, oamenii de ordine din orice loc unde e bine să poți interveni în caz de încăierare. Destul de multă lume, nu?

-Nu chiar, răspunse Ulrich. Nu cred că un copil sau o femeie ar alege modul acesta de a ucide. Aici trebuie să fie mâna unui bărbat. Deci

am dat de arma crimei, îmi mai trebuie doar motivul și criminalul... greu.

-A fost ucis cineva în Parlament? Danny rotunji ochii mirat.

-Da, dar toată lumea crede că a fost un accident. Un anume Sava Nichici, deputat.

-Vai de mine! Mi-e frică pentru viața lui Ionel.

-Aș vrea să-ți spun că Ionel e în afara oricărui pericol, dar atât timp cât nu știu din ce cauză mor oamenii în clădirea aceea blestemată, prefer să nu dau asigurări fără acoperire.

-E bântuită, de aia, șopti Danny.

-Aș! Cum e cu legendele pe care lumea le crede, ignorând realitatea? Tu ai spus-o! Sunt convins că nu stafiile ucid, ci oamenii reali, ca tine și ca Ionel. Fata în rochie înflorată e o biată nenorocită care s-a sinucis după ce iubitul ei, care făcea parte din garda Parlamentului, a murit într-un accident de mașină pe când venea la serviciu. E cu desăvârșire inocentă și e singura fantomă din zonă care își face simțită prezența în jurul muritorilor. Există, într-adevăr, lucruri ciudate în clădirea aceea, numai că toate ciudățeniile țin de oameni. Crede-mă, eu circul noapte de noapte pe coridoarele acelea interminabile și nu e nimic magic acolo. Două din trei povești care îi îngrozesc pe bucureșteni ascund realități cum nu se poate mai prozaice.

-Deci mai sunt și alte povești, în afara celor legate de Parlament?

-Oh, da. Bucureștiul e un oraș plin de legende urbane, în majoritate false. Dar unele locuri au un

farmec al trecutului care atrage poveștile așa cum mierea atrage muștele. Uite, de pildă eu m-am mutat pe strada Blănari, într-o mansardă. Toate casele din zona aceea au între o sută cinzeci și două sute de ani, iar în apropiere se găsește Curtea Veche, prima reședință voievodală a capitalei, datând de vreo șase sute și mai bine de ani. Toate zidurile sunt din piatră și cărămidă netencuită, groase cât e de lung brațul unui om, cu bolți rotunjite și cu pivnițe care duc adânc sub pământ. Acum ziua, când turiștii vizitează locurile, mulțime de reflectoare luminează subteranele acelea întunecate, iar într-una am văzut până și craniul unui om tras în țeapă. Noaptea însă, zidurile vechi degajă un aer sumbru și misterios. Gândește-te ce încărcătură de energie s-a acumulat în acel loc! Gândește-te că pereții pe lângă care mă plimb zi de zi au văzut lupte crâncene, trădări, asasinate, lovituri dibace de sabie, armuri scânteietoare și capete retezate cu sau fără motiv. Practic fiecare bucățică de zid e stropită cu sânge, nu o dată ci de zeci de ori. Te miri atunci că oamenii susțin că seara, când trec pe lângă Curtea Veche, mai aud și azi zăngănit de paloșe și țipete omenești?

-Am fost odată la București, mărturisi Danny, dar eram copil și nu țin minte mare lucru. Știu doar că am vizitat zona veche și m-a impresionat. Bănuiesc că activitatea ta de vânător de fenomene paranormale înflorește în acele locuri.

-Asta încă n-ar fi nimic, continuă Ulrich. Să zicem că cine ajungea pe atunci la o curte domnească trebuia să fie pregătit să moară. Puterea a fost mereu un lucru periculos! Dar imaginează-ți că în imediata apropiere, pe strada Franceză, se găsește cea mai bântuită clădire din oraș. Legenda spune că a fost casa unui negustor bogat, care a deschis acolo un orfelinat pentru copiii străzii.

Numai că omul nu era în toate mințile sau poate era doar sadic – cert e că i-a închis pe copii în pivniță, lăsându-i să moară de foame și de sete. De atunci, în fiecare noapte, se aude strigătul „apă, apă” din subsolul imobilului, care acum zace părăsit. Evident, nimeni nu vrea să-l cumpere, dar nici nu are cineva curajul să-l demoleze. Apoi mai există un restaurant, Casa Vernescu, fost cândva cazinou, pe care îl bântuie o mulțime de fantome – sunt cei care și-au pierdut toată averea la ruletă și apoi și-au zburat mințile.

-Dacă povestea asta ar fi adevărată, spuse Danny cu voită indiferență (dar cu o curiozitate nebună), ar însemna că la Monte Carlo sunt mai multe stafii decât oameni.

Ulrich zâmbi.

-Păi, nici cazinoul acela nu e lipsit de poveștile lui de groază. Numai că acolo clădirile nu sunt atât de gârbovite de ani și nu par să aibă nimic amenințător în ele.

-Ai ajuns și la Snagov, la mormântul lui Vlad Țepeș?se interesă Danny. Se zice că el ar f fost eroul care a stat la baza personajului Dracula.

-N-am avut încă timp, dar nu cred că aș vedea altceva decât un mormânt gol. Adevăratul Dracula este etern și nu are nevoie de un mormânt.

Danny începu să râdă.

-Pe legea mea, tu ai fi un ghid excelent pentru turiști. Mă ia cu frig când te ascult, parcă și aerul din încăpere s-a răcit de când discutăm.

-Atunci să ieșim în curte, la soare, propuse Ulrich. Se ferea în general să rămână închis prea mult timp împreună cu oameni într-un spațiu

restrâns, pentru că ei simțeau după o vreme răcoarea degajată de corpul lui înghețat.

Își găsiră loc pe o bancă în grădină, la umbra unui măr bătrân, plin de flori roz-albe.

-Te-ai așezat sub pomul ispitei, observă Ulrich. Ca să permiți lucrurilor stranii să intre în viața ta, nu trebuie decât să fii un pic curios – chiar mai puțin curios decât a fost Adam vrând să afle ce gust are mărul.

-Hm, în viața unora lucrurile stranii au intrat fără ca ei să le cheme. Nu-mi vei spune acum că Vlad a dorit, copil fiind, să aibă acele abilități de medium cu care l-a înzestrat natura.

Ulrich își scutură părul lung, auriu.

-Ba exact asta s-a întâmplat. Ca și Adam, Vlad a plătit prețul curiozității lui. Cine l-a pus să umble noaptea prin pădurea de la Lacul Dracului, dând de străinul acela misterios? Toată viața lui ulterioară a fost influențată de discuția cu acel personaj și multe din lucrurile care i s-au întâmplat le-a considerat ca fiind manifestări ale unor forțe de dincolo de materie. Atent la ceea ce credea că-i transmit morții, Vlad a uitat să trăiască printre cei vii. Bănuiesc că dacă ar fi privit mai atent în jur, ar fi fost mai greu de ucis.

-Deci e sigur că a fost omorât? Ai putut să afli asta? Cum?

Ulrich zâmbi arătând-și dinții impecabil de albi.

-Simplu. Acum tu crezi că i-am invocat spiritul într-un ritual satanic, cu lumânări negre și sânge de cocoș picurat peste mormântul lui, că l-am obligat să mărturisească în ce mod și de mâna

cui a murit, că i-m promis răzbunare? Danny, fii serios! Nici pomeneală de așa ceva! Voi apela la metode neortodoxe de investigație atunci când toate celelalte mijloace se vor fi terminat. I-am cerut pur și simplu lui Ionel să-mi arate jurnalul lui Vlad și am aruncat o privire. Chiar și o analiză grafologică superficială arată că nu e vorba de un potențial sinucigaș. Vlad nu era depresiv, ci din contră – un individ optimist, cu o părere bună despre sine, chiar foarte bună. Asemenea oameni vor găsi întotdeauna, pentru orice problemă, o altă soluție decât să se azvârle de la etaj, crede-mă. Acum știu că atât Vlad Eleftenie cât și Sava Nichici au fost asasinați, aș zice cu măiestrie, ca să pară sinucidere, respectiv moarte din cauze naturale. Mai știu că pentru înfăptuirea crimei s-au folosit arme improvizate, aflate la fața locului, care să nu bată la ochi. Un bust de bronz sau un geam deschis pot fi uneori arme redutabile. În fine, în ambele cazuri a fost vorba de politicieni destul de bine văzuți de colegi, fără dușmani evidenți și fără o avere care să stârnească porniri criminale. Îmi rămâne să aflu doar două lucruri – cine și de ce i-a ucis pe acești oameni.

-Deci presupui că ar fi vorba de același criminal…

-Sunt nevoit să presupun asta. Nu cred că doi oameni diferiți pot să găsească, la intervale relativ scurte de timp unul de celălalt, breșe în sistemul de securitate al clădirii. Nu uita că în Parlament nu se plimbă oricine ca pe peronul gării. Asasinul trebuia să treacă printr-o mulțime de puncte de control și prin locuri prevăzute cu videocamere, care sunt răspândite din belșug cam peste tot.

-Asta dacă a intrat pe cale oficială, observă Danny. Dacă nu…

-O altă cale nu există, replică iute Ulrich.

-Nu, pentru că tu presupui mereu că a venit cineva din afară și a ucis doi oameni. Dar dacă ucigașul ar fi cineva dinăuntru, care trece zi de zi prin punctele acelea de control în virtutea faptului că are toate drepturile din lume să facă acest lucru?

-M-am gândit și la asta. E foarte mult personal administrativ acolo, atât ziua cât și noaptea. Aș putea să suspectez pe oricine, iar fără dovezi clare mi-ar lua prea mult timp să-i verific pe toți. Nu, eu cred că până nu voi afla motivul din spatele omorurilor, mă voi învârti într-un cerc vicios. Iar cele două victime nu par să fi avut prea multe în comun, ceea ce mă duce cu gândul la faptul că oamenii aceia nu trebuiau să moară, că n-a fost ceva premeditat. Singura explicație posibilă pentru soarta lor pare să fie că s-au aflat în locul nepotrivit, la momentul nepotrivit.

Danny își mai pierduse din interes și din entuziasm.

-Ce spui tu seamănă mult cu o investigație polițienească de rutină. În plus, să mori dintr-un motiv atât de banal e… cum să spun? E de-a dreptul penibil. Nu mi se pare palpitant.

-Viața nu e întotdeauna palpitantă, zise Ulrich părând că filozofează de unul singur. Culmea, nici moartea nu e. Dar, în fine, am promis că voi veghea ca Ionel să scape cu bine din clădirea aceea funestă și asta am de gând să fac, cel puțin până la vacanța parlamentară din vară. După aceea… mai vedem.

-Da, și Ionel a promis că va elucida circumstanțele morții lui Vlad. Bănuiesc că până acum n-a avut vreme să afle nimic, judecând după cât e de ocupat. Sătenii îmi spun că apare mereu la

televizor, ba pe un canal, ba pe altul. Eu de când am deschis pensiunea n-am prea avut vreme de televizor. Până la urmă se pare că toate relele au pornit de la femeia aceea, Irina, nevasta lui Vlad. Dacă nu era ea, lui Ionel nu i-ar fi dat prin cap să se amestece în politică.

-Mda, fie cum zici. Dar și multe lucruri misterioase ar fi rămas neexplicate, așa încât să n-o acuzi pe Irina. Nu e ea cauza întâmplărilor din Parlament.

-Așadar tu știi, sau măcar bănuiești ceva…

-Bănuiesc, recunoscu Ulrich. Dar nu voi vorbi despre asta decât în ziua când voi avea certitudini. Acum nu am decât ipoteze de lucru și ultimele cuvinte ale lui Sava Nichici, care a șoptit înainte de moarte „ușa s-a închis”. M-am tot gândit ce anume a vrut să spună cu asta și când mi-am dat seama că nu pot găsi răspunsul, m-am resemnat cu constatarea că poate n-a fost nici un mesaj ascuns, că Sava a rostit acele cuvinte pentru că a văzut într-adevăr o ușă închizându-se. Acum treaba mea în Parlament e să găsesc aceea ușă, despre care nu știu cum arată și încotro duce. Știu doar că e o ușă care n-ar trebui să fie acolo unde este, pentru că altfel n-ar avea nici un fel de importanță pentru nimeni.

-Iartă-mă, la faza asta m-ai pierdut de tot, recunoscu Danny. Raționamentul tău e prea complicat pentru mine.

-Păi atunci e cazul să te las să-ți vezi de treburile tale. Mă întorc la București mai bine informat decât am fost când am venit încoace, mulțumită micii tale demonstrații de spart bușteni.

-A, aia! Danny râse. Oricând o pot repeta pentru tine, cu cea mai mare plăcere.

Cap. 12 O descoperire periculoasă

Ulrich se întoarse la București, la serviciul său aparent anost de instalator în clădirea Parlamentului. Dar de data asta își promise sieși că va fi într-adevăr cu ochii în patru – moartea lui Sava Nichici, pe care nu fusese în stare s-o prevină și nici să găsească vinovatul, îl enerva. E adevărat că nu moartea în sine – oamenii mor în fiecare zi, iar pentru vampiri asta chiar nu contează. Ci faptul că nu înțelegea exact cum se petrecuseră lucrurile și gândul că în locul lui Sava putea să fi fost Ionel Câmpineanu, pe care promisese să-l apere. Cei de soiul lui fac rar promisiuni muritorilor – dar când promit ceva, se țin de cuvânt cu încăpățânare. Ulrich se pregătise temeinic pentru întoarcerea la serviciu – venise din casa lui pierdută în codri cu o geantă imensă agățată pe umăr. Cine ar fi avut curiozitatea să cotrobăiască prin această geantă ar fi găsit, frumos aliniate, o mulțime de recipiente cu sânge sintetic, pe care și le adusese ca să-i ofere energia necesară pentru ceea ce el simțea că va fi o confruntare cu un inamic deocamdată necunoscut și invizibil. Pe lângă proviziile de hrană, strecurase în geantă o busolă veche de câteva sute de ani, din cele folosite de căpitanii vaselor cu pânze în epoca în care navigația însemna sextant, busolă, hartă și speranța unui vânt prielnic. Își cumpără cea mai detaliată hartă a centrului vechi al orașului din câte putea găsi și o cutie cu creioane colorate. Harta o punea atent, seară de seară, în buzunarul larg al salopetei sale de instalator și – astfel echipat – o pornea în rondul obișnuit prin băile și toaletele clădirii, atent la orice mișcare și la orice sunet. Uneori ciocănea în ziduri dar se pare că nu-i plăcea cum sunau acesta, pentru că dădea din cap nemulțumit și pleca mai departe.

Adevărul e că Ulrich începuse să se cam plictisească. Până la încheierea lunii de probă mai avea o săptămână, iar țevile și robinetele din Parlament nu fuseseră niciodată într-o stare mai bună. Plimbările lui nocturne se transformaseră în simple inspecții – nu trebuia decât să verifice că totul e în cea mai perfectă ordine și apoi să treacă mai departe. Făcea asta cu un soi de blazare, cu gândurile aiurea, încât uneori ignora până și silueta eterică, translucidă, a fetei cu rochie înflorată, care tot apărea de nicăieri lângă el și încerca să-i atragă atenția asupra ei. Dacă la început lui Ulrich îi făcuse plăcere o prezență non-umană, acum sfârșise prin a se enerva la vederea fetei. Motivul era că încercase să o tragă de limbă, dar toanta aceea n-avea habar de ceea ce se întâmpla în clădire și orice încercare de a o implica în ancheta lui se lovea de încăpățânarea ei ca de un zid.

Într-una din seri, blondul hotărî să inspecteze părțile cele mai adânci ale clădirii, cele aflate cu opt etaje sub nivelul solului. Pe acolo de obicei nu trecea nimeni și mai mult de jumătate dintre cei care lucrau în Parlament nici nu aveau habar de existența acelui loc. Ulrich se convinsese în timp, nu fără oarecare mirare, că majoritatea oamenilor nu cunoșteau nici un sfert din uriașa clădire, iar băieții din serviciul de pază își știau cu mare precizie zonele de supraveghere rezervate fiecăruia, iar la câțiva metri de zona proprie se întindea o terra incognita absolută. De locul în care coborâse Ulrich nu se interesa nimeni, administrația era obsedată de grija spațiului pe unde circulau parlamentarii, care trebuia să sclipească de curățenie la orice oră din zi sau din noapte. Restul construcției – Dumnezeu ci mila! Auzea mereu că bugetul fusese redus și o parte din femeile de la curățenie concediate, iar cele rămase se plângeau într-una că au prea mult de lucru. Dar, din punctul lui de vedere, etajele superioare erau în

cea mai perfectă ordine, așa încât își putea permite să piardă vremea până și prin cele mai izolate cotloane. Echipei de instalatori îi convenea de minune că se găsea cineva dispus să străbată locuri pe care restul lumii le ocolea cu o frică superstițioasă.

Ulrich coborî adânc sub pământ, pe coridoare care nu aveau nimic de a face cu fastul și eleganța celor de la suprafață. Aici tavanele nu erau acoperite cu stucaturi aurite, ci doar cu kilometri interminabili de conducte, pe jos nu fusese așternut vreun covor fin, ci doar un beton cenușiu, prelucrat rudimentar, iar zidurile nu erau placate cu marmură sau cu lambriuri de lemn prețios, ci turnate din același beton gri-șoarece atotstăpânitor și apoi lăsate de izbeliște, fără un minim de tencuială. Și – de parcă imaginea n-ar fi fost destul de urâtă cu cenușiul ei luminat de neoane reci, dispuse din loc în loc, destul de rar – mai era și dublată de reflexia ei într-o băltoacă imensă de apă care se întindea între cei doi pereți, pe toată lățimea coridorului.

-De unde apă?mârâi Ulrich. E ceva ce curge aici?

O luă înapoi până la toaleta de la capătul coridorului, deschise toate ușile și verifică toate robinetele – funcționau impecabil, totul era perfect uscat. Cu picioarele în apă până la glezne – noroc că cizmele de cauciuc, ca și salopeta, făceau parte din echipamentul obligatoriu de lucru, traversă coridorul inundat până în celălalt capăt, unde se găseau alte toalete. Verifică și aici starea țevilor și a robinetelor – aceeași constatare, funcționau impecabil și apa nu avea pe unde să se prelingă. Și totuși pe mijlocul coridorului peretele mustea de apă, iar pe podea se adunaseră băltoace imense.

Ulrich pipăi atent zidul, cu degete pricepute. Era extrem de mirat – credea că-și însușise bine meseria de la Danny, iar acum se uita, după propria lui expresie, „ca la poarta nouă”. Apa trebuia să vină de undeva! Era absurd să creadă că se formase brusc un izvor sub clădire – dar totuși, lucrurile exact așa arătau! Prin zona aceea nu trecea nici o țeavă, nu exista nici un robinet (Ulrich se descurca de-acum binișor cu cititul unei scheme tehnice și avea schemele tuturor conductelor din Parlament), dar peretele era ud! Se concentră să se gândească la tot ce-l învățase Danny – apa aceea venea de undeva, nu putea să țâșnească din beton pur si simplu. Ciocăni peretele și rămase câteva clipe stană de piatră – în mod clar, exista un spațiu gol dincolo de zid, un spațiu pe care el îl căutase cu disperare degeaba și care ar fi putut explica multe ciudățenii. Se gândea febril cum să procedeze. Desigur, corect ar fi fost să anunțe paza clădirii, să facă un proces-verbal și apoi să spargă zidul în prezența unei comisii care ar fi dezbătut o săptămână încheiată oportunitatea faptei. Dar nu avea timp pentru așa ceva – indiferent ce se afla dincolo de zid, băltoaca se extindea cu repeziciune. Privi atent în jur – nici o videocameră în zona aceea, nici un sistem de supraveghere. Era noapte și noaptea puterile făpturilor întunericului sunt mult sporite, iar vampirii au renumele de creaturi puternice chiar și în timpul zilei. Hotărî să nu aștepte degeaba – decât să ceară o aprobare, mai bine își va cere scuze pentru ce a făcut. Cu o mișcare plină de avânt, atât de iute că ochiul omenesc n-ar fi fost capabil să o sesizeze, lovi zidul cu pumnul, în mijlocul lui, acolo unde părea cel mai ud. Cu un zgomot puternic în liniștea nopții, o bucată mare de beton îi căzu la picioare, iar dincolo de ea se căscă un hău negru.

Vederea lui Ulrich era perfectă chiar și în cel mai deplin întuneric. Se strecură prin gaura creată și – cu toate că aici nu ajungeau razele lunii ca să dea pielii lui o lucire sidefie – văzu destul de clar un coridor interminabil, care cotea undeva la mare distanță și în care se deschideau câteva uși. Aspectul coridorului era același cu cel de pe care tocmai venise, semn că nimerise în cine știe ce cotlon misterios al aceleiași clădiri. Ridică ochii – pe tavan se găseau două țevi groase cât brațul, din care una era găurită, iar prin gaură apa curgea ca dintr-un robinet deschis.

Ulrich nu stătu mult pe gânduri. În trusa de scule cu care își făcea inspecțiile nocturne se găseau cele necesare pentru a confecționa un manșon cât de cât etanș, care să oprească inundația pentru o vreme. Știa că nu asta era soluția definitivă, ci izolarea zonei respective, întreruperea alimentării cu apă și schimbarea țevii, dar această soluție presupunea să aștepte dimineața și să obțină aprobarea pentru o lucrare de anvergură, iar aici problema lua o întorsătură din cale-afară de neplăcută: trebuia să afle mai întâi dacă se găsea încă în clădirea Parlamentului și – dacă da – de ce porțiunea în cauză nu figura pe hartă. Mai avea și de dat explicații pentru peretele spart – bănuia ca nu mulți oameni sunt în stare să demoleze o bucată zdravănă din zid cu mâinile goale, iar eventualele lămuriri pe care le-ar fi dat nu-i conveneau de loc. Decise așadar să peticească țeava, ceea ce pentru simțul lui de meșteșugar neamț, obișnuit să facă totul temeinic și pentru eternitate, era o jignire de neînchipuit. Dar după ce strânse bine manșonul în jurul țevii, întrebările reveniră: unde se afla? Ce descoperise? De ce harta nu-i spunea nimic? Cum va justifica spărtura din zid? Începea să se enerveze pe toată această umanitate care-i punea probleme, în loc să-l hrănească pur și simplu, iar nervii unui vampir nu

sunt niciodată un lucru bun (nu de parcă nervii unui om ar fi).

-În fond, să-și mai bată și el capul, mormăi Ulrich și puse mâna pe telefonul din buzunar.

Să tot fi fost ora trei dimineața. Ionel Câmpineanu adormise târziu, frânt de oboseală și dormea un somn greu, fără vise. Telefonul de pe noptieră trebui să sune timp îndelungat până când reuși să-l extragă din lumea somnului.

-Mii de draci, sudui el scoțându-și mâna de sub plapumă. Cine-i cretinul care sună la ora asta?

Buna-creștere îl obliga însă să răspundă cât se poate de politicos – putea să fie unul dintre miniștri, sau președintele Camerei, sau vreun colaborator care să-i spună că – Doamne ferește! – guvernul tocmai a căzut.

-Câmpineanu la telefon. Cu ce vă pot ajuta?

-Sunt Ulrich. Ionel, am dat de belea. Îmbracă-te și vino cât poți de repede la Parlament. Eventual ia și o lanternă cu tine.

-Acum? Omule, ești nebun de legat! E ora trei noaptea!

-Știu cât e ceasul, zise Ulrich rece și de loc impresionat de acest amănunt. Dacă ți-am cerut să vii acum, imediat, nu e pentru că mă plictisesc singur, ci pentru că am ceva important să-ți arăt. La intrare vei spune că n-ai putut să dormi și ți-ai adus aminte de un document urgent pe care ar fi trebuit să-l citești dar ai uitat să o faci așa că ai venit să-ți termini treaba. Cu cât spui mai puțin, cu atât mai bine! Urcă la biroul tău, apoi vino la

piscină, de unde te voi ghida ca să știi cum să ajungi la mine.

-Bine, dar ce-i cu secretoșenia asta?

-Și încearcă să ajungi viu aici, dacă se poate, continuă blondul imperturbabil. Bagă de seamă, s-ar putea ca treaba asta să nu fie ușoară de loc. Pe curând.

Ulrich închise, lăsându-l pe Ionel confuz, încă buimac de somn și dezorientat.

-Paștele mă-sii, înjură el, dar își dădu cu apă rece pe față și se îmbrăcă iute, după care își chemă un taxi. La cât era de obosit și de somnoros, ideea de a șofa noaptea prin oraș nu-i făcea plăcere. La intrarea în Parlament recită poezia pe care i-o spusese Ulrich, iar angajații serviciului de pază nu se minunară prea tare – se obișnuiseră cu reputația lui Ionel, care era considerat unul dintre cei mai conștiincioși parlamentari. Nimeni nu s-ar fi mirat dacă domnul deputat ar fi venit în toiul nopții ca să studieze în liniște un proiect de lege sau un alt document important. Oamenii ridicară doar din umeri.

-Câmpineanu ăsta e cam nebun. Dar dacă ar fi mai mulți ca el, poate că lucrurile ar merge mai bine în țara asta.

Îl salutară respectuos și îl lăsară să treacă.

Ionel stătu câteva minute în biroul lui, după care se duse la piscină, dar nu intră în sală, ci se plimbă doar prin apropiere, sunându-l în același timp pe Ulrich.

-Am ajuns. Sunt lângă bazinul de înot. Cum fac să dau de tine?

-Ia-o pe scări în jos, auzi răspunsul. Te voi ghida pas cu pas.

Ceea ce se și întâmplă. Așa află Ionel că, pe lângă nivelurile subterane pe care le știa, mai existau altele, aflate mai adânc în pământ și rezervate diverselor utilități.

-Mda, constată el, clădirea asta chiar e uriașă.

Îi luă aproape jumătate de oră de alergătură pe coridoare și de coborât pe scări până când dădu de Ulrich. Acesta se afla în fața unei găuri respectabile căscate într-un zid, o gaură destul de mare ca un om să se strecoare fără greutate prin ea. Întregul coridor părea inundat, plin de bălțoace în care se oglindeau luminile chioare ale tuburilor de neon.

-Trebuia să-mi spui să vin cu cizme de cauciuc, nu cu lanterna, se stropși Ionel la Ulrich. Văd că aici e cât de cât lumină, în schimb apa prisosește. Dar ce s-a întâmplat, ce e cu spărtura aceea în perete?

-Eu am spart zidul, lămuri blondul calm. Trebuia să opresc cumva inundația și în mod clar apa venea de dincolo de zid.

Ionel trecu prin spărtura zidului. Cum el nu avea ochii de vampir ai lui Ulrich, se trezi în bezna cea mai profundă.

-Mii de draci, aici nu se poate aprinde lumina?

-Aici unde? Habar nu am dacă locul ăsta se mai află în Parlament sau nu. În orice caz nu figurează pe harta mea, dar e sigur că apa venea dintr-o țeavă pe care tocmai am cârpit-o, aflată deasupra capului tău. Dacă găsești vreun

întrerupător, folosește-l cu încredere, dar până atunci aș zice să apelezi la lanternă.

Ionel își aprinse lanterna și cercetă atent locul.

-Presupun că suntem tot în Parlament – pereții arată la fel. Pot să bănuiesc numai că în locul în care tu ai spart peretele trebuia să se afle o ușă. În mod clar planurile clădirii au fost modificate pe parcursul construcției și partea asta a sfârșit prin a fi izolată de restul.

-Dulce naivitate, bombăni Ulrich. Nu te duce gândul deloc la un culoar secret, dar chiar deloc?

Ochii lui Ionel se rotunjiră de mirare.

-Crezi că... ?

-Nu cred. Sunt convins. Caut coridoare secrete din ziua în care mi-am luat serviciul în primire și azi s-ar spune că am avut un noroc nesperat. Am căutat în multe locuri, numai aici nu, deși ar fi trebuit să mă ducă mintea la presupunerea că drumul e îngropat undeva foarte adânc.

-De ce crezi asta?

-Pentru că... nu, poate e doar o idee fixă de-a mea. Nu pot să-ți răspund la întrebare până nu știu unde duce coridorul. Cât timp te-am așteptat m-am plimbat pe el în sus și în jos, dar am avut grijă să nu mă îndepărtez prea mult de locul spărturii în zid. Mă gândeam că cineva care ar trece din întâmplare pe aici ar fi tentat să-și bage nasul și nu vreau să-și rupă gâtul în beznă.

-Nu va trece nimeni, îl asigură Ionel. Din câte știu mai jos de piscină sunt doar zonele tehnice.

Cum aici nu se poate ajunge decât pe la intrările strict supravegheate, unde fiecare om este legitimat, paza n-are nici o treabă pentru care să vină încoace. Iar din personalul tehnic numai tu ești destul de nebun să umbli noaptea atât de adânc prin subsoluri.

Fu rândul lui Ulrich să facă ochii mari, dar în întuneric Ionel nu-i sesiză expresia uimită a feței.

-Acum ai zis ceva extrem de important, dar fals: că toate intrările sunt strict supravegheate. Pentru intrările cunoscute e adevărat, pentru asta însă nu.

-De unde știi că la capătul coridorului e o intrare? Oare acest coridor nu e numai un culoar care unește două zone din interiorul clădirii și atât?

-Ți-am spus că nu m-am îndepărtat prea mult de spărtura pe care am făcut-o în zid, lămuri Ulrich, asta însemnând că n-am fost până în locul unde coridorul ajunge la suprafață. Dar am mers destul ca să-mi dau seama că am ieșit de mult de sub clădirea Parlamentului și că mă aflam undeva sub oraș. Coridorul se orientează spre est – nord – est, după ce sub Parlament face o mulțime de cotituri și se ramifică în mai multe locuri prevăzute cu scări care urcă.

În timp ce vorbeau, înaintau cu băgare de seamă prin bezna tot mai adâncă. Ionel mergea pipăind zidurile cu mâna, neîncrezător în fascicolul anemic de lumină al lanternei. Ulrich, care vedea ca ziua, ar fi putut s-o ia înainte, dar își adaptă pașii după cei ai lui Ionel.

-Ce-i asta? O ușă?întrebă Ionel dând cu mâna peste o clanță metalică.

-Una din multele uși, răspunse Ulrich. Am dat de o grămadă de încăperi, unele încuiate, altele descuiate dar goale.

Ionel apăsă pe clanță și aceasta cedă. Ușa se deschise scârțâind, o ușă metalică de soiul celor care împânzeau cândva clădirile având rol de arhivă de documente. Lanterna lumină o încăpere cenușie, dezolant de goală.

-În fine, făcu Ionel satisfăcut când dădu de un întrerupător. Lumina rece a unui tub de neon inundă încăperea. Acum pricep, fir-ar să fie! Ni se cere mereu să economisim apa și curentul electric, ni se scot ochii lună de lună că întreținerea clădirii costă o avere și că poporul e nemulțumit. Uite unde se duce energia – iluminăm hrube goale, de care nu știa nimeni!

-Ești atât de sigur că nu știe nimeni de ele? Eu m-aș îndoi de asta. La o bifurcație am găsit o scară în spirală, care urcă vreo cinci sau șase etaje și o ușă care se deschide într-un coridor de sus, plin cu statui de bronz pe console de marmură.

Ionel privi cu un început de acces de panică spre chipul palid al lui Ulrich. Abia acum, la lumina albăstruie a neonului, chipul familiar al blondului i se păru straniu – o frumusețe cumplit de rece, de un alb ireal, cadaveric – un chip în stare să dea fiori oricui.

-Ce vrei să spui cu asta? Coridorul ăla...

-Da, ai ghicit. Este locul în care a murit Sava Nichici – locul în care a fost asasinat Sava Nichici, ca să fim corecți până la capăt.

-Dumnezeule mare, simt că mi se face pielea de găină! Dar cum – cum ai făcut toate aceste descoperiri și deducții?

-Simplu, lămuri Ulrich cu nonșalanță, de parcă ar fi vorbit despre cea mai evidentă dintre banalități. Tu nu ești Vlad, n-ai nici un pic din talentul lui Vlad de medium. Tu dacă zici că ai auzit voci, apoi acelea sunt vocile cum nu se poate mai reale ale unor oameni vii, în carne și oase. Eu am aceleași daruri ca și Vlad – în fine, la un alt nivel, mult mai dezvoltat. O jumătate de oră petrecută în această clădire m-a lămurit că, în afara fetei în rochie înflorată, nu există nici o stafie aici, nici o entitate din afara materiei. Deci dacă ceea ce ai auzit sunt voci umane, oamenii aceia trebuiau să vină de undeva și să se ducă undeva, nu crezi? Trebuia să mai existe o intrare în Parlament, necunoscută pentru voi. Acum înțelegi de ce a murit Costel?

-Îngrozitor, șopti Ionel speriat. Costel a participat la construcția Casei Poporului. Să înțeleg că tot atunci au fost zidite coridoarele secrete și cei care au muncit la această parte a clădirii au fost reduși la tăcere?

-Foarte probabil, răspunse liniștit Ulrich. Ceaușescu era un om obsedat de propria siguranță și nu m-ar mira să fi ordonat chiar el zidirea de culoare secrete. În definitiv asta s-a văzut și la case mai mari, deși e cam impropriu spus – casă mai mare ca asta nu există pe fața pământului. Dar oricum ideea e că foarte multe palate și castele aveau coridoare secrete, aici de ce n-ar fi așa ceva?

Tot discutând schimbară de câteva ori direcția de mers și dădură de o mulțime de uși. Pe cele neîncuiate le deschiseră – aceleași încăperi mohorâte, din beton, cu același sistem de iluminat cu neoane albastre ca în prima cameră. De câte ori ieșeau dintr-o încăpere și dădeau de întunericul coridorului, Ionel clipea des încercând să-și adapteze ochii la contrastul dur dintre lumini și

umbre. După un timp ușile dispărură și coridorul o luă înainte în linie dreaptă. Uneori Ulrich se oprea, desfășura o hartă, scotea o busolă dintr-un buzunar al salopetei și nota ceva pe hartă, mormăind pentru sine cuvinte de neînțeles.

-Cum vezi să scrii pe hartă în bezna asta?

-Lanterna ta dă o lumină mai bună decât crezi. Îndreapt-o înainte, abia de acum lucrurile promit să devină interesante.

-Mergem până la capătul drumului?întrebă Ionel plin de speranță.

-Dacă nu te deranjează că te-am trezit la trei noaptea, atunci da.

-Nu-mi mai arde de somn, ce văd aici e prea spectaculos. Iartă-mă că am fost supărat, trebuia să mă gândesc că ai un motiv serios să mă trezești.

Mergeau de ceva vreme. Minutele se transformau în sferturi de oră, apoi în jumătăți. Ulrich ar fi preferat , e drept, un ritm mai rapid, dar își dădea seama cât de greu îi era lui Ionel să orbecăiască prin bezna absolută, ghidat numai de fascicolul anemic al lanternei. La un momet dat, deputatul se opri și inspiră adânc.

-Simți? Aici aerul pare să fie mai umed! Sau mi se pare mie?

-Nu, nu e doar o părere. Harta și busola îmi arată că suntem sub râu.

-Vrei să spui că Dâmbovița trece în acest moment pe deasupra capetelor noastre? E incredibil!

Ulrich se amuză, sau cel puțin zgomotul care venea dinspre el lăsa să se înțeleagă că își stăpânește cu greu râsul.

-Ce să fie incredibil aici? Oamenii fac lucruri cu adevărat extraordinare de mii de ani. Ai călătorit în ultima vreme de la București la Timișoara cu trenul?

-Da, recunoscu Ionel.

-Ei, în acest caz nu se poate să nu fi remarcat arcadele de cărămidă de la Topleț, de pe stânga liniei ferate. Arcadele acelea se sprijină pe un pinten de stâncă, dând impresia că duc direct în adâncul muntelui.

-Le-am văzut, dar nu le-am dat importanță. Ce-i cu ele?

-Aparțin unui apeduct ridicat de turci acum mai bine de trei sute de ani, continuă Ulrich. După unul din numeroasele războaie turco-austriece s-a stabilit ca granița dintre cele două imperii să fie pe Cerna, în locul unde ea se varsă în Dunăre. Turcii, ca să câștige teren, s-au apucat să mute cursul Cernei – atât că nu le-a reușit, pentru că apele s-au revărsat primăvara următoare și le-au distrus lucrările. N-a mai rămas decât apeductul acela.

-Voi fi mai atent altădată când voi călători prin zonă, promise Ionel. Dacă acum trei sute de ani s-au realizat asemenea lucrări, nu e de mirare că acest coridor, săpat acum cel mult treizeci – patruzeci de ani coboară sub Dâmbovița.

-Nu fii așa de sigur, replică Ulrich glacial. Mi-e teamă că vorbim tot de turci aici și încă de aceeași epocă istorică, ceea ce face lucrurile cu adevărat dificile și admirabile.

Ionel își plimbă fascicolul lanternei de-a lungul zidurilor de beton.

-Nu văd legătura cu turcii. Construcția asta este modernă.

-N-o vezi încă. Să mai mergem câțiva zeci de metri. Ține lanterna la îndemână, vei avea o surpriză.

Înaintară tăcuți prin bezna adâncă, Ionel atent la fiecare pas, Ulrich sigur de sine.

-Acum pipăie pereții și luminează tavanul, ceru el la un moment dat.

Ionel înlemni.

-Fir-ar, peste ce am picat noi aici?

Tavanul drept de beton fusese înlocuit de niște arcade rotunjite din cărămidă, zidurile laterale erau din cărămidă și ele, iar pe alocuri se vedeau suporturi pentru făclii. Toată această parte a coridorului era extrem de veche.

-Ceaușescu n-a fost prost deloc, constată Ulrich. A construit coridorul până dincolo de râu, unde l-a racordat la unul preexistent, săpat cu secole înainte. Foarte convenabil și cu efort minim! Strălucită idee!

-În ce scop?

-Asta doar el știa exact, dar cred că pot ghici. Pentru ce se fac toate ieșirile secrete? Ca să scapi în cazul unui asediu! Probabil își dădea seama cât e de puțin iubit și s-a gândit să-și asigure spatele în cazul în care bucureștenii ar asedia Casa Poporului sau, cum îi spuneți astăzi, Parlamentul.

-Și unde duce acest coridor?

-Hm... Ulrich se gândi câteva momente, aruncă o privire hărții apoi spuse: aș putea pune pariu că urcă la suprafață pe strada Franceză, la numărul 13. Oricum nu vom avea mult de mers și ne vom convinge.

-Strada Franceză? Ionel își scotoci memoria, încă nu îndeajuns de familiarizată cu topografia capitalei. Asta nu e cumva strada pe care se află Curtea Veche?

-Ba da, întocmai. E cea mai veche stradă a orașului și de-a lungul ei s-a ridicat prima reședință voievodală, acum mai bine de șase sute de ani. Mai nou e raiul pe pământ pentru turiști.

-De unde bănuiești că e vorba de numărul 13? Ce se află la numărul 13? Sau e doar o superstiție de-a ta?

-Nu sunt superstițios în ceea ce privește numărul 13, râse Ulrich. Dar tu se pare că ți-ai luat munca de parlamentar în serios, dacă n-ai avut vreme nici măcar să te informezi asupra legendelor urbane ale orașului vechi. Strada Franceză, numărul 13, este la ora actuală un loc abandonat. E considerată cea mai bântuită casă din București și gurile rele vorbesc de peste două sute de fantome, toate ale unor copii. Cândva în locul acela s-a aflat orfelinatul lui Stavarache Hagi-Orman, un om fără inimă care aduna copiii străzii în subsolurile lui întunecate și îi ținea acolo fără apă și fără mâncare. Bineînțeles că pe mine asemenea răutate gratuită nu m-a putut convinge. E drept, mai există tot soiul de dezaxați, dar de obicei oamenii nu procedează de loc irațional. De cum am aflat legenda, m-am dus să văd casa și m-am tot întrebat ce nevoie ar fi avut țicnitul acela să adune copiii de pe stradă ca apoi să-i chinuiască. Ei bine,

răspunsul e clar ca lumina zilei: așa-zisul binefăcător avea nevoie de forță de muncă gratuită. Cine i-ar fi crezut pe copiii aceia, dacă ei ar fi mărturisit că au fost puși să sape tunele în subteran? Toate casele din zonă sunt pline de așa ceva și însăși Curtea Veche gemea cândva de pasaje secrete. Nu știu dacă Hagi Orman a săpat spre a-și ascunde comorile sau spre a da de comori ascunse de alții, dar eu sunt ferm convins că vom ieși din acest tunel pe strada Franceză, la numărul 13.

-Cum ți-a venit ideea asta?

-Nu e prea greu. E destul să reflectezi cu atenție asupra legendelor locului și să pui lucrurile cap la cap. În plus de asta, am fost la Chiajna și acolo mi s-au deschis ochii, dacă pot să zic așa.

-Am auzit că locul e înfiorător, spuse Ionel cu teamă.

-Nu e un loc vesel, asta-i sigur. O mănăstire arsă de turci înainte de-a apuca să fie sfințită, între ruinele căreia s-au refugiat ciumații în timpul ultimei epidemii care a cuprins Bucureștiul – un asemenea loc nu poate fi decât tragic. Oamenii zic și azi că în nopțile cu lună plină se mai aud clopotele mănăstirii, deși acestea au fost aruncate demult în râu. Acolo m-am gândit pentru prima oară la tunele secrete. Auzisem de fapt povestea a doi studenți de la Politehnică, doi băieți plini de curaj care au plecat în excursie la mănăstirea Chiajna în 1995 și nu s-au întors niciodată. Sătenii zic că spirite rele le-au luat sufletele în stăpânire, dar eu am vrut să mă conving de asta și am fost să văd cu ochii mei locul. Ei bine, i-am găsit pe cei doi.

Ionel deveni încordat.

-Trăiau?

-Nu. Sub locul unde urma să fie amplasat altarul, cineva s-a apucat să sape un tunel secret care ducea în exteriorul mănăstirii, undeva la marginea satului. Poate au fost nenorociții refugiați între ziduri, pe care turcii i-au ars de vii, poate ciumații, nu știu – cert e că tunelul se înfundă în pământ după câțiva zeci de metri, iar cei doi studenți l-au găsit și s-au apucat să-l cerceteze. Rezultatul e că o parte din el s-a surpat peste ei și i-a îngropat de vii, așa încât nu le-am găsit decât cadavrele.

-Sinistru! Simt că începe să mi se facă frică. Oare pe noi nu ne așteaptă ceva similar aici?

-Mută-ți gândul, spuse Ulrich cu nonșalanță. Ceaușescu era precaut și făcea lucrurile temeinic când venea vorba de propria siguranță. Coridorul ăsta e consolidat cum se cuvine, aerisit impecabil, curat și... asta mi-a scăpat, pe coarnele lui Belzebut! Stinge lanterna! Acum! Vocea blondului coborî la nivelul unei șoapte: aici locul e prea curat, prea umblat și nu pare deloc părăsit, iar cine știe de intrarea asta în Parlament n-a avut nici o problemă să-i înlăture pe Costel, pe Vlad sau pe Sava Nichici.

Dar Ionel nu se putea deplasa fără lumina lanternei. O aprinse din nou, protejând cu degetele fascicolul de lumină ca să-și trădeze prezența cât mai puțin posibil. Acum coridorul începea să urce în pantă lină, iar în scurt timp dădură de o scară.

-La pământ, șuieră Ulrich și se repezi cu un salt înainte.

O lumină intensă țâșni de pe scară, urmată de un zgomot amplificat la nesfârșit de ecoul coridorului și de un țipăt de agonie. Ulrich, care se

avântase deja pe scară în sus, se opri derutat și privi în urmă, destul ca să-l vadă pe Ionel Câmpineanu căzând la pământ, cu umărul stâng plin de sânge.

Cap. 13 Strada Franceză, numărul 13

Ulrich se lupta cu sine însuși. Dintr-un salt, l-ar fi putut ajunge și zdrobi pe atacator – sau, și mai bine, l-ar fi luat la întrebări și l-ar fi făcut să vorbească. Însă mirosul sângelui îl înnebunea, gâtul îi luase foc – ar fi vrut să-l lase pe omul acela în plata Celui Întunecat și să se întoarcă lângă Ionel. Nu se putea gândi decât la setea lui năprasnică, dar... dar jurase să nu mai bea sânge omenesc, iar pe Ionel promisese să-l apere. Se simți brusc rușinat: cu apăratul eșuase într-un mod lamentabil.

Un geamăt stins îl smulse din gândurile lui. „Ionel trăiește" constată blondul. În fine, era și un lucru bun în toată povestea asta neplăcută, care pornise de la o banală inundație și de la un zid spart. Ulrich se hotărî: scoase un mic recipient metalic, plat, dintr-un buzunar al salopetei, îl scutură bine, bău câteva înghițituri și – cu durerea din gât calmată întrucâtva – se apropie de Ionel, care zăcea chircit la pământ, strângându-și umărul stâng cu mâna dreaptă. Printre degetele crispate i se prelingeau firișoare de sânge.

-Cum ești? Cât de rău te doare?

-Am fost împușcat în umăr, cred, reuși să îngaime Ionel. Doare ca dracu, probabil osul e rupt.

Ulrich se aplecă să examineze rana. Brusc mirosul sângelui deveni mai slab, arsura din gât i se domoli și el începu să se simtă mai bine. „Ce înseamnă să ai voință" își spuse blondul admirativ, încurajându-se în gând. Sigur merita un premiu de bună-purtare – un mistreț la Cărbunari sau poate

chiar un urs în Bucegi, într-una din zilele următoare. Apoi își dădu seama de grozăvia situației: sângele lui Ionel nu-l mai atrăgea nu pentru că era el băiat bun, ci pentru că afară se lumina de ziuă. Asta însemna că puterile fenomenale îi scădeau dramatic, iar în cazul confruntării cu un atacator dotat cu o armă de foc… Ulrich refuză să-și ducă ideea până la capăt. Nu putea face decât un singur lucru: să spele putina din acel loc cât mai repede. Nu-l speria gândul că cineva ar fi tras asupra lui – era nemuritor și gloanțele nu-i făceau nici cel mai mic rău. Dar Ionel zăcea acolo, la picioarele lui, expus și fragil, iar cel care-i atacase era probabil conștient că-și ratase ținta și poate dorea să termine ceea ce începuse. Nu era timp de gândire, Ulrich trebuia să acționeze repede, înainte ca soarele să răsară.

-În afara umărului te mai doare ceva? Îți poți simți picioarele?

-Da, gemu Ionel, n-am nimic la coloană. E doar umărul dar doare rău.

-Bine, înseamnă că te pot muta de aici. Va fi cam incomod pentru tine, dar promit să nu dureze mult. Ține-te de mine!

Și-l sui pe Ionel în cârcă și porni repede înapoi, spre Parlament, prin coridorul subteran pe unde veniseră. Ultimele minute ale nopții, de dinaintea răsăritului, îi dădeau puterea să alerge nespus de repede, dar știa că asta nu va mai dura mult. În plus, Ionel era un tip mai masiv decât el – acum nu-i simțea greutatea corpului, dar mai târziu…

Ulrich reuși să ajungă în partea betonată a coridorului, apoi urmă șirul de uși metalice și în final zări în depărtare o geană de lumină albăstruie

de la tuburile de neon care luminau subsolurile tehnice ale Parlamentului. Dintr-o dată, greutatea lui Ionel i se păru zdrobitoare, simți o oboseală cumplită și o nemulțumire adâncă față de propria persoană – ce-i venise să se amestece iarăși în treburile oamenilor? De ce a trebuit să-i promită preotului din Sasca și apoi lui Kitty că va veghea asupra lui Ionel Câmpineanu? Supărat pe sine însuși, se opri și se rezemă cu mâna de zidul culoarului.

-Cum ai făcut să mergi atât de repede?întrebă Ionel confuz.

-Nu a fost repede deloc! Ți s-a părut ție, probabil ai leșinat din cauza rănii.

Ionel murmură ceva ce părea o vagă urmă de împotrivire. „Dacă nu l-am convins acum, îl voi convinge mai pe urmă să nu pună întrebări”, își spuse Ulrich.

-Pot să merg pe picioarele mele, lasă-mă să încerc. M-ai cărat destul până aici!

-Fie, se învoi blondul. Dar ține-te de mine, ai pierdut mult sânge și nu vreau să amețești și să cazi.

Cu greu, Ionel începu să-și miște picioarele. Ulrich îl sprijinea, constatând mulțumit că așa deplasarea era mai ușoară, dar și mult mai lentă. După un timp care părea interminabil, reușiră amândoi să treacă prin spărtura din zid și se așezară pe betonul rece din subsolul Parlamentului. Ionel avea aerul că se simte tot mai rău, iar umărul începuse din nou să-i sângereze.

-Așa nu se mai poate. E dimineață și peste două ore colegii tăi parlamentari vor fi aici, iar tu

ai nevoie urgentă de un medic. Spune-mi ce să fac ca să te scot din încurcătură.

-Buzunarul din spate-stânga al pantalonilor, spuse Ionel printre gemete. E un telefon acolo, dar nu pot să ajung la el.

Ulrich îi scotoci buzunarul și-i puse telefonul în mâna dreaptă.

-Să te ajut? Să-ți formez eu numărul?

-Nu e nevoie, e memorat. Avem cu toții în memoria telefoanelor de serviciu numărul colonelului Alexa, responsabilul cu securitatea clădirii. Știi, pentru cazuri de urgență... n-aș vrea să chem pe oricine din serviciul de pază, cred că situația e prea gravă și în plus trebuie să fim discreți. Ziariștii...

-Mda, mormăi Ulrich, atât așteaptă. Orice întâmplare e bună pentru un scandal de presă, cu asta sunt lămurit deja.

Începu să se plimbe printre băltoacele de pe coridor, lăsându-l pe Ionel singur, ca să telefoneze fără martori. Reveni doar când acesta îl chemă.

-Avem noroc, l-am prins în trafic. Omul nostru tocmai vine la serviciu. Te pot ruga să-l întâmpini la piscină și să-l aduci încoace? Te va recunoaște el, nu se plimbă mulți tipi prin Parlament într-o salopetă plină de sânge. Încearcă să fii văzut de cât mai puțină lume, e recomandarea lui.

Ulrich privi îngrijorat în jur.

-Nu te teme, mă poți lăsa aici. Nu cred că mă va ataca cineva în plină zi, la ora la care tot personalul auxiliar sosește la muncă.

-Ai dreptate. Rămâi cu bine și încearcă să te miști cât mai puțin.

Ulrich dispăru pe coridor, urcă niște scări apoi altele, alt coridor, alte scări, până ajunse la piscină. Evită întâlnirea cu oamenii și prezența videocamerelor, ocolind deseori și alegând drumul cel mai lung și mai întortocheat, dar în final ajunse în apropierea piscinei. Departe de paznicii din fața ușii, un bărbat în haine civile, cu un păr alb și niște sprâncene incredibil de negre se plimba nervos. „Are un cap ca de vultur" gândi Ulrich. „Nasul coroiat, bărbia ascuțită – omul ăsta trebuie să fie un tip din cale-afară de hotărât".

-Domnule Alexa, spuse Ulrich încet, pitit într-un cotlon slab luminat.

Omul întoarse capul în direcția din care venise vocea. Oricine ar fi fost șocat zărind un individ cu hainele însângerate, nu însă și colonelul Alexa. Dădu mâna cu blondul fără să tresară.

-Alexa

-Johann-Ulrich Heller, instalator.

-A, dumneata ești nașul țevilor și al robinetelor de pe-aici. Faci o treabă excelentă, toată lumea te laudă. Spune-mi în două vorbe ce s-a întâmplat.

-Am dat de un coridor inundat la ultimul nivel de jos, am văzut că apa venea dintr-un perete și a trebui să sparg peretele ca să ajung la spărtura de țeavă. Așa am descoperit un culoar secret care duce în afara Parlamentului. L-am sunat pe Ionel și am pornit împreună să-l explorăm, iar la capătul celălalt, la ieșire, cineva a tras un foc de armă și l-a nimerit pe Ionel în umăr. Am fost nevoiți să ne

întoarcem, pentru că nu puteam face față unor indivizi înarmați.

-E greșit ce ați făcut. În fine, nu vă condamn, e perfect că ați descoperit coridorul acela, dar trebuia să mă sunați, nu să vă aventurați singuri pe acolo. Ați fi putut să muriți amândoi.

Ulrich nu răspunse. Știa că individul din fața lui nu l-ar fi crezut dacă i-ar fi spus că el murise oricum cu cinci sute de ani în urmă și că de atunci moartea nu-l impresiona deloc. Colonelul Alexa îl privi cu ochi negri de vultur, iscoditori.

-L-ai sunat pe domnul Câmpineanu pentru că sunteți consăteni, nu? Din câte înțeleg Ionel te-a recomandat pentru slujba de instalator.

-De fapt nu suntem chiar consăteni, dar bunica lui era din Cărbunari, iar eu locuiesc la o aruncătură de băț de acolo, la Lacul Dracului.

-Hm, când ți-am văzut fișa de angajare m-am întrebat de ce ai ales să lucrezi la Parlament. Cu felul în care arăți, s-ar fi bătut studiourile cinematografice pentru dumneata. Apoi numele de Heller mi s-a părut cunoscut de undeva și am început să fac investigații. Iartă-mă, asta mi-e meseria. Ești cumva acel domn Heller care a lucrat pentru BBC, pentru seria de filme documentare „Scoția – castele bântuite”?

-Da, eu sunt acela.

-Bănuiam și asta mă bucură. N-am ratat nici un episod din serie, oricât aș fi fost de ocupat. Cred că înțelegi de ce. Și mai cred că știi că mi-am dat seama ce cauți în Parlament. Dacă ai fi, ca mine, trezit în fiecare a doua sau a treia noapte de alarme false datorate fantomelor, ai fi încântat să poți colabora cu un medium.

Ulrich, care fusese nervos pe tot parcursul dialogului, se liniști dintr-o dată. Da, oamenii puteau avea uneori sensibilități la fenomenele paranormale și acei oameni se numeau mediumuri, doar și Vlad Eleftenie fusese unul dintre ei. Era convenabil pentru el ca Alexa să creadă că dăduse peste un medium și într-un fel asta putea să explice multe din abilitățile lui ciudate.

Cei doi bărbați coborâră grăbiți până în subsolul unde zăcea Ionel. Când văzu părul alb și sprâncenele negre ale colonelului, acesta scoase un oftat de ușurare. Fără să piardă vremea, Alexa rupse cămașa deputatului și-i examină rana cu un ochi de cunoscător.

-Avem noroc, se pare că glonțul a rămas înăuntru.

Ionel îl privi confuz. El nu înțelegea unde era norocul lui în toată întâmplarea.

-Am un prieten, lămuri Alexa, o adevărată comoară de om. La el vă duc, domnule Câmpineanu. Este chirurg la Spitalul Militar și dacă i se aduce un soldat rănit de o schijă de obuz, va fi în stare să identifice tipul tunului din care s-a tras obuzul, ba chiar și seria de inventar și anul lui de fabricație. Un glonț în mâna acestui amic ne va furniza toate datele despre cel care v-a atacat.

Colonelul Alexa se îndepărtă pe coridor, scoțând un mic telefon din buzunar. Ulrich și Ionel îl auziră vorbind încetișor.

-Puiu, am nevoie de ajutorul tău. Unul dintre deputați a fost împușcat în umăr în clădirea Parlamentului sau – în fine – pe aproape. Trimite-mi o ambulanță la intrarea laterală de pe Calea Treisprezece Septembrie și fii, te rog, cât de

discret poți. E o chestiune încurcată, îți povestesc când ne vedem.

Alexa alergă la poartă. Urma să le spună oamenilor din serviciul de pază că domnul Câmpineanu a făcut un pas greșit și a căzut, fracturându-și umărul.

Ambulanța sosi în viteză. Colonelul Alexa îl însoți pe Ionel, care zăcea culcat pe targă și chiar înainte de plecare îl prinse pe Ulrich de salopetă.

-Îmbracă-te în ceva mai puțin bătător la ochi și vino la Spitalul Militar. Oricum, schimbul dumitale din această noapte a luat sfârșit. La spital caută-l pe doctorul colonel Vernescu – ai să ții minte numele? Ionel va fi probabil operat de urgență și i-ar face bine să vadă pe cineva familiar când se va trezi după anestezie.

-Vernescu, am reținut. Vin imediat.

Și Ulrich chiar se grăbi să ajungă la spital. Îl apăsa sentimentul de vinovăție – Ionel fusese rănit din cauza lui, sau cel puțin el a declanșat toată întâmplarea, când s-a decis să spargă zidul acela funest.

Ajunse la spital și fu introdus într-o sală de așteptare. În încăpere nu era nimeni, cu excepția lui Alexa, care se plimba nervos.

-Am aruncat o privire pe coridor, spuse acesta de cum îl văzu pe blond intrând. Mda, un culoar tainic fără doar și poate. Cât de departe ați reușit să ajungeți? Ce ați remarcat în tunelul acela? Încotro duce? Băieții mei vor cerceta fiecare palmă de loc, după ce voi lua măsuri să nu fie atacați prin surprindere, așa cum ați pățit voi.

-Am mers mult, recunoscu Ulrich. Eu aveam asupra mea o hartă și o busolă, așa încât am putut stabili destul de exact unde ducea coridorul. La un moment dat zidăria modernă se racordează cu niște pereți vechi, din cărămidă, cu bolți și suporturi pentru prins făclii. Am ajuns până la scara care duce la suprafață, la mică distanță de vechea Curte Domnească. Aș îndrăzni să pariez că ne aflam sub strada Franceză, la numărul 13. Ce loc mai bun poate fi pentru o ieșire secretă decât pivnița unei case abandonate, de care toată vecinatatea se ferește?

-Hm, se pare că dumneata ai studiat locurile temeinic. Bună treabă! Pot să te întreb pentru ce ai făcut-o?

-M-a rugat preotul din Sasca, recunoscu Ulrich fără ezitare, să am grijă de Ionel Câmpineanu. Mi-a spus că acesta merge să lucreze într-o casă bântuită și mie mi-a plăcut ideea. Iar pe Ionel l-a sprijinit să intre în Parlament Irina Eleftenie, care presupunea că soțul ei, răposatul deputat Vlad Eleftenie, n-a murit de moarte naturală.

-Ce interes ar fi avut Ionel Câmpineanu să se preocupe de moartea lui Vlad Eleftenie?

-Se aveau ca frații încă de pe când erau copii de liceu. Din câte povesteau oamenii din Sasca și Cărbunari, ambii băieți au iubit-o în adolescență pe Irina, atât că ea l-a ales pe Vlad.

-Și dumneata te-ai hotărât să te implici pentru că ți s-a părut că e domeniul dumitale – clădirile bântuite și fenomenele paranormale.

-Așa este, admise Ulrich.

-Și ai aflat ceva?

-Da, faptul că, în mod surprinzător, în afara fetei cu rochie înflorată nu mai există nici o stafie sau altă entitate din afara materiei care să tulbure energia locului, bântuind prin Parlament. Iar ea e doar plictisitoare și patetică, în rest e nevinovată.

-Zici că nu e nimic paranormal în afară de Anca – așa o cheamă pe fata aceea. Ești sigur?

-Absolut sigur. Multe din formele de energie negativă care îi îngrozesc pe oameni au proprietatea de a înnegri argintul, iar crucifixul lui Ionel, pe care acesta îl ține într-un sertar al biroului, nu s-a înnegrit.

-Bizar, recunoscu Alexa. Sincer, mă așteptam la altceva.

-Și eu, admise Ulrich.

În acel moment un bărbat la vreo cinzeci de ani, cam de vârsta și de înălțimea colonelului Alexa, intră în sală, purtând un halat alb pe umeri. Diferența esențială dintre cei doi consta în faptul că Alexa era slab și ciolănos, cu un păr bogat, iar chirurgul Vernescu – un tip rotofei, cu o chelie lucie și cu o fire de o veselie molipsitoare.

-Să trăiți o mie de ani cu sănătate, domnii mei. Pe omul pe care mi l-ați adus l-am făcut ca nou, nici măcar o cicatrice nu-i va rămâne. L-am pus în ghips – după ce se trezește și-și revine, îl trimit înapoi la Parlament, e ca și vindecat și poate să lucreze.

-Ai extras glonțul?întrebă curios Alexa.

-Da, evident. Pot să vă întreb prin ce muzeu v-ați plimbat toți trei? A fost tras dintr-o pușcă de vânătoare de fabricație sovietică, din cele care intrau în dotarea anumitor servicii speciale pe

vremea lui Ceaușescu. Acum, de când suntem în NATO, nimeni nu mai folosește așa ceva pe la noi. Eu știam că acest tip de armă a ieșit din uz, au fost toate adunate cu grijă și casate.

Alexa bombăni supărat:

-Poftim explicație! Ești sigur de asta?

-Absolut sigur, întări Vernescu. În iarna lui 89 am văzut sute de oameni împușcați cu arma asta, dar nici unul de atunci până azi.

-Fir-ar să fie! Nu mă așteptam la așa ceva!

-Dragul meu, nu am ce-ți face. Asta-i realitatea, accept-o, spuse calm Vernescu.

-Deci tu susții că rușii ar avea interese aici, adică ar face spionaj în Parlament?

-Nu susțin nimic, eu doar expun faptele. Concluziile le tragi tu, e meseria ta. Eu vindec oamenii și asta îmi ajunge.

Ulrich, care se făcuse una cu peretele, tuși slab ca să-și semnaleze prezența. Medicul și colonelul Alexa îl priviră curioși.

-El cine mai e?întrebă Vernescu. Putem vorbi deschis în prezența lui?

-Absolut, e un tip de încredere. El a descoperit coridorul secret unde a fost împușcat deputatul Câmpineanu. Lucrează ca instalator, dar de fapt e specialist în fenomene paramormale.

-Ah, da. Vernescu se destinse și continuă: deci ai rămas cu obsesiile tale despre Parlamentul bântuit și ți-ai adus omul potrivit să se ocupe de acest lucru. Tinere, spuse întorcându-se spre

Ulrich, îți cam pierzi vremea – domnul Câmpineanu a fost împușcat de oameni, nicidecum atacat de ființe din altă lume sau din afara materiei. Amicul meu Alexa adoră literatura de groază, sper că ți-ai dat seama de asta și uneori confundă ficțiunea cu realitatea.

-Un individ care nu e cu picoarele pe pământ nu s-ar putea ocupa cu securitatea Parlamentului, răspunse Ulrich. Sute de persoane semnalează existența fetei cu rochie înflorată! Dar în acest caz evident ne ocupăm de oameni în carne și oase, nu de stafii – fantomele nu mânuiesc arme de foc.

-Hm, iată un răspuns echilibrat, acceptă Vernescu. Dumneata ce crezi despre această istorie?

-Eu nu mă pricep la politică și la spionaj. În lumea mea, aceste lucruri erau tainice și oamenii de rând nu aveau habar de existența lor. Dar mă întreb cine ar avea interesul să se infiltreze în Parlament? Tot ce se discută acolo apare la televizor, în ziare sau este supus dezbaterii publice. Ce secrete poți afla dintr-un loc care nu are secrete? S-a plâns vreun deputat sau senator că i s-au furat hârtii, că i-a fost forțat biroul sau i s-a șterpelit calculatorul?

-Nu, recunoscu Alexa. De ani de zile din Parlament nu lipsește nici un capăt de ață. Asta mă liniștește întrucâtva, pentru că nu-mi plăcea ideea de a cere ajutorul serviciilor de spionaj. Despre Anca vorbește tot orașul și băieții ăia sigur m-ar trata ca pe un caraghios dacă m-aș duce la ei. Ar zice că nu-mi ajung oamenii mei și am venit să cer împrumut vânători de stafii.

-O informare scrisă tot va trebui să faci. Mi-ai adus un rănit, omul a fost împușcat fără doar și poate. Asta nu se trece sub tăcere.

-Da, dar nu vreau să implic serviciile secrete într-o anchetă oficială. Am prieteni peste tot cu care pot discuta strategia de urmat.

-Bine, dar fii prudent. Nu știu cu cine sau cu ce ai de-a face, dar deocamdată ai dat de un individ capabil să țintească în beznă și să rateze ținta la foarte mică distanță, spre norocul lui Câmpineanu. Asemenea oameni nu cresc pe toate drumurile și știm amândoi că pregătirea lor e un proces greu și de durată. Cui îi era destinat glonțul de fapt? Pentru ce s-ar mobiliza asemenea forțe, dacă excludem spionajul?

Se lăsă tăcerea pentru câteva minute care se tot prelungeau. Colonelul Alexa nu avea răspuns la întrebările medicului, iar acesta, după ce așteptă zadarnic continuarea dialogului, oftă și spuse:

-Bine, e treaba ta, tu știi cel mai bine ce ai de făcut. Eu mă duc să văd bolnavul, e posibil să se fi trezit deja.

-Putem să-l vedem și noi?

-Numai după ce mă asigur că nu-l expun la nici un risc. Până atunci așteptați aici.

Vernescu ieși din încăpere, apoi Ulrich șopti abia auzit:

-Aur.

Alexa tresări.

-Poftim? Ce vrei să spui cu asta?

-Că oamenii ucid pentru aur, înainte de toate. În lista cu mobilul crimelor, banii se află pe primul loc. Asta a fost așa dintotdeauna, era la fel și în copilăria mea și pe vremea lui Tutankhamon.

Psihologia omului evoluează mult mai încet decât tehnica. Tainițele ascunse și subteranele secrete au adăpostit mereu comori, de-a lungul întregii istorii a omenirii. De ce să credem că acum e altfel?

-Pentru că nu se leagă nimic și toate astea nu au nici o logică, spuse Alexa cuprins de deznădejde. În fine, voi vorbi cu amicii mei și sper ca discuțiile să mă lumineze cât de cât, pentru că am senzația că orbecăiesc prin beznă.

-La fel a făcut și Ionel Câmpineanu, zise Ulrich. I-am propus să-și aprindă lanterna – știi, aurul strălucește și în cea mai slabă lumină.

-Obsedatule!

Doctorul Vernescu intră val-vârtej în încăpere.

-Domnul Câmpineanu se va trezi complet în curând. Deocamdată e confuz și murmură cuvinte fără șir. Nu am înțeles decât unul singur, numele „Irina” pronunțat de repetate ori.

Ulrich se lovi cu palma peste frunte. Alexa și medicul tresăriră.

-Idiotul de mine, cu asta trebuia să încep! „Cherchez la femme”, evident! Eu alerg ca nebunul încoace, încercând să-l ajut pe Ionel să elucideze misterul morții lui Vlad Eleftenie, în loc să merg la Timișoara și s-o iau la întrebări pe văduva lui Vlad. Femeia aceea s-ar putea să știe mai multe decât vrea să dea impresia.

-Cine e Vlad Eleftenie? Dacă tot m-ați implicat în enigmele Parlamentului și mi-ați adus oameni împușcați de stafii, măcar spuneți-mi totul, ca să nu mor în ignoranță.

-El știe, făcu Alexa arătând spre Ulrich. Eu am aflat din ziare, nu lucram încă în Parlament când s-a întâmplat tragedia..

-A fost deputat și prietenul din adolescență al lui Ionel Câmpineanu, răspunse blondul. A murit în Parlament, ancheta a stabilit că s-a sinucis aruncându-se pe geamul propriului birou. Biletul de adio care s-a găsit i-a lăsat semne de întrebare soției, Irina. Ea l-a rugat pe Ionel să candideze pentru un mandat de deputat și i-a sprijinit cu sume însemnate campania electorală.

-Zău? Alexa ridică din sprâncene, brusc interesat. Ce suspectează această doamnă?

-Că așa-zisa sinucidere masca de fapt o crimă. Biletul de adio dezvăluia un personaj dezorientat și confuz, care se plângea că aude voci ciudate noaptea prin Parlament. Irina știa că soțul ei, fiind medium, auzea mereu astfel de voci și nu era deloc speriat de ele – nu se simțea hăituit sau ceva de genul ăsta. Vlad avea un jurnal în care își nota toate ciudățeniile trăite în clădire, iar Irina susține că așa-zisul bilet de adio a fost rupt din acest jurnal la întâmplare, dar că nu dezvăluie nici un fel de intenție sinucigașă.

-Ce au arătat rezultatele autopsiei lui Vlad Eleftenie?

-Hm, pragmatică întrebare! N-am auzit niciodată că Vlad ar fi avut parte de o autopsie. Ionel spunea că în certificatul de deces s-a trecut ceva legat de leziunile interne, în orice caz Vlad avea coloana ruptă și capul spart când a fost găsit. Interesantă similitudine cu Sava Nichici, abia acum îmi dau seama de asta!

Doctorul Vernescu îi conduse pe colonelul Alexa și pe Ulrich la Ionel Câmpineanu. Acesta

ocupa singur o rezervă în fața căreia Alexa postă de îndată două gărzi de corp. Ionel era palid, dar conștient.

-Vorbiți scurt și nu-l forțați, e slăbit, spuse Vernescu. Cel mai bine pentru el ar fi să doarmă acum.

Dar Ionel reuși să povestească într-un mod destul de coerent ce se întâmplase pe coridorul secret, confirmând până în cele mai mici detalii ceea ce spusese Ulrich. Alexa își notă câte ceva din declarațiile lui într-un carnețel, până când Vernescu îl dădu afară fără menajamente:

-Ajunge! Am spus parcă, înainte de a vă permte să intrați, să lasați omului timp să se odihnească.

Alexa ieși vizibil mai bine dispus decât fusese când intrase în rezerva spitalului. Doctorul observă schimbarea stării lui de spirit.

-Ai un plan, dacă nu mă înșel.

-Da, să cer serviciilor speciale urmărirea la sânge, zi și noapte, a străzii Franceze, mai ales a casei de la numărul 13. Dacă locul acela constituie într-adevăr capătul coridorului secret găsit în Parlament, mai devreme sau mai târziu vom observa agitație și o activitate neobișnuită pe strada Franceză.

-Va fi greu, obiectă Vernescu. Locul e înțesat de turiști și de tot felul de gură-cască la orice oră din zi sau din noapte.

-Tocmai asta îmi ușurează munca. Nimeni nu va băga de seamă dacă niște fețe noi vor apărea într-un loc atât de circulat.

-Și cu femeia aceea, Irina, ce vei face?

-Mă ocup eu de ea, sări Ulrich. Voi afla tot ce știe.

Alexa îi aruncă una din privirile lui iscoditoare.

-La o adică, ideea e bună. Prin simpla dumitale înfățișare poți vrăji o femeie și cred că orice reprezentantă a sexului frumos ar fi încântată să stea de vorbă cu dumneata.

-Da? Ce am eu atât de special?

-Bună întrebare! N-aș putea să zic ce anume, dar sigur nu ești un individ comun, iar doamnele apreciază frumusețea.

Ulrich găsi mai înțelept să schimbe subiectul. Privirea ascuțită a lui Alexa parcă trecea prin el, făcându-l să se simtă incomod. Secretul lui trebuia să rămână îngropat, altfel se putea aștepta ca oamenii să-l vâneze folosind usturoiul, țepușa sau chiar un cuțit pentru decapitat, iar lui Ulrich, dupa atâta amar de vreme în care se resemnase cu condiția lui, nemurirea începuse să-i placă.

Ionel Câmpineanu ieși din spital la o săptămână după internarea lui intempestivă. Era bandajat de la gât până în talie și avea o mână sub bandaj, numai degetele îi ieșeau din carapacea albă de ghips. Dar de altfel părea sănătos și bine-dispus. Se instală în vechiul lui birou din clădirea Parlamentului și suportă cu stoicism toate glumele privind proverbiala sa neîndemânare. Așa-l sfătuise colonelul Alexa să facă, pentru a îndepărta orice bănuială. Umărul îi fusese rupt într-un accident domestic, această istorie inventată de la

un capăt la altul trebuia să treacă drept cel mai adevărat dintre adevăruri.

Într-o seară Ulrich se pomeni chemat în biroul lui Ionel, unde dădu de colonelul Alexa. Ionel ședea într-un fotoliu, atât de comod pe cât îi permiteau multiplele lui bandaje.

-Aș vrea să discutăm despre secretul comun care ne leagă pe toți trei, începu Alexa abrupt, fără a mai pierde vremea cu introducerea. Domnule Heller, îți mulțumesc pentru discreție. Știu că n-ai mai căutat să cobori în acel loc și că n-ai vorbit nimănui despre coridorul secret descoperit. Culoarul al cărui zid l-ai spart a fost izolat, la ambele capete sunt puse panouri de avertizare care vorbesc de faptul că subsolul este inundat și accesul interzis în perioada lucrărilor de reparații. Între culoar și coridorul secret găsit de voi există o cale de comunicare, o ușă mascată care se deschide într-un mic intrând întunecat din toaleta de la capătul culoarului, un loc unde se țin de regulă mături și cutii cu detergenți. Zidul distrus va fi refăcut astfel încât să nu existe nici o urmă a incidentului. Am parcurs întregul drum subteran – dumneata, Ulrich, ai avut o intuiție excelentă, sau ai folosit foarte bine busola și harta, ceea ce e cam același lucru. Într-adevăr, Parlamentul comunică pe sub râul Dâmbovița cu strada Franceză, numărul 13. Vecinii acelei case părăsite – cei tari de inimă, pentru că ceilalți nu s-ar aventura în preajma ei nici plătiți – vorbesc despre o comunitate de oameni ai străzii, fără adăpost, care s-au aciuat prin pivnițele casei. Ei făceau referire la niște surdo-muți, ipoteză greu de crezut dacă ne raportăm la mărturiile privind voci și zgomote ciudate ce răzbat nopțile din subsoluri. În orice caz pivnița a fost în mod clar locuită până recent – am găsit resturi de alimente, pături, sticle cu apă minerală începute, lanterne, brichete și lumânări.

Armele, dacă au fost depozitate vreodată în acel loc, au dispărut înainte de venirea noastră. Doi angajați ai serviciilor secrete au închiriat o mansardă peste drum și țin în permanență casa sub observație. Sperăm că locuitorii ei clandestini se vor întoarce într-o bună zi și atunci vom afla mai multe. Deocamdată cei doi joacă rolul de provinciali recent mutați la București, care caută să se integreze vieții din capitală și pun mereu întrebări, voit naive, despre istoria cartierului și tot ce se petrece prin zonă.

Am întrebat discret în dreapta și-n stânga, nici unul dintre parlamentari nu se plânge că i-ar fi dispărut documente sau că ar fi detectat o scurgere de informații referitoare la activitatea lui. Vă sfătuiesc să vă vedeți de treburile curente ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat, deși, domnule Câmpineanu, trebuie să-mi cer scuze pentru asta dar de oamenii mei nu veți scăpa ușor. Vă vor însoți peste tot, până când vom ști sigur dacă glonțul vă era destinat sau nu.

-Cred că am fost doar omul nepotrivit la momentul și locul nepotrivit, protestă Ionel.

-Posibil, cu toate acestea oamenii mei vă vor asigura paza și securitatea în continuare. Aveți ceva de adăugat? De comentat? De obiectat?

-Nu, murmură Ionel Câmpineanu. Mulțumesc pentru grijă.

-Eu vreau să spun doar că la sfârșit de săptămână voi întreprinde călătoria promisă, făcu Ulrich. Sper să-mi mai limpezesc gândurile cu această ocazie.

Cum nimeni nu catadicsi să-l întrebe ce era cu călătoria aceea, Ulrich consideră discuția încheiată, salută politicos și se făcu nevăzut.

Cap. 14 Urmărită în noapte

Irina ieși din biroul ei cu cel puțin o oră mai târziu decât restul salariaților firmei. Cele două secretare o așteptau, bineînțeles – n-ar fi îndrăznit nici una din ele să-și părăsească postul până când nora patronilor nu îi permitea acest lucru.

-Fetelor, acasă! Acum, imediat! se răsti Irina la ele în glumă. Oare aveați de gând să dormiți aici la noapte?

Tinerelor nu trebuia să li se spună de două ori. Își luară poșetele și hainele din cuier, salutară cu un „bună seara, doamnă directoare" cum nu se putea mai politicos și se grăbiră să iasă pe ușă. Irina rămase singură,ca în fiecare zi. Ea se ocupa de încuiatul birourilor, de pornirea sistemului de supraveghere și în general de tot ce însemna securitatea firmei. Asta îi lua câte o jumătate de oră în fiecare seară, așa încât, când ieși din clădire dând cheile portarului, soarele deja apusese deși pe străzi era încă lumină.

Să ieși de la muncă odată cu apusul soarelui e ceva curent în decembrie, dar mai greu de realizat în luna mai, când zilele sunt într-adevăr lungi. Irina însă, de când rămăsese văduvă, părea că nu trăiește decât pentru a munci – un lucru pentru care o compătimeau pe ascuns cam toți angajații, de la femeia de serviciu până la cele două secretare care tocmai plecaseră, botezate pompos „asistente ale managerului". Gurile rele își permiseseră chiar să lanseze zvonul că soacră-sa o exploatează la

sânge, ceea ce, firește, nu făcu decât să crească simpatia salariaților față de directoarea lor.

La cei în jur de patruzeci de ani ai ei, Irina nu-și arăta vârsta și era încă o frumusețe strălucitoare. E drept că fetița cu codițe din fotografia de liceu dispăruse demult, făcând loc unei femei stilate, pline de rafinament, dar acest lucru îi venea de minune. Se imbrăca mereu elegant, poate în culori prea sobre de când murise Vlad, dar nimeni nu avea să-i reproșeze dragostea credincioasă purtată răposatului soț. De astă dată alese o fustă neagră cu talie înaltă (ultimul răcnet al modei), pantofi de lac negri cu tocuri cui, o cămașă albă cu dungi verticale subțiri, negre și un taior alb de lână, potrivit pentru răcoarea înserării. Machiajul îi era la fel de fin și de discret ca și îmbrăcămintea, dar totuși se machia în fiecare zi – soacră-sa, care-i supraveghea sistematic ținutele cu un ochi „de soacră”, obișnuia să spună că o femeie poate ieși fără chiloți pe stradă, dar fără machiaj nu.

În parcarea clădirii de birouri nu mai erau multe mașini la ora aceea tîrzie. Un frumos Mercedes argintiu, capitonat cu piele gri, atrăgea atenția prin luxul său. Irina se duse glonț la superba limuzină, deschise ușile și porni motorul. Ea s-ar fi mulțumit și cu o mașină mai ieftină, dar socrii ei nici nu voiseră să audă.

-Dragă, ești directoarea de marketing, reprezinți firma și familia noastră. Ce ai vrea, să umbli cu o „Dacie”, ca ultima sărăntoacă?

Irina se lămurise demult că în fața venerabilei familii Eleftenie nu-și putea impune părerea, trebuia să cedeze de fiecare dată. Oamenii aceștia erau obișnuiți de generații să dispună de sume de bani mult peste medie și să-și impună oamenilor

din jur punctul de vedere. Nu de parcă acest puct de vedere ar fi fost unul rău – socrul și soacra Irinei erau oameni abili și aveau afacerile în sânge – dar ea se simțea din acest motiv tot școlărița de altădată, obligată să facă ceea ce îi spuneau „cei mari” și nu o femeie matură, stăpână pe viața ei.

Socrii Irinei aveau statutul de una din primele zece familii ale orașului. Se ocupau de afaceri, cu flerul lor de negustori greci, ceea ce însemna că investeau în cele mai variate domenii de activitate, schimbându-și mereu obiectul muncii în funcție de „ce se caută” pe piață. Mai nou, după ce avuseseră un restaurant, niște magazine cu specific alimentar, un lanț de farmacii, o moară și o fabrică de pâine, se lansaseră în afaceri imobiliare și-și deschiseseră o agenție de turism, o firmă de consultanță, un ziar local, o editură – tipografie, un cazinou ba chiar și o universitate. S-ar putea să mai fi fost și altele, dar Irina cu astea era la curent. Ei îi revenea misiunea de a fi creierul din spatele campaniilor publicitare – crea sigle, concepea pagini de internet, decidea la ce târguri și expoziții merita să participe și – mai ales – trecea în fiecare seară pe la socri ca să discute strategia de marketing. E greu de spus dacă Irinei îi plăceau aceste activități sau le desfășura pentru că n-avea altă alegere, dar în orice caz fie obișnuința, fie vreun talent înnăscut o făceau sa fie „omul potrivit la locul potrivit”, sau cel puțin asta era părerea generală despre ea.

Se trânti obosită în scaunul șoferului și închise ochii pentru o clipă. Puse alături, pe scaunul din dreapta, mapa cu materialele pe care trebuia să le prezinte în aceeași seară socrilor ei, apoi se privi cu un ochi critic în mica oglindă montată pe parasolar. Nici cel mai insistent fotograf nu trebuia s-o vadă altfel decât strălucitoare și proaspătă, cu machiajul impecabil, asta chiar și după zece sau douăsprezece ore de

muncă. Fusese primită în familie fără împotrivire, dar soacră-sa o educase încă dinainte de nunta cu Vlad:

-De acum ești o Eleftenie. Asta înseamnă că vei fi mereu zâmbitoare și pusă la punct, mereu gata să stârnești invidia celorlalte femei. Nu vei avea dureri de cap, de dinți sau pantofi care te strâng, nu vei avea zile proaste sau toane. Ne vom îngriji în schimb de tine așa cum se cuvine – indiferent dacă și cât vei câștiga, vei avea săptămânal bani de coafor, vei frecventa cele mai bune saloane de cosmetică și săli de gimnastică, iar de două ori pe an te vom trimite să-ți înnoiești garderoba la Paris, la Milano, la Viena sau la Dubai, acolo unde îți va face plăcere.

Irina se simțise rușinată. Părinții ei erau modești, dar nu chiar săraci și până la întâlnirea cu mama lui Vlad nu i-ar fi dat prin cap să roșească din cauza clasei sociale din care făcea parte. Credea că-l iubește pe Vlad, voia o nuntă frumoasă, pentru ei doi și familiile lor, nu o reprezentație pe scena operei pentru tot orașul. Era ingineră, nu actriță sau cântăreață sau – și mai rău – vreo tânără din aristocrație, ca să fie obligată să-și trăiască viața într-o vitrină. La început se speriase, dar nu mai putea da înapoi – invitațiile la nuntă fuseseră tipărite și trimise deja oaspeților. Decise că n-avea rost să intre în panică – probabil starea pe care o simțea era caracteristică fiecărei fete căreia nu-i plăcea să fie în centrul atenției și care știa că în ziua cea mare toți ochii vor privi doar spre ea. „Timpul te obișnuiește cu toate” se încurajase ea – deci se obișnuise să fie doamna Eleftenie, apoi doamna deputat Eleftenie, apoi – și asta nu-i plăcea deloc – văduva Eleftenie. Trăise atâția ani în familia Eleftenie încât devenise una de-a lor. Dacă la început simțise unele constrângeri, de la o vreme existența aceasta i se

păru firească și constată cu groază că nici nu mai știa să ducă o altă viață. Parcă firele care o legau de fetița de altădată, țâfnoasă, cu cosițe lungi, de propria-i familie, de prieteni, se rupseseră unul câte unul, făcând întoarcerea imposibilă. Acceptă așadar, după pierderea lui Vlad, locul de muncă propus de foștii ei socri, care atrăgea după sine prelungirea statutului de membră a familiei Eleftenie. Era prea obosită de viață, prea dezorientată ca să caute să se elibereze și nici nu știa cum ar fi putut să se descurce de una singură.

Toate aceste gânduri și amintiri îi treceau vag și confuz prin minte când ieși din parcare. Apoi deveni brusc atentă la șofat și lăsă orice gând deoparte. Socrii ei stăteau în noua lor vilă construită în afara orașului și avea un drum destul de lung și de aglomerat până acolo, care îi solicita toată prezența de spirit. Irina ajunsese demult la concluzia că modelul de femeie suavă, gingașă și nițeluș aeriană, trăind în lumea ei plină de povești romantice, se dusese iremediabil pe copcă în ziua când prima fiică a Evei își luase permisul de conducere. Șofatul i se părea un mod excelent de a se trezi din gânduri – trebuia să trăiască pur și simplu în prezent, neavând altceva în fața ochilor decât griul șoselei. Ca să se destindă, porni radioul de bord și găsi un post care transmitea muzică. Se instală comod și ieși în nebunia traficului din oraș.

Să te descurci prin centrul vechi al Timișoarei, plin de străduțe înguste, cu sens unic, la o oră de maximă circulație, poate fi un examen greu. Irina șofa bine și experiența îndelungată îi dădea încrederea necesară – arunca așadar din când în când, mecanic, câte o privire în oglinzile retrovizoare și-și vedea calmă de drum, cu ochii ațintiți înainte.

Nu parcursese decât câteva sute de metri când înlemni, cu mâinile crispate pe volan. I se părea că nu e singură în mașină – în oglindă apărură pentru câteva clipe ochii unui bărbat care ședea pe bancheta din spate. „Imposibil” își spuse Irina. „Nu e decât un semn de surmenaj, ar trebui să dorm mai mult”. Încercând să nu se piardă cu firea, mai aruncă o privire în oglindă – de data asta, în mod clar, bancheta din spate era goală. „E grav dacă am început să am vedenii. Mâine e sâmbătă și nu mă voi trezi înainte de ora nouă pentru nimic în lume”. Se liniști și trase adânc aer în piept. Aerul mirosea bine – un parfum discret, rafinat, de lemn de santal, piele, mosc și frunze de tutun. „Dar nu am schimbat de un secol odorizantul de mașină” gândi Irina simțind în gât gheara unui atac de panică. „De unde miroase?” „Mi l-au schimbat băieții de la service”, se liniști ea „și merită felicitați, au făcut o alegere bună”. Ridică ochii – vechiul odorizant, în formă de brăduț, era la locul lui, golit de mult de orice conținut. „La naiba!” Cu inima cât un purice, privi în oglinda retrovizoare. Bancheta din spate era tot pustie, Doamne-ajută! Redresă volanul tocmai la timp ca să evite un motociclist și se depărtă de centrul orașului, către zone cu o circulație moderată. Intră pe o străduță lăturalnică, ochi un loc de parcare liber și se strecură acolo ca într-un refugiu salvator. Opri motorul, își lăsă capul peste mâinile care continuau să-i fie fixate pe volan și închise ochii. „Am halucinații vizuale și olfactive, era cât pe ce să calc un motociclist... așa nu se mai poate! Trebuie să mă odihnesc, chiar dacă se dărâmă lumea după aceea”.

Ajunse cu bine la casa socrilor. Poarta se deschise automat, Irina trase limuzina în curte, lângă mașina de teren a socrului său, își adună mapa și hârtiile și înainte de a coborî din mașină aruncă priviri iscoditoare prin habitaclul

Mercedesului argintiu. Fusese, bineînțeles, singură tot drumul, nu era nici un străin în mașina ei. „E o aiureală” decise Irina și se grăbi să sune la ușa de la intrare.

-Nu arăți prea bine, observă soacră-sa cu aceea acreală specifică soacrelor, de cum deschise ușa. Ar trebui să ai mai multă grijă de tine.

-Am avut mult de lucru în ultima vreme, poate de aceea, încercă Irina să dreagă situația („sunt un om, nu o păpușă”, urlă vocea ei interioară. „Nu mă puteți sili să arăt bine tot timpul”).

-Toată lumea are mult de lucru. Dar asta nu înseamnă să devenim nepăsătoare față de modul în care arătăm. La vârsta pe care o ai, nu mai poți pretinde să fii frumoasă fără să-i dai și tu o mână de ajutor naturii.

(„Admirabilă dragoste de soacră! Mi-a spus că sunt babă, dacă am interpretat corect lucrurile”).

Cele două femei intrară într-o cameră de zi spațioasă, unde le aștepta bătrânul domn Eleftenie, tatăl lui Vlad, cu care Irina se împăca mult mai bine decât cu dulcea lui consoartă. Aceasta din urmă luă loc într-un fotoliu, cu gura pungă și o expresie pe chip care dădea de înțeles că se salvase recent de la înecul într-un borcan cu castraveți murați. Irina se așeză și ea și-i întinse mapa socrului ei.

-Hm, publicitatea pentru noul cartier rezidențial pe care-l construim în nordul orașului... foarte bine! Ai făcut o treabă perfectă, fetițo, sunt mulțumit de tine. Ar trebui și niște fotografii, dar bănuiesc că ai prevăzut asta.

-Mă întâlnesc cu fotograful mâine la unsprezece, trânti Irina răspunsul pregătit. Apoi mergem să vedem locația, ca el să ne facă pozele.

-Excelent.

-Pe vremea mea lumea începea lucrul la ora șapte, nu la miezul zilei, comentă soacră-sa cu obișnuita-i bunăvoință.

-Mâine e totuși sâmbătă, protestă Irina zâmbind și încercând să-și ascundă iritarea din voce. Ar fi vrut să-i spună babei că cei care-și începeau munca la șapte ieșeau de la serviciu la ora trei a după-amiezii, nu la nouă seara.

-Pe vremea mea, sâmbăta era o zi lucrătoare ca oricare alta, observă mai vârstnica doamnă Eleftenie cu o voce care ar fi acrit instantaneu până și laptele proaspăt muls.

-Mi-e teamă că nu e politicos să-l sun atât de târziu pe fotograf ca să replanific întâlnirea pentru o oră mai matinală („și nici n-am de gând să o fac, scorpie!”).

-Eh, ziceam și eu așa, nu mi-o lua în nume de rău, zise soacră-sa îmbunată când văzu că nu are câștig de cauză.

-Să treci mâine pe la noi cu pozele și propunerea de pliante publicitare, spuse domnul Eleftenie împăciuitor. Dacă ajungi înainte de ora două după-masă, ai putea mânca aici. Soția mi-a promis o ciorbă cum numai ea știe să facă.

-Mulțumesc, dar probabil voi fi ocupată cu corespondența. Îmi voi lua un hamburgher de la un fast-food.

Irina regretă instantaneu ceea ce spusese. Răspunsul veni fără întârziere – acel răspuns pe care ea îl anticipa de fapt.

-Generațiile astea mai noi, care nu știu să țină în mână un tocător și un cuțit de bucătărie! Bietul meu băiat a îndurat foametea cât a trăit cu tine, sunt sigură. Copii nu i-ai dat, mâncare nu i-ai făcut... în fine, să lăsăm trecutul în urmă, de vreme ce nu-l putem aduce înapoi.

Irina își mușcă buzele. Se ridică rigidă de pe scaunul pe care șezuse, salută politicos și se grăbi spre ieșire.

-Ești rea, Veronica, își dojeni consoarta domnul Eleftenie după plecarea Irinei. Știi bine că fata asta ne-a ținut băiatul în puf, că a fost o gospodină desăvârșită. Acum are pur și simplu prea multe pe cap ca să-i rămână timp și pentru bucătărie și nu uita că tot în folosul nostru lucrează.

Dar Veronica se încinsese.

-Dacă l-ar fi făcut tată pe Vlad, băiatul nostru nu s-ar fi sinucis. Ea e de vină pentru moartea copilului meu, știi asta la fel de bine ca mine. Acum, la bătrânețe, trebuie să ne batem capul cui îi vom lăsa averea după ce noi nu vom mai fi – totul din vina ei!

-Și din vina ta, Veronica. Dacă Vlad ar fi avut un frate mai mic sau o soră, nu mai aveam nici o problemă cu moștenirea. Dar pe tine, timp de douăzeci de ani, te-a durut capul…

Veronica Eleftenie ieși din cameră boscorodind și trântind ușa. Nu altfel făcu Irina, când se așeză la volan.

-Scorpia dracului! Decât să mănânc la ea, mai bine țin post negru. Gătește îngrozitor și are o limbă de viperă!

De cum auzi însă motorul mașinii torcând lin, Irina se liniști. Trebuia să fie doar șofer, nimic mai mult, pentru următorul sfert de oră. Căută automat într-un compartiment al bordului pachetul de batiste din hârtie pe care îl ținea mereu acolo, își șterse lacrimile de pe obraji și ochii, atentă să nu-și întindă rimelul, apoi călcă accelerația cu o satisfacție greu de descris.

Cât timp stătuse la socrii ei, noaptea s-a lăsat peste oraș. Luminile ardeau pe străzi, aruncând umbre care păreau că dansează prin habitaclul mașinii. De vreo două ori, Irina avu impresia că vede o siluetă șezând pe bancheta din spate, dar de astă dată nu se mai impacientă.Ajunsese la concluzia că trebuia să treacă neapărat, cât de curând, pe la o prietenă psihiatră, care o ajutase să iasă la liman și după moartea lui Vlad. Avea nevoie să vorbească sincer cu cineva, să se descarce, s-o înjure fără martori incomozi pe nesuferita ei soacră.

Irina locuia în apartamentul cumpărat, împreună cu Vlad, în centrul orașului. „Centru” însemna aici chiar buricul târgului, adică spațiul dintre Catedrală și clădirea Operei, unde printre vechile palate cu încăperi uriașe își făcuseră loc și vreo două blocuri de apartamente moderne. Camerele nu erau mari, dar pentru o persoană singură spațiul era suficient, iar vederea de pe balcon Irina n-ar fi schimbat-o cu altceva pentru nimic în lume. De la înălțimea balconului ei, aflat la etajul al șaselea, catedrala se zărea chiar peste drum. Noaptea biserica era iluminată artistic, oferind vederii o imagine pentru care pictorii sau fotografii s-ar fi bătut între ei. Vara, sub geamurile

Irinei se întindeau terasele cafenelelor cu mesele scoase în stradă și muzica lor plăcută, iar iarna în același loc se ținea târgul de Crăciun, cu căsuțele lui de lemn mici și pitorești, cu mirosul de vin fiert cu scorțișoară, cozonaci și mezeluri proaspete.

Irina coborî din mașină – închiriase un garaj într-o curte vecină – după ce verifică de două ori interiorul vehiculului. Așa cum bănuise, nu găsi nimic suspect acolo. Și totuși avea o senzație ciudată, ca și cum cineva ar fi urmărit-o Străbătu cei câțiva zeci de metri până la intrarea în propriul imobil întorcând capul de nenumărate ori, dar nimeni nu-i călca pe urme. Senzația însă persista, enervantă. Până și în ascensor își aminti de ochii văzuți în oglinda retrovizoare – doi ochi adânci, care o priveau insistent, pe o față ireal de albă. Ieși din ascensor, intră în apartament și – cu toate că nu era o fricoasă și nu-i stătea în obicei – deschise toate dulapurile, se uită sub pat și sub fotolii, controlă baia și debaraua. Bineînțeles, nu era nimeni acolo. Irina se opri în fața oglinzii.

-Proasto, își spuse cu voce tare, privindu-se cu seriozitate. Ești o proastă și jumătate. Te-a înnebunit scorpia aia de Veronica, fără doar și poate. Dracu s-o i!

-Dorința ta e poruncă pentru mine, frumoasă domniță. Mă duc chiar acum s-o ucid, consideră treaba rezolvată și nu-ți mai bate capul.

Irina înlemni. Întoarse privirea în direcția din care venise vocea, convinsă că așa cum avusese iluzii vizuale și olfactive, acum și urechile îi jucau o farsă. Dar se înșela. În fața ei stătea un bărbat care se materializase de nicăieri – dacă s-ar fi ascuns prin casă, Irina l-ar fi găsit, cu siguranță. Ea recunoscu imediat ochii – aceiași ochi care o priviseră pe drumul spre socrii ei, prin oglinda

retrovizoare. La modul în care arăta, bărbatul chiar se putea materializa de nicăieri. O asemenea costumație ea nu văzuse decât în filme. Individul purta o mantie de catifea neagră, lungă până la pământ, căptușită cu mătase roșie și un costum de o eleganță copleșitoare, tot negru, asortat cu o cămașă albă și papion. Peste gulerul cămășii se revărsa un păr lung, blond ca spicul de grâu copt. Ochii, ciudat de mari și de adânci, îi erau de un violet intens, iar fața de culoarea zăpezii proaspăt căzute. Și tot ca zăpada, sclipea sub luminile candelabrului din cameră asemenea diamantelor.

-Cine… cine ești? Cum ai ajuns aici? Ce vrei?

Irina își simțea gura uscată. Abia reuși să rostească aceste cuvinte, făcân un efort de voință care o stoarse de puteri.

-Sunt Johann-Ulrich Heller, pentru apropiați Uri. Am ajuns aici pe urmele tale, călătorind practic cu mașina ta, iar apoi am escaladat cele șase etaje și am intrat prin fereastra deschisă de la balcon – o nimica toată! Ce vreau ți-am mai spus și nu-mi place să mă repet - vreau să-ți ucid soacra, dacă și tu vrei asta.

„Dumnezeule mare, ai milă de mine! Un asasin psihopat” se îngrozi Irina. Trase adânc aer în piept și îngăimă ametită:

-Era… era doar o figură de stil. N-o iubesc, e adevărat, dar e și ea om. Nu-i pot dori moartea.

-Păcat! N-am mai ucis de foarte multă vreme și mi-ar fi plăcut să o fac, mai ales gândindu-mă că suprim o creatură atât de nesuferită. Dar dacă nu vrei, fie, renunț. Deși… sigur nu ți-ai dori să o vezi moartă? Să știi că mă faci să ratez o distracție pe cinste.

Irina se înfioră. Omul din fața ei vorbea despre un posibil asasinat cu un calm inimaginabil, ba chiar cu o doză de plăcere. Dar era om? Înfățișarea aceea stranie și excesiva eleganță… modul de a se exprma: „frumoasă domniță”… manierele din cale-afară de politicoase… „Câștigă timp” îi șopti vocea interioară. „Și află cât de multe poți despre el”.

-Îmi pare rău că îți stric petrecerea, domnule Heller – parcă așa spuneai căte numești, nu? Dar femeia aceea, bună sau rea, e totuși mama soțului meu. Măcar pentru asta se cuvine să o tratez cu respect.

-Adineauri ai trimis-o la dracu. Asta nu e o dovadă de respect la oameni, dacă nu mă înșel.

-Dar dumneata nu ești om?

Întrebarea îi scăpase fără voia ei și Irina se pomeni gândindu-se dacă era pregătită sau nu să afle răspunsul. Acesta însă nu se lăsă așteptat – vizitatorul misterios avea chef să povestească, din câte se părea.

-Nu, nu sunt om. Cândva mi-a părut rău că mi-am pierdut umanitatea, dar după o vreme am aflat că poți să fii un tip cumsecade și fără a fi om, iar acum sunt pe deplin mulțumit de condiția mea.

„E nebun de legat”, îl categorisi Irina.

-Deci nu ești om. Dar ce ești?

-În momentul de față, răspunse Ulrich cu aceeași voce rece și calm imperturbabil dintotdeauna, sunt partea întunecată a conștiinței tale – aceea parte pe care n-o asculți niciodată, despre care ai vrea să uiți până și că există. Te observ de două zile și ce văd? O femeie tânără și

frumoasă care vrea să le facă tuturor pe plac: vrei ca oamenii tăi să te considere șeful perfect, socrii – nora ideală, ziariștii – eleganța întruchipată, partenerii de afaceri – inteligența fără limite și țațele din scara blocului – văduva în veci neconsolată. Când mai ai timp să fii tu însăți cu adevărat? Eu reprezint astă-seară avocatul apărării – apăr aceea parte din tine care luptă să nu se lase acaparată de ceilalți, doza ta sănătoasă de egoism, dacă vrei. N-ai ascultat niciodată vocea acelei părți din persoana ta care ți-ar fi putut spune că socrii tăi nu-ți mai sunt socri de fel, că te plătesc pentru opt ore de muncă pe zi, nicidecum ca să-ți petreci fiecare seară în compania lor, discutând afaceri și îndurând răutățile Veronicăi? Ai fi foarte mirată să afli că ai tot dreptul, chiar rămânând în afacerile familiei Eleftenie, să ai un nou iubit, ba chiar să te recăsătorești? Au trecut mai bine de doi ani de la moartea lui Vlad – ai observat oare cum se scurg zilele sau nici de asta nu mai ai vreme?

-Știi multe despre mine, remarcă Irina.

-Da, pentru că am fost rugat să-l apăr pe Ionel Câmpineanu în misiunea ingrată pe care i-ai încredințat-o. Când zăcea rănit, aproape inconștient, omul acela nu putea decât să-ți șoptească numele.

-Ionel a fost rănit? Din cauza mea? Dar e… e o persoană publică. De ce ziarele nu au scris nimic?

-Pentru că s-au descoperit coridoare secrete în Parlament și subterane care duc în partea veche a orașului, iar Ionel a fost implicat în această istorie. Asemenea lucruri nu e bine să fie făcute publice.

Irina căscă ochii mari. Dacă la început se temuse de vizitatorul venit de nicăieri, acum teama

se potolise întrucâtva, fiind înlocuită de o curiozitate fără limite.

-Oh, povestește, te rog!

-Pentru asta trebuie să mă inviți în casă.

-Păi, ești în casă din câte văd. Nu înțeleg…

-Oamenii cred că noi nu putem intra în casele celor vii decât invitați, lămuri Ulrich. Fals – putem intra oricum! Cine ar fi destul de puternic să ne oprească? Dar ducem o existență nesfârșit de lungă și ne-am născut, aproape toți, în vremea când ceremonialul și politețea erau lucruri sacrosancte. O invitație e un gest de bunăvoință care ne obligă la multe – nu ne putem hrăni cu cel care ne-a făcut invitația și nu ne putem ucide gazda, chiar dacă ne-ar supăra. Vezi deci că cea mai proastă strategie e să ții un vampir în fața ușii.

Vampir? Oare zisese chiar așa, „vampir”? Irinei îi țiuiau urechile după cele auzite, iar creierul ei, în urma șocului, parcă amorțise. Ulrich remarcă aparența ei de stană de piatră, pentru că se grăbi să vorbească:

-Pentru o femeie care a trăit ani buni alături de un medium, șocul nu ar trebui să fie atât de mare. Oare Vlad nu ți-a destăinuit niciodată nimic din lumea lui interioară?

-Soțul meu se ferea să vorbească despte asta, recunoscu Irina într-un târziu. Iar noi, prietenii din copilărie care îi știam secretul, adică Ionel, Costel și eu am jurat să păstrăm tăcerea. Ar fi fost deci total nepotrivit să-mi trag bărbatul de limbă pe tema… hm… de fapt nici nu știu cum să-i zic.

-Pe tema unei alte realități sau, dacă vrei, a unei alte dimensiuni a realității, o completă Ulrich.

Oare de ce recunosc în această grijă de a mătura sub covor lucrurile care nu-ți convin o parte din ipocrizia soacrei tale? Alți oameni mai deschiși la minte au înțeles demult că există mai multe universuri și lumi paralele, până și fizica modernă a început să admită asta. Faptul că sunteți legați de materie prin trupurile voastre fizice vă împiedică pe voi, muritorii, să aveți acces la toate aceste lumi, mai puțin la una singură, cea dezvăluită de cele cinci simțuri. Dar asta n-a fost așa dintotdeauna: înainte de naștere nu aveați un corp material și nici după moarte nu veți mai avea unul și toate dimensiunile universului vă vor fi deschise. Nu te mira așadar că unii dintre cei trecuți dincolo, impresionați de noua lume care le este accesibilă, ar avea de transmis mesaje celor rămași în existența aceasta materială. Un medium este în stare să capteze aceste mesaje, ce e așa greu de priceput aici?

-Totul e în contradicție cu ceea ce știam până acum despre lume, recunoscu Irina. Dar așa cum prezinți tu lucrurile, ele par inteligibile și la locul lor.

Pe neobservate, se apropiase de ciudatul oaspete, pe care-l poftise să ia loc pe o canapea din camera de zi. În ciuda palorii exagerate, Ulrich era un tip frumos, cu trăsături clasice, pline de armonie și un zâmbet fermecător. Irina se simți sedusă și de parfumul lui fin, același pe care-l inhalase în habitaclul mașinii. Și – ca să pună capac la toate – politețea din alte vremuri a lui Ulrich avea un lipici teribil la femei. În timp ce glasul rațiunii îi poruncea să se teamă, inima îi cerea Irinei să se arunce în brațele blondului, brațe care păreau tandre, ocrotitoare și extrem de puternice. Interpretând corect roșeața care colora obrajii femeii și se extindea rapid spre decolteu, Ulrich puse o mână înghețată peste mâna Irinei.

Contactul cu un sloi de gheață părea s-o aducă la realitate.

-Nu te îndrăgosti de mine, frumoasă doamnă. Recunosc că muritoarelor li se întâmplă uneori să-și piardă capul, seduse de farmecele unui vampir, dar cred că pentru tine un bărbat viu ar fi mult mai potrivit decât o mortăciune ca mine.

-Scuze, nu eram atentă, făcu Irina confuză.

-Sigur că nu erai, pentru că te uitai la buzele mele și nu ascultai deloc ce-ți spuneam. Nu-ți irosi vremea cu asta – sărut ca un cactus uitat în frigider, dacă nu cumva mușc de-a dreptul, ceea ce n-ar fi prea vesel pentru tine.

-M-aș… m-aș transforma în vampir, ca tine?

Ulrich pufni în râs.

-Dar multe prostii mai puteți crede! Nu, ar trebui să te tratezi contra anemiei, doctorii ți-ar prescre fier și o mulțime de vitamine, iar tu ai cădea la idei că vitaminele îngrașă și că din cauza mea ți s-a adunat grăsime de șolduri. Nu te acuza, atragem sexul opus ca un borcan cu miere muștele. E firesc să-ți pierzi capul, dar fii sigură că înainte de a pleca te voi face să uiți că această discuție a avut loc. Așa sunt eu, un tip cumsecade – prefer să ucid soacre decât să frâng inima văduvelor tinere.

Irina își retrase mâna din palma lui Ulrich. Degetele i se învinețiseră de frig și ea se simțea rușinată că trăirile cele mai tainice îi fuseseră astfel date în vileag. Era conștientă că îl dorește pe blond, iar acesta o trata cel mult cu ironie, ca pe o fetiță imatură. Se ridică de lângă el și începu să se plimbe nervoasă prin cameră, urmărită de privirile lui liliachii, strălucitoare.

-Te miști bine în peisaj, o complimentă Ulrich după câteva clipe de tăcere. Dar dacă tot am venit până aici, cred că trebuie să lămurim câteva lucruri.

-Cine te-a trimis? Irina își dădu seama că ar fi trebuit să pună întrebarea asta de la începutul discuției.

-Preotul din Sasca, răspunse Ulrich fără să stea pe gânduri. Locuiesc la Lacul Dracului și ne cunoaștem oarecum, iar el avea o datorie față de bunica lui Ionel Câmpineanu, căreia îi promisese că va veghea asupra lui după moartea ei.

-Bătrâna era o femeie strașnică, recunoscu Irina. Am cunoscut-o pe când eram în liceu, mi-am petrecut o vacanță la Cărbunari.

Ulrich zâmbi.

-Ai dreptate, era într-adevăr strașnică. Dar dacă tot ai adus vorba de vremurile de altădată, ce-ar fi să-mi povestești viața ta începând cu vacanța aceea?

Cap. 15 Secretele Irinei

-Nu e mare lucru de spus, începu Irina. Pe Costel, Vlad și Ionel i-am cunoscut la liceu, eram colegi de clasă. După primul an de studii, Ionel ne-a invitat la Cărbunari și așa am aflat că acolo se găsește un lac ciudat, Lacul Dracului, despre care oamenii din zonă povestesc o mulțime de legende. Băieții au vrut să-l vadă noaptea, când – se zice – lacul ar fi periculos, pentru că necuratul locuiește pe fundul lui și ar ieși la vânătoare de suflete.

Ulrich surâse.

-Ce le mai înflorește lumea! Eu știam de un spiriduș care voia doar să-i țină tovărășie unui cioban din împrejurimi la un ospăț cu păstrăvi fripți. Dar continuă, te rog.

-Bunica lui Ionel mi-a interzis să mă duc cu băieții, susținând că nu e moral să-mi petrec noaptea singură cu trei bărbați într-un cort. Așa că eu n-am văzut lacul decât pe lumină, cu câteva zile mai târziu. Mi s-a părut frumos, atât că nu avea nimic înspăimântător. Dar băieții s-au întors speriați, cel putin Vlad și Ionel, care erau doar copii pe-atunci.

-Și Costel?

-Ei, Costel era deja un adevărat bărbat, puternic și curajos. Cred că nu i-a păsat de toate poveștile alea. Vlad a istorisit ceva ciudat, că s-ar fi întâlnit cu un om cu pielea strălucind în lumina lunii, care i-a dezvăluit că ar avea calități de medium. M-a mirat că și bunica lui Ionel și Ionel însuși îl credeau pe Vlad.

-Tu l-ai crezut?

Irina își răsuci inelele de pe degete, vizibil încurcată.

-Păi, nu prea. Știam că mă place și credeam că inventase totul ca să se dea mare în ochii mei. Apoi bunica ne-a cerut să jurăm că vom păstra secretul și atunci am început să devin mai puțin sceptică, pentru că n-o credeam pe bătrână capabilă să intre în jocul băieților.

-Ai remarcat vreo schimbare în purtarea lui Vlad după întâlnirea lui cu omul acela de la Lacul Dracului?

-Nu știu cum să-ți explic... Irina lăsă ochii în jos. Poate că și eu eram doar un copil, deși se spune că fetele se maturizează mai repede. N-am stat să analizez comportamentul lui Vlad, pe vremea aceea nu-mi băteam capul cu așa ceva. La drept vorbind nu-mi păsa prea mult de Vlad, ăsta e adevărul. Nu aveam de unde să știu că într-o zi mă voi mărita cu el.

Ulrich o privi cu ochii lui mari – o privire atentă, scrutătoare.

-Nepăsarea ta față de Vlad e un lucru nou pentru mine. Mi-am format opiniile după spusele lui Ionel Câmpineau, iar el era gata să jure că din acel moment te-ai îndrăgostit nebunește de Vlad, că ți s-a părut din cale-afară de interesant cu abilitățile lui de medium. Și tot de atunci Ionel e nefericit.

-Știam că Ionel a ținut mult la mine, recunoscu Irina. Ba chiar admit că din cauza asta între el și Vlad au existat cândva niște tensiuni. Dar în cele din urmă băieții s-au împăcat și Ionel a fost cavaler de onoare la nunta noastră. S-au

maturizat amândoi, le-a mai dispărut ceva din comportamentul de tăurași.

-Așa crezi tu. Ionel a rămas îndrăgostit până peste urechi de tine și probabil boala asta nu-i va trece decât odată cu viața. S-a dus acolo unde a murit soțul tău, și-a pus pielea la bătaie și a incasat un glonț numai pentru că tu i-ai cerut să investigheze moartea lui Vlad. Nu e aceasta suprema dovadă de iubire?

-Mă acuzi că l-am trimis deliberat într-un loc riscant? Tonul Irinei îi trăda iritarea.

-Nu te acuz de nimic, n-am nici un drept. Dar e o ipoteză interesantă... Deci am ajuns să-mi povestești despre pățania băieților de la Lacul Dracului. Ce s-a mai întâmplat după aceea?

-Nimic, doar banalități. Ne-am văzut fiecare de școală, apoi de facultate, până am primit vestea îngrozitoare a morții lui Costel, neașteptată ca un fulger pe cerul senin.

-Stai așa, ai sărit prea repede peste etape. Ce s-a întâmplat la terminarea liceului? V-ați despărțit, cred...

-Da, am mers fiecare pe drumul său. Costel nu voia să-și continue studiile, deci a fost luat la oaste, Vlad și eu am ajuns colegi de an la facultate iar Ionel, după ce a reușit la examenul de admitere, a făcut serviciul militar cu termen redus.

-Iar când s-a întâlnit din nou cu foștii colegi de liceu, tu și Vlad erați deja împreună, continuă Ulrich.

Obrajii Irinei părură că iau foc.

-Hei, nu te ambala, o liniști blondul. Sunt vampir, după cum ți-am mai spus, asta însemnând că ucid bărbații și seduc femeile. Nu sunt în măsură să te iau de urechi pentru că ți-ai împărțit viața cu Vlad înainte de a te cununa cu el.

-Minciună! E o minciună ordinară, scrâșni Irina printre dinți.

-Ionel mi-a istorisit că în ochii tuturor colegilor de studii, tu și Vlad formați un cuplu încă din primul an de facultate, i-o întoarse Ulrich. În fond asta e treaba ta și a răposatului tău soț, eu nu fac decât să mă minunez că bârfele oamenilor te deranjează atât de tare. Pe atunci se pare că nu ți-a prea păsat de gura lumii...

-Era o modă, mărturisi femeia. Nimeni n-ar fi crezut că fiind la Politehnică, înconjurată de băieți arătoși, n-am și eu un prieten. Noi, fetele, eram de trei ori mai puține decât băieții la facultatea unde mă înscrisesem și era imposibil să nu te agațe vreunul până la urmă. Dacă nu aveai pe nimeni, îți ieșeau vorbe că erai prea urâtă sau prea proastă. Dar nu m-am culcat cu Vlad până când... în fine, asta nu are nici o importanță. Cert e că la sfârșitul studiilor eram măritată cu el cu acte în regulă.

Ulrich sesiză imediat modul în care Irina se poticnise în mijlocul frazei. O privi atent, cu ochii lui mari, liliachii – o privire care ar fi putut să înghețe pe oricine. Irina se simți ca o insectă prinsă într-un insectar, dar rezistă acelor ochi aprigi fără să-și plece capul. Ceeaa ce urmă însă, ea n-ar fi putut să prevadă nici în cele mai cumplite coșmaruri. Acum Ulrich ședea liniștit pe un scaun, ca în clipa următoare să ajungă – ea nu știa cum – să stea în spatele ei, să-i dea capul pe spate și să-i zgârie pielea gâtului cu niște colți ascuțiți ca pumnalele, care îi ajungeau până la bărbie. Irina

vedea, îngrozită, întreaga scenă reflectată într-una din numeroasele oglinzi ale casei. Începu să urle din adâncul rărunchilor, dar o mână grea ca plumbul i se lăsă peste gură. Cu o voce liniștită și catifelată, Ulrich îi șopti la ureche:

-Vrei să alertezi vecinii? Treaba ta, eu dispar de aici și toată lumea se va aduna ca la urs și va crede că ai înnebunit.

Irina se potoli pe dată. Încetă să țipe sau să se mai zbată, o acțiune cu totul inutilă, pentru că Ulrich o imobilizase cu niște mâini ca doi clești de fier. Când îi dădu drumul, ea se prelinse pe un fotoliu, mai albă la față decât era el și părând gata să-și piardă cunoștința. Ca să o pună oarecum pe picioare, blondul îi trase o palmă. Irina își duse o mână la obraz și începu să scâncească.

-Doare ca naiba!

-Ei, și tu acum! Dacă te-aș fi pălmuit cum se cuvine, ți-ar fi crăpat pielea feței și ți-aș fi lăsat urme pentru toată viața, sâsâi Ulrich printre caninii încă neobișnuit de proeminenți. În timp ce el își retrăgea colții, ea trecu de șocul nervos inițial – acum plângea de i se zguduia cămașa pe umeri. El o lăsă un timp să plângă, apoi porni, iscoditor, să facă un tur al apartamentului. Știa că Irina n-ar fi îndrăznit să se ridice din locul în care o lăsase. Se pare că reuși să găsească baia, pentru că apăru ținând în mâini un prosop înmuiat în apă rece.

-Ia asta și șterge-te, vorbi el pe un ton extrem de calm. Să știi că urăsc să agresez o femeie, dar cu tine n-am avut de ales. Te-am studiat îndelung și mi-am dat seama că ai o stăpânire de sine perfectă. Nici n-ai clipit când ți-am spus ce sunt! Am realizat că ești obișnuită să joci un teatru de înaltă clasă, ceea ce cu o soacră ca Veronica e de înțeles. Numai că eu nu admit să fiu dus de nas –

teatrul tău i-a primejduit viața lui Ionel Câmpineanu, un biet băiat onest care chiar te iubește. Știu că nu tu ai săpat coridoarele secrete de sub Parlament și mai știu că nu tu l-ai împușcat. Dar ești autorul moral al acelui incident. N-am înțeles de ce te interesează atât de mult cum a murit soțul tău, încât să riști viața lui Ionel ca să-ți satisfaci curiozitatea – un soț pe care doar ai mimat că l-ai iubit, nu?

Irina se scutură ca străbătută de un curent electric. Ulrich continuă impasibil:

-M-aș fi gândit că vii la București ca să-l vezi pe Ionel și să-i stai alături, nu aștepți aici rezultatul anchetei lui fără să te îngrijoreze, nici cât negru sub unghie, pericolele la care l-ai expus. La început am crezut că ești doar îngrozitor de egoistă și că nu iubești pe nimeni, decât propria ta comoditate și luxul în care te scaldă familia Eleftenie. Azi, aici, m-am lămurit – ai fost cu adevărat îndrăgostită în adolescență, dar nu de cine ar fi jurat toată lumea că te simți atrasă. Ca să deslușesc misterele acelor subterane întunecate care se deschid sub clădirea Parlamentului și să-l protejez pe Ionel, am nevoie de mărturia ta sinceră. Am nevoie de tot ce știi și ascunzi, iar pentru asta sunt gata să te fac să treci dintr-un șoc nervos într-altul, până când masca pe care o porți de ani de zile va cădea. Poate că în acest fel vei înceta să mai fii o păpușă decorativă și vei redeveni om, Irina. Poate că vei reuși să fii fericită. Gândește-te, e o ocazie unică de a te destăinui cuiva care, orice i-ai spune, nu-ți va judeca faptele și nu ți le va trăda altcuiva niciodată. Iar dacă nu vrei să colaborăm... ei bine, te anunț că sadismul face parte din natura noastră. Asta nu e o amenințare, e doar un fapt.

Irina, în timp ce Ulrich vorbea, se șterse pe față cu prosopul, uscându-și lacrimile și tamponându-și obrazul pe care primise palma. Rimelul i se întinse și machiajul îi păta fața lividă, dar ea nu mai acorda importanță acestui lucru. Rămase un timp tăcută sub privirea hipnotică a ochilor violeți, dar Ulrich n-o grăbi. El părea să dispună de tot timpul din lume. Într-un târziu, Irina întrebă:

-De ce crezi că nu l-am iubit pe Vlad?

-Mi-am dat seama de asta dintr-un gest în aparență minor, răspunse vampirul. Ionel mi-a arătat jurnalul lui Vlad și am constatat cu mirare că i-ai dăruit chiar jurnalul original, nu o copie sau o fotografie a paginilor pe care le-ai găsit importante. Ce văduvă neconsolată se desparte astfel de o amintire prețioasă de la răposatul ei bărbat? Mă așteptam ca jurnalul acela să rămână mereu la tine.

Irina își mușcă buzele.

-Da, fir-ar să fie, la asta nu m-am gândit. Dar e nedrept să spui că nu l-am iubit pe Vlad. L-am îndrăgit cât timp am fost măritată cu el, era atât de atent, de galant, de curtenitor cu mine! Și o ținea cât de departe putea pe scorpia de Veronica.

-Dar totuși ați rămas destul de străini unul de celălalt. Vlad nu ți-a spus cu ce probleme se confruntă ca medium, nu ți-a vorbit de lumile și făpturile stranii pe care oamenii ca el le văd.

-Așa este, recunoscu Irina. Dar pe mine nu m-a mirat asta. Înainte de a se căsători cu mine, el fusese obligat să se controleze și să-și ascundă talentele de medium de părinții lui – Veronica ar fi înnebunit să afle că născuse un monstru, sau cel puțin ea așa îi numea pe toți oamenii care se

abăteau de la media de indivizi banali. Deci m-am ferit să deschid discuția și l-am lăsat în pace pe Vlad. Speram că, dacă avea ceva de spus, mă va găsi el pe mine. Uneori făcea referiri transparente la ciudatele voci pe care le auzea noaptea prin Parlament, dar niciodată nu a fost mai mult de atât. Părea încă speriat și temător să se destăinuie, iar eu am așteptat până a fost deja prea târziu.

-Când ai aflat poveștile Parlamentului bântuit? După ce v-ați mutat la București?

Irina clătină din cap a negare.

-Nu, cu mult mai devreme. Abia îmi începusem studiile la Politehnică. Doar că nu credeam că e vorba de bântuire, ci de altceva – cine m-a pus în temă nu avea nici un fel de abilități paranormale, vedea numai lucrurile concrete, palpabile.

-Cred că știu cine a fost, o întrerupse Ulrich. Adevărata ta dragoste, Costel, nu?

Irina rămase înmărmurită.

-De unde știi că l-am iubit pe Costel? Nici măcar el nu știa, nu i-am dat de înțeles niciodată cât de mult mă atrăgea.

-Tu ai spus-o, nu cu mult timp în urmă. Dă-mi voie să-ți repet cuvintele tale: Vlad și Ionel erau doi copii, în timp ce Costel devenise deja un adevărat bărbat, puternic și curajos, după cum l-ai caracterizat. Ați format toți patru un grup, iar eu ce să cred? Că o tânără fată, care – și aici iarăși te citez – se maturizează mai repede ca băieții, se îndrăgostește de un coleg pe care-l consideră copilăros? Sau de un bărbat „adevărat, puternic și curajos”? Pun pariu că pe vremea aia nici n-ai observat că Ionel și Vlad poartă pantaloni! Apoi

mi-ai spus că nu erai atentă la comportamentul lui Vlad și nu ți-ai dat seama dacă s-a schimbat sau nu după ce a aflat că are calități de medium. Iar în final te-a deranjat insinuarea că ai fi trăit cu Vlad înainte de a te căsători cu el. Să bănuiesc că te-ai orientat spre Vlad numai după accidentul în care a murit Costel?

-Vlad m-a curtat asiduu, încă din liceu. Fiind un copil de bani gata, era obișnuit să obțină tot ce-și dorea, iar pe mine m-a dorit cu pasiune. Mai ieșeam cu el la un film, la o cofetărie, dar nu i-am încurajat atitudinea până a trăit Costel. Faptul că Vlad a suferit atât de mult la pierderea prietenului nostru comun m-a mișcat și m-a apropiat de el, m-a făcut să simt o emoție aparte de fiecare dată când l-am întâlnit, iar el a devenit în curând conștient că din partea mea era mai mult decât doar amiciție. Dar ai ghicit – dragostea mea a fost Costel, o dragoste despre care știam că nu are șanse să devină altceva decât o amintire frumoasă într-un colț al memoriei. Părinții mei, din vorba cărora nu ieșeam niciodată, nu mi-ar fi permis să umblu cu un băiat dintr-o familie de țărani, de oameni extrem de simpli. De Vlad și de familia Eleftenie erau în schimb peste măsură de încântați. Din cauza asta mi-am ascuns sentimentele față de Costel, care a murit fără să știe cât de îndrăgostită fusesem de el. Când, către sfârșitul facultății, ai mei mă băteau la cap să mă mărit, Vlad a fost alegerea firească, deși mie numai de nuntă nu-mi ardea – inima mea păstra încă doliu după iubirea pierdută. Dar cu Vlad am avut o căsnicie reușită și – dacă n-ar fi fost uneori intervențiile diabolice ale Veronicăi – aș zice că am fost fericiți. Mi-am încurajat soțul cât am putut să intre în politică și să candideze la Parlament, pentru că în acest fel aveam un motiv serios să ne mutăm în capitală și să pun cinci sute de kilometri între mine și soacra mea.

-Și totuși nu mi-e clar de ce l-ai trimis pe Ionel să afle detalii suplimentare despre moartea soțului tău, o întrerupse Ulrich. E cumva datorită faptului că Veronica te-a acuzat că ai fi provocat această moarte?

Irina dădu din cap de câteva ori, repede, afirmativ. „Încearcă prea mult să mă convingă", observă blondul în gândul lui.

-Da, soacra mea nu uită niciodată să-mi spună că Vlad s-a sinucis pentru că nu i-am fost o soție destul de bună. De parcă eu nu mi-aș fi dorit copii cu disperare! Dar Veronicăi nu-i puteam spune adevărul, pentru că asta însemna să trădez jurământul făcut în adolescență – doar ne legasem să păstrăm tăcerea în privința percepției extrasenzoriale a lui Vlad. Odată am încercat să aduc vorba despre acest soi de calități în prezența ei, dar ea mi-a spus că oamenii care susțin că au o percepție ieșită din comun ar trebui internați într-un ospiciu. Dacă aș avea dovada că Vlad a fost ucis, Veronica ar trebui să renunțe la acuzațiile ei nejustificate față de mine.

-Dar crezi că ar renunța?

Ochii lui Ulrich ardeau. Irina se foi neliniștită pe scaunul ei.

-Nu știu. Sper, dar nu sunt exagerat de încrezătoare că s-ar potoli.

-Hm, apreciezi corect situația. În fond, recunoști că nu vrei să demonstrezi asasinarea lui Vlad ca s-o liniștești pe soacra ta. Atunci dă-mi voie să te întreb din nou, de ce o faci? Te simți cumva vinovată că nu l-ai iubit îndeajuns și vrei să-i reabilitezi memoria? Știi doar ce spune lumea, îi consideră pe sinucigași niște oameni lipsiți de

curaj. Vrei să arăți tuturor că bărbatul tău a fost un tip curajos?

-Păi chiar a fost, făcu Irina cu însuflețire. A ajuns cu cercetările în Parlament mai departe decât oricine altcineva înaintea lui.

-Parcă ziceai că nu-ți istorisea experiențele lui mediumice, iar acum pari deodată foarte bine informată, nu crezi?

Irina se fâstâci. Într-un târziu admise:

-Nu era vorba de experiențe paranormale. Pe acelea le nota în jurnal și atât, nu voia să mă sperie povestindu-mi-le. Dar Parlamentul mai ascunde și altceva decât stafia fetei aceleia, Anca, despre care Vlad mi-a vorbit o singură dată, spunând doar că biata de ea e perseverentă și cam sâcâitoare.

-Poate ar fi trebuit să începi discuția cu asta, zise Ulrich pe un ton de reproș. Bănuiesc că nici lui Ionel nu i-ai mărturisit tot ce ai pe suflet iar el, neștiind ce să caute, s-a expus la niște riscuri inutile. Știai de coridoarele secrete?

-Nu, nu știam.

Ulrich notă în treacăt că – măcar la această întrebare – răspunsul Irinei părea sincer. Dar ea se ridică, trecu în dormitor, scotoci prin dulapul cu lenjerie și reveni de acolo ținând în mâini o superbă casetă din lemn cu mai multe sertare, pe care le scoase pe rând așezându-le pe masă. Ulrich nu se miră să vadă că sertarele conțineau bijuteriile de valoare ale Irinei – se așteptase la asta. Unele obiecte, foarte frumos lucrate și purtând patina timpului, păreau să fi fost în posesia familiei Eleftenie de multe generații. După ce isprăvi cu sertarele, Irina trase de căptușeala din catifea matlasată a casetei din lemn, care ieși dând la

iveală fundul dublu al cutiei. În ascunzătoarea care ar fi putut găzdui un colier prețios sau chiar o diademă de prințesă, nu se găsea însă decât un plic albastru, cu un timbru vechi pe care se vedea cu claritate ștampila poștei cu data inscripționată pe ea. Scrisul expeditorului diferea de cel al lui Vlad, pe care Ulrich îl văzuse în jurnalul aflat în posesia lui Ionel Câmpineanu.

-Aș pune pariu cu oricine că păstrezi ca pe un tezaur o scrisoare de la Costel, zise Ulrich fără să stea pe gânduri. Și mai susții că el nu știa cât erai de îndrăgostită de el, când de fapt îți trimitea scrisori de dragoste.

-E într-adevăr de la Costel, recunoscu Irina, dar nu erau scrisori ci doar o singură scrisoare, aceasta. Și nu e o scrisoare de dragoste. De fapt Costel îi căuta pe băieți, dar Ionel plecase și el la oaste, Vlad era în vacanță cu părinții, așa încât Costel nu m-a găsit decât pe mine. Iar lucrul pe care l-a aflat i s-a părut atât de presant încât simțea că are nevoie imediată de un confident căruia să-i împărtășească secretul. Citește și te vei convinge.

Ulrich scoase, curios, scrisoarea din plic și o întoarse pe toate fețele. Era foarte lungă, în parte și datorită faptului că scrisul lui Costel era mare și lăbărțat. Ca un om puternic ce se afla, apăsase hotărât pe hârtie atunci când scrisese. Blondul remarcă lipsa oricărei introduceri. Și-l imagina pe Costel bătându-și capul și neștiind cum să înceapă – „dragă Irina” ar fi fost prea personal și prea romantic, iar altceva poate că nu-i dăduse prin cap. Așa încât sărise peste orice formulă de adresare și începuse cu un „uau” entuziast: „uau ce fain e la armată! Am încercat să dau de băieți, să le zic că toate prăpăstiile care se spun despre asprimea vieții de soldat sunt aiureli, să nu se teamă. Dar dacă nu i-am găsit la telefon, îți povestesc ție ce mi

se întâmplă. Aici am mâncat cea mai grozavă ciorbă de varză și cel mai bun ciolan cu fasole din viața mea, iar ceilalți recruți sunt de gașcă, știu o grămadă de glume și ne înțelegem minunat. E drept că ne mai trezesc comandanții noaptea, ca să ne ducă în poligonul de trageri, dar stingerea se dă devreme, așa că nu mă plâng de lipsa somnului. Să tragi cu pușca e o treabă grozavă, îmi place foarte mult. După ce am depus jurământul, ne-au dat voie să ieșim în dupămesele de duminică prin oraș. Ne-au spus să nu ne îmbătăm și să nu facem scandal, că va fi vai de noi, dar pentru o bere sau două nu te omoară nimeni.

Bucureștiul e un oraș mare și interesant" (urma o descriere pe cel puțin două pagini, presărată cu epitetele „uriaș" și „minunat" din abundență, pe care Ulrich o citi repede, printre rânduri). „Când mă plimb prin centru în uniformă, fetele se uită după mine", continua Costel să se entuziasmeze. Ulrich se întrebă cât de bine îi picase Irinei acest amănunt, dar și-l putea închipui pe Costel – un tip robust, un fel de Danny mai tânăr – incapabil să tragă vreo concluzie din sfielile feciorelnice ale fostei colege de clasă. După ce călcase pe bec în felul acesta, Costel își continua scrisoarea povestind despre munca lui pe șantierul de la Casa Poporului. Construcția fusese ridicată până la etajul al doilea de deasupra solului și un număr impresionant de soldați și de constructori roboteau zi și noapte în jurul ei. „Au încredere în mine", se lăudase băiatul. „Sunt puternic și mă descurc de minune să fac treburile cele mai grele, iar un grangure mare care supraveghează șantierul m-a luat deoparte acum câteva zile și mi-a spus că, dacă voi continua să lucrez tot așa, el mă va propune pentru brigada specială. Oficial nimeni nu vorbește despre asta, dar după ce am tras de limbă pe unul și pe altul, am aflat că brigada specială ar fi aceea echipă de

muncitori de elită care trebuie să amenajeze camera tezaurului din subsol. Îți dai seama? O cameră toată îmbrăcată în aur, așa cum am aflat că ar exista una la castelul Peleș, numai că a noastră va fi mai mare și mai frumoasă. Nu mi-e frică decât de un lucru, că nu știu cum mă voi înțelege cu șeful de echipă. Cei care îl cunosc spun că nu l-au auzit niciodată pe omul acela rostind măcar un singur cuvânt! Dar deh, trebuie să aibă el o metodă să dea ordine, dacă nu vrea să vorbească e treaba lui, eu voi căuta doar să-mi văd de ale mele cât pot de bine, ca să fiu ales. Dintre toți camarazii mei se pare că numai unul, un oltean oacheș despre care se zvoneste că ar fi din satul lui Ceaușescu a fost solicitat pentru brigada specială. Îți dai seama ce onoare e pentru mine acest lucru?”

-Irina, ai cumva o fotocopie a scrisorii ăsteia? întrebă Ulrich ridicând ochii de pe hârtie. Sunt sigur că nu te-ai putea despărți de original.

-Nu, nu am nici o copie. Și poți să-mi ceri orice, dar nu scrisoarea.

-Așa mă gândeam și eu. Dacă pot să-ți cer orice, atunci aș vrea ceva de scris și niște foi de hârtie.

Irina le aduse fără o vorbă și privi cum Ulrich copiază de mână toată scrisoarea. Avea un mod de a scrie ciudat, legând literele într-un cuvânt și chiar cuvintele între ele fără să ridice mâna de pe hârtie. Lucra incredibil de repede și părea că nu făcuse altceva decât să scrie în ultima sută de ani. În jumătate de oră termină de copiat paginile pentru care Costel muncise probabil o după-amiază sau o noapte întreagă.

-Ești foarte iute la scris, observă Irina.

-Normal, doar sunt scriitor de ceva vreme.

Asta păru să stârnească interesul femeii.

-Da, ce scrii? Ți-au apărut cărțile prin librării?

-Scriu romane de groază, răspunse Ulrich fără să se oprească din munca lui. Pseudonimul meu e Nelly Noel, dacă te interesează vreodată să-mi cauți lucrările în vreo librărie. De fapt am ajuns să-l ocrotesc pe Ionel la București pentru că am sperat să scot o carte bună din aventurile lui, nu pentru că m-ar fi mișcat până la lacrimi grija preotului din Sasca. Popa mi-a vorbit prima oară de o casă care ucide, iar mie asta mi-a sunat a titlu de carte.

-Și chiar ucide clădirea Parlamentului?

-Clădirea nu, oamenii da, zise Ulrich ridicând ochii de pe scrisoarea pe care tocmai terminase să o copieze. Sava Nichici, Vlad Eleftenie, încercarea nereușită de asasinat a lui Ionel Câmpineanu și – să nu uităm – uciderea lui Costel... toate astea s-au întâmplat dintr-un motiv, iar motivul reiese clar din scrisoare: tezaurul din camera de aur.

-Crezi că el există cu adevărat?întrebă Irina suspicioasă.

-Aș putea să pun pariu că da. Șeful pazei din Parlament explica existența coridoarelor secrete prin acțiuni de spionaj ale unei puteri străine, dar pe mine nu m-a putut convinge. Am învățat pe propria piele, cu mai bine de cinci sute de ani în urmă, că primul motiv pentru care un om devine capabil să ucidă sunt banii, mai precis aurul. Socrul meu – un individ față de care Veronica poate fi asemuită unui înger – a vrut pentru fie-sa un bărbat bogat, așa că m-am dus la Oravița și am devenit căutător de aur. Ghinionul meu a fost că am găsit aur din belșug, iar cei trei bărbați cu care mă întovărășisem mi l-au luat și m-au aruncat în Lacul Dracului, după ce mă uciseseră în bătaie.

Am încercat mereu să judec cele întâmplate în Parlament fără să mă las influențat de propria istorie, dar lumea nu s-a schimbat prea mult de pe vremea mea. Oricine își poate pierde capul când vede o grămadă mare de aur, asta e sigur, acum ca și altădată. Vlad a știut de scrisoarea lui Costel?

Irina își adună cu greu mintea ca să răspundă la întrebare. Trăia o stare ciudată, în care parcă îi amorțise creierul. Era trează, se mișca, vorbea, înregistra totul în memorie și totuși avea senzația că se deplasează ca o somnambulă și se comportă ca cineva aflat în transă. Bănuia că privirea fixă, hipnotică, a ochilor mov ai ciudatului ei oaspete (din vorbăria căruia nu credea mai nimic) avea un rol hotărâtor în a o face să se simtă straniu, dar nu găsea puterea să rupă vraja.

-Vlad nu știa nimic despre scrisoare, admise ea într-un târziu. I-am spus, firește, când s-a întors din vacanță, că l-a sunat Costel și că - negăsindu-l – i-a lăsat un mesaj prin mine. Vlad a înțeles că și eu am vorbit cu Costel tot la telefon și nu m-am grăbit să corectez eroarea lui de percepție, pentru că voiam să păstrez scrisoarea numai pentru mine. După moartea lui Costel am început să am remușcări din cauza asta.

-Nu e nevoie să te acuzi, Vlad avea talentul să se pripească. Ajuns în Parlament, a pus toate lucrurile stranii pe seama percepției lui extrasenzoriale, fără să se gândească nici o singură clipă că oameni în carne și oase pot fi la originea ciudatelor zgomote nocturne.

Mai discutară o vreme, până când Irina deveni somnoroasă. Încercă să-și țină ochii deschiși, dar aceștia se închideau la loc cu repeziciune.

-Aș face bine să dispar, observă Ulrich. Mâine ai întâlnire cu fotograful și cred că vrei să apuci să dormi un pic. Înainte să plec, am un sfat pentru tine: pune scrisoarea la loc și nu vorbi nimănui despre ea, dacă vrei să rămâi în viață. M-ai înțeles?

-Da.

-Foarte bine. Și acum privește aici!

Irina văzu în fața ochilor palma albă a vampirului, în care acesta trasase cu pastă, cu mare precizie, o pentagramă înscrisă într-un cerc.

-Fixează centrul cercului și nu te gândi la nimic, ceru Ulrich. Apoi glasul lui deveni o șoaptă care repeta molcom ceva ce părea o incantație străveche, ale cărei cuvinte erau rostite într-o limbă pe care Irina nu o înțelegea.

Se trezi la răsăritul soarelui, când aerul răcoros care intra prin geamul deschis al balconului o făcu să caute o pătură cu care să se acopere. Miji ochii și rămase mirată – își aranjase în ordine hainele pe un scaun, după cum îi era obiceiul, dar în loc să doarmă în pijamaua obișnuită, se văzu îmbrăcată într-unul din tricourile ei de casă, pe care nu le purtase de ceva vreme. Era odihnită și se simțea bine, atât că nu-și putea aminti nimic din ce i se întâmplase cu o seara înainte, din clipa în care ieșise din casa familiei Eleftenie și se suise în mașină. Irina aruncă o privire ceasului de pe noptieră – era devreme – și se răsuci pe partea cealaltă, acoperindu-se până peste cap și mormăind, pe jumătate adormită:

-Până la ora unsprezece mai e timp. Să-l ia dracu’ pe fotograf și s-o ia dracu’ și pe Veronica!

Cap. 16 Aqua tofana

După zilele petrecute la Timișoara, Ulrich se întoarse în București nerăbdător să ia legătura cu colonelul Alexa. Încă odată, intuiția lui de ființă inteligentă din afara omenirii (o ființă moartă, ce-i drept, dar tot ființă și – mai ales – inteligentă) îl condusese la concluzia corectă. După mărturisirea Irinei, devenise ferm convins că toată uriașa clădire a Parlamentului nu era decât cutia în care o minte diabolic de isteață ascunsese bine cea mai de preț nestemată, camera de aur a comorii. Când te gândești intens la cineva, e aproape imposibil ca aceea persoană să nu se gândească și ea la tine. Ulrich nu se miră, așadar, că prima oară când soneria telefonului din mansarda lui închiriată începu să sune, cel care-l căuta era chiar colonelul Alexa.

-Ești liber azi după-amiază, înainte de a intra în schimbul de noapte?se interesă acesta. Vreau să-ți prezint pe cineva, o persoană pe care mi-ar plăcea s-o cunoști. Vine și Ionel Câmpineanu, cu tot cu umărul lui beteag și le-am dat întâlnire tuturor la o terasă aflată la doi pași de locuința dumitale.

Invitația era cum nu se putea mai binevenită. Ulrich nu stătu pe gânduri, ci o acceptă deîndată. Apoi se adânci într-un fotoliu și începu să răsfoiască ziarele pe care le cumpărase pe drumul dinspre gară spre locuința sa. Frunzări plictisit câteva pagini („ah, oamenii ăștia, pe lângă faptul că trăiesc atât de puțin, își mai pierd și vremea cu fleacuri”) până când ochii îi căzură pe un articol care îi stârni cu adevărat interesul și pe care-l citi cu aviditate. O fotografie a casei de pe strada

Franceză, de la numărul 13, ilustra articolul. Ziaristul se întreba cu indignare ce interese obscure avea cetățeanul italian care – zice-se – mituise din greu un funcționar suspus al Primăriei Capitalei, ca să aibă prioritate absolută la cumpărarea acelui imobil.

„Cine – dacă are intenții cinstite – ar da o căruță de bani ca să cumpere o clădire gata să se dărâme, despre care se zvonește insistent că ar fi bântuită? Banii oferiți de investitorul italian Tomasso Albi depășesc cu mult valoarea terenului", citi Ulrich.

„Tomasso Albi" mormăi vampirul. „Interesant! Trebuie să aflu ce hram poartă individul în cauză".

Așteptă liniștit și inactiv sosirea orei fixate de Alexa pentru întâlnire, iar cu o jumătate de ceas mai devreme începu să se îmbrace pentru ieșirea în oraș. Afară căldura era înăbușitoare, dar Ulrich n-ar fi purtat în ruptul capului o cămașă cu mâneci scurte- brațele sale ireal de albe ar fi atras atenția oamenilor din jur. Se hotărî în cele din urmă la o pereche de pantaloni din pânză crem și o cămașă din același material, își aruncă sieși o privire aprobatoare în oglindă (vampirii au o grijă aproape obsesivă să arate mereu bine) și porni să găsească terasa de care vorbise Alexa. Asfaltul încins îi radia sub tălpi, dar din fericire nu avea prea mult de mers – restaurantul se găsea într-una din clădirile vechi de pe Lipscani, la parterul unei case cu etaj, de început de secol XIX, cu o frumoasă curte interioară. În curte fusese amenajată o terasă cu o fântână arteziană în centru, iar o altă terasă se găsea în fața casei, pe stradă. Când Ulrich apăru, colonelul Alexa ocupa deja o masă aflată pe terasa de la stradă care – lucru foarte apreciat de mușterii

în aceea zi caniculară – avea un remarcabil sistem de răcire al aerului.

-Am ales locul ăsta pentru că e mai interesant decât în curte. Vezi cine trece, auzi una-alta, spuse Alexa de cum îl zări pe Ulrich.

Acesta se instală la masă și Alexa îi împinse înainte meniul.

-Mulțumesc, am fost la Timișoara de vineri până duminică, iar la întoarcere am trecut pe-acasă, pe la Sasca. Rezultatul previzibil e că mi-am stricat stomacul – deh, mâncarea de acasă…

Alexa râse. Trăsăturile lui colțuroase și severe se destinseră într-un zâmbet larg.

-Amice, știu ce le poate pielea bănățenilor! Oamenii aceia de ispravă n-ar înțelege pentru nimic în lume că pe căldură se mănâncă mai mult verdețuri, ei tot cu slana de porc și afumăturile o țin cât e vara de lungă.

Urich înghiți în sec. De fapt nu fusese porc, dar Alexa era pe-aproape: vampirul secase de sânge un mistreț întreg, ceea ce, din punctul lui de vedere, însemna că se ghiftuise pentru cel puțin o lună de zile.

În scurt timp apăru și Ionel Câmpineanu. Scăpase de ghipsul rigid, îngrozitor de purtat vara, dar își ținea mâna stângă într-o eșarfă subțire legată în jurul gâtului.

-Cum merge?întrebă Alexa interesat.

-Umărul e bine, răspunse Ionel, dar Vernescu încă îmi interzice să-l mișc prea mult, dacă nu vreau să rămân cu dureri. Mi-a promis că peste

două săptămâni îmi va prescrie niște exerciții și-mi va găsi un profesor de gimnastică medicală.

-Cinezi, domnule deputat?

-Nu, e prea devreme și prea cald. Dar o bere tot aș bea. Profit și eu, ca omul, de perioada în care umărul mă împiedică să șofez și-mi fac un pic de cap.

-Atunci sunt în asentimentul general să comand trei beri? N-are rost să-l așteptăm pe Tom uscându-ne de sete, știe el să ceară de băut și singur, când apare.

-Tom? Cine e Tom?se interesă Ionel.

-Tomasso Albi, viitorul proprietar al casei bântuite, precizează Alexa. De fapt va trage de timp cu cumpărarea imobilului, pentru că serviciul de informații pentru care lucrează n-are ce face cu casa aia, dar între timp vom putea arunca a privire în liniște dinspre partea astalaltă a coridorului secret, fără să fim deranjați.

Ulrich căscă gura de mirare. Ionel păru și el surprins.

-Așadar Tomasso Albi e agent secret? Ce-i atunci povestea cu mituirea primăriei?

-O poveste, cum ai spus. Acest James Bond autohton trebuie să pună ziariștii și alți curioși pe o pistă falsă, nu? Cea mai bună acoperire pentru el e aceea de mic escroc.

-Deci Tomasso nu e numele lui?

-Nu și nici nu e italian. De fapt nu am habar care-i numele lui adevărat, eu îl știu ca Tom și cine

l-a trimis mi-a zis că pot să mă încred în el cu ochii închiși.

-Deci se confirmă faptul că Parlamentul a fost spionat?

-Nu, tocmai ăsta e lucrul curios. Tom nu e omul informațiilor externe, care și-au luat mâna de pe toată afacerea, ci al celor interne. Există totuși o intrare secretă într-un loc atât de bine păzit cum e Parlamentul și oamenii sunt suspicioși. Așa că și-au trimis unul din cei mai buni agenți, un tip fără nici un fel de idei preconcepute, care are rolul de a scormoni toate subteranele din zona veche a orașului și de a prezenta o concluzie. Credeți-mă, am rămas impresionat de omul ăsta: cunoaște istorie, artă, arhitectură și poate vorbi ore în șir despre centrul vechi, mai bine decât cel mai desăvârșit specialist. Cred de fapt că el a cerut cazul, povestea Bucureștiului vechi e pentru el un fel de hobby, din câte mi-am putut da seama.

Tomasso Albi apăru în timp ce Alexa vorbea, făcându-i pe Ionel și pe Ulrich să ridice capetele curioși. Cine îi dăduse rolul de „italian" judecase bine, constată Ulrich, pentru că Tom avea aerul perfect de meridional oacheș, cu tenul măsliniu, ochii și părul negre ca smoala, glas profund, melodios și gesturi largi. Era – sau juca rolul – unui personaj exuberant și vorbăreț, ca orice om din sud. Îi salută volubil pe cei trei bărbați, vorbind tare și amestecând cuvintele în italiană și română. Zise „ciao, amici" de vreo zece ori, le scutură la tustrei mâinile până când acestea amorțiră, îi bătu pe rând pe umăr de parcă i-ar fi cunoscut de când lumea, apoi se așeză la masă. Alese să stea lângă Ulrich, motivând că, pe căldura aceea dogoritoare, un vecin de masă cu pielea atât de rece ca a blondului era o adevărată binecuvântare. Ulrich își explicase răceala pielii

prin „probleme de circulație”- trebuia, oricum, să dea niște explicații pentru că tricourile celor trei erau îmbibate de transpirație, în timp ce cămașa lui cu mâneci lungi rămăsese uscată ca un pergament vechi.

Ospătarul apăru aducând trei halbe de bere înghețate, pe care condensul desenase broboane de apă. Aveau multă spumă, care dădea pe dinafara paharelor uriașe, din sticlă masivă, grea. Domnul Albi ceru, înainte de-a apuca să fie întrebat:

-Un buon vino rosso, caro!

Chelnerul luă comanda și dispăru.

Alexa și Ionel erau prea însetați ca să mai aștepte. Închinară în sănătatea lui Albi și sorbiră pe nerăsuflate câte o jumătate din halbele lor. Ulrich nu se atinse de a lui.

-Nu ți-e sete?întrebă Alexa.

-Prefer berea fără spumă, o las să se așeze mai întâi.

Ulrich aruncase deja în jur priviri ascuțite, ca să detecteze un ghiveci, o plantă verde sau orice loc cu puțin pământ unde ar fi putut deversa conținutul halbei. În curtea interioară, lângă fântâna arteziană, se găseau doi palmieri pitici în butoaie de lemn, dar terasa de pe stradă nu dispunea de așa ceva – mesele fuseseră aranjate de-a dreptul pe asfaltul încins și nu se vedea nicăieri nici un petic de verdeață. „Asta e neplăcut”, gândi blondul. „Va trebui să beau și după aceea să vomit. Nu-mi place, dar cu trei perechi de ochi curioși ațintiți asupra mea, nu voi avea de ales.”

Vomitatul nu era o problemă – orice aliment cu excepția sângelui le provoacă vampirilor o greață îngrozitoare, semn că trupul lor respinge energic mâncarea și băutura umană. Dar cu alcoolul erau certați rău. Unul din lucrurile pe care oamenii nu-l știau (în schimb integraseră în legendele despre nemuritori tot soiul de prostii) era că o doză mare de alcool concentrat putea ucide un vampir. Ei erau atât de grijulii în privința acesta, încât oricât de mult i-ar fi chinuit proverbiala lor sete, se fereau să muște un om beat.

Tomasso Albi nu-și aștepta vinul, ci se apucă să vorbească.

-E sigur locul acesta?întrebă Alexa.

-Absolut sigur. Poți spune orice secret atunci când ești înconjurat de multă lume, nimeni nu va afla nimic pentru că nimeni nu are grija ta. E mai sigur decât orice casă conspirativă, ai cărei vecini ar putea deveni bănuitori.

Gălăgiosul Tomasso își adaptase uimitor vocea puternică - șoptea în așa fel încât grupurilor de petrecăreți aflate la mesele vecine le era imposibil să audă ceva. De altfel zumzetul de fundal al conversațiilor de pe terasă anihila orice încercare, a oricui, de a trage cu urechea la masa celor patru. Alexa și „italianul” vorbeau, în timp ce Ionel și Ulrich ascultau cu atenție.

-Deci ce știm?

-Am făcut o perchiziție detaliată la obiectiv, șușoti Albi.

-Tot asta am făcut și eu, replică Alexa.

-Nu neg, dar noi am avut mai mult timp și am explorat încăperi care vouă v-au scăpat. Băieții

mei din casa de peste drum mi-au raportat că în beciurile abandonate au fost văzuți ascunzându-se oameni ai străzii, numai că ce am găsit noi în clădire nu seamănă de loc cu boarfele pe care le adună de obicei cerșetorii și oamenii fără căpătâi.

-Adică?

-Păi, un depozit de arme de foc de pe vremea comuniștilor, bine întreținute și aflate în perfectă stare de funcționare. Acte de identitate expirate demult, tot din acele timpuri. Materiale propagandistice comuniste, pozele lui Ceaușescu pe pereți, dosare pline cu tăieturi din ziare conținând discursurile lui… în afară de asta, săbii ninja, cuțite, bastoane de cauciuc, un fel de sală de antrenament cu aparate de gimnastică, o bucătărie bine dotată și o cămară cu alimente neperisabile și cu zeci de sticle de apă minerală. Mai adăugați și un sertar al unei noptiere vechi, plin cu peruci, bărbi și mustăți false și tot felul de accesorii care te pot face să pari alt om. Și – bineînțeles – o ușă secretă care maschează capătul coridorului pe care l-ați descoperit voi, cel care duce la Parlament.

-Mă gândesc la niște luptători profesioniști ascunși acolo, care se deghizau în oameni ai străzii pentru fiecare ieșire în oraș, zise Alexa gânditor.

-Asta e clar ca lumina zilei, admise Tom. Problema mea e să aflu ce făceau oamenii aceia acolo. De când băieții mei s-au mutat în zonă, locatarii casei bântuite parcă s-au evaporat și n-am putut să dăm de niciunul din ei.

-Au probabil mai multe sedii, aflate aproape unele de altele, presupuse Alexa. Dacă rămâneți mai mult timp prin preajmă, în mod discret, vor crede că ați plecat și se vor întoarce.

-Nu știu dacă putem face asta. Se apropie vacanța parlamentară și clădirea Parlamentului va rămâne mai mult pustie. Ce vor face oamenii aceia, dacă presupunem că rolul lor e să urmărească anumiți parlamentari?

-Nu cred că vor face nimic, interveni Ulrich. N-au nici o treabă cu parlamentarii, de fapt cu nimeni care lucrează acolo. Au treabă doar cu clădirea în sine, iar clădirea nu pleacă în vacanță.

Trei capete curioase se întoarseră spre el, iar halba lui era tot plină. Simțindu-se studiat, Ulrich bău cu sete din bere, lăsând doar două degete de lichid pe fundul paharului gros de sticlă. Apoi își drese glasul (băutura nepotrivită speciei lui îl făcea să se simtă de parcă își turnase nisip în gât, dar ceilalți trei convivi de la masă nu trebuiau să sesizeze asta) și vorbi cu o voce la fel de joasă ca cea a „italianului”:

-A existat o relatare a lui Costel, din vremea când era în armată și lucra pe șantierul Casei Poporului. Cei mai buni lucrători erau înrolați în ceea ce se numea pe atunci „brigada specială”, o echipă având rolul de a construi o cameră-tezaur ascunsă sub clădire. Camera aceea trebuia să fie îmbrăcată în aur, ca să vă faceți o idee despre bogăția care urma să fie adunată acolo. Iată ce cred că păzesc acei oameni care se ascundeau pe strada Franceză – Parlamentul adăpostește o comoară despre care numai puțini inițiați mai știu ceva în ziua de azi, iar toți nechemații care o descoperă din întâmplare sau doar manifestă curiozitate față de anumite cotloane tăinuite ale construcției sunt uciși fără întârziere. Eu, unul, știu trei cazuri: Vlad Eleftenie, Sava Nichici și – înaintea tuturor, cu multă vreme în urmă – Costel însuși.

Ochii liliachii, tulburători, îi priviră pe cei trei comeseni cu atenție.Ulrich avea o privire concentrată, atentă, ca o rază laser. Ionel Câmpineanu, la auzul numelui lui Costel, deveni agitat din cale-afară. Tomasso Albi asculta tăcut, doar pe buzele lui Alexa înflori un zâmbet ironic, neîncrezător. După câteva clipe de liniște aproape palpabilă, colonelul vorbi primul:

-Mi se pare puțin probabil să fie adevărat. Clădirea Parlamentului face obiectul atâtor legende urbane, încât e foarte greu de deosebit adevărul de fantezia bogată a unora. De ani de zile patrulez cu oamenii mei în acel loc și existența unei asemenea camere ar fi fost imposibil să ne scape.

Ionel era de altă părere:

-Costel a fost prietenul meu din copilărie – al meu și al răposatului deputat Vlad Eleftenie. Era un băiat cinstit și cu picioarele pe pământ. Dintre toți oamenii pe care i-am cunoscut, Costel era cel mai puțin dispus să creadă povești cu fantome sau cu camere secrete. Dacă el a vorbit despre așa ceva, înseamnă că locul acela există cu adevărat.

-Existența unei comori ar fi o mană cerească pentru ai mei, șopti Tom, fiindcă ar dezvinovăți serviciile secrete. Suntem acuzați mereu și auzim zi de zi același refren: că Ceaușescu ascunsese averi fabuloase în conturi din străinătate, conturi la care aveau acces membrii de vârf ai fostei Securități. Orice avere apărută după execuția lui Ceaușescu este explicată prin devalizarea acelor conturi și lumea arată cu degetul spre Securitate și spre urmașele ei, serviciile de informații. Ni se spune „servicii secrete” și suntem tăvăliți în noroi cu orice ocazie, deși activitatea noastră e publică și

raportăm Parlamentului, ca orice instituți a statului.

-Să înțeleg că tu ești un miliardar deghizat și te ascunzi sub identitatea falsă a bietului Tomasso Albi, care ia un salariu de bugetar din banii publici atunci când nu joacă rolul de mic escroc de duzină, zise Alexa privind la Tom cu un zâmbet.

-Uite, exact asta nu-mi place, răspunse acesta. Suntem percepuți ca niște oameni care se lăfăie în bani, în timp ce eu am un apartament la etajul al zecelea într-un bloc unde ascensorul e mai mereu stricat și o mașină banală, iar pentru astea îmi pun zi de zi pielea în băț.

-De ce ți-ai ales o meserie așa riscantă?ripostă Alexa.

-Pentru că am citit prea multe romane de spionaj și polițiste în adolescență, fir-ar să fie. Dar nu neg că-mi place meseria mea, cu toate riscurile aferente. Deducțiile logice sunt uneori fascinante.

-Dar nici măcar tu nu poți nega faptul că unii din cei care aveau legături cu fosta Securitate sau proveneau din rândurile ei se numără printre bogații de azi, nu?

-În timp ce alții au murit în floarea vârstei în misiuni, replică Tom. Uite ce cred eu: că oamenii care s-au îmbogățit n-au avut nevoie de nici un fel de conturi secrete, ale nimănui, pur și simplu și-au folosit după moartea lui Ceaușescu relațiile și cunoștințele în scop personal, iar banii au curs. Știau când și în ce să investească, urmăreau Bursa, știau să evite capcanele… Cred că asta e o explicație mult mai logică decât un tezaur dintr-o bancă de care, mai devreme sau mai târziu, s-ar fi aflat.

-Și mai conformă cu felul de a fi al țăranului, se amestecă Ulrich. Nu l-am cunoscut pe Ceaușescu și nici nu m-a interesat personajul, dar știu că era țăran la origine. În casele vechi de la țară, din zona Banatului de munte, țăranii lăsau o deschiere, un soi de firidă, în grosimea zidurilor de chirpici, pe care o mascau fie cu o țesătură agățată pe perete, fie cu o icoană, fie cu o mobilă ușor de deplasat. Firida există în cam toate casele, iar obiectele care se doseau în acel loc erau în funcție de avuția fiecărei familii, începând cu acte de moștenire, pungi cu galbeni zornăitori și terminând cu clondire de țuică, după caz. Un țăran care să-și depună toți banii la bancă, fără să țină cuveniții „bani albi pentru zile negre" la saltea, la ciorap sau cum s-o mai fi zicând, deci aproape de el însuși și oricând disponibili pentru a fi inspectați și pipăiți, s-a văzut mai rar. E psihologia omului simplu, pentru care simțul proprietății era ceva extrem de concret.

Tom privi cu atenție la blond, la ochii lui mov-închis.

-S-ar putea să ai dreptate. Hm, ipoteza camerei-tezaur e interesantă, urmează doar să o verificăm.

-De aici e treaba voastră, zise Ulrich. Eu oricum mă duc să caut o toaletă – m-am cam repezit la bere și acum simt că plesnesc.

Se rdică și dispăru în curtea interioară, în timp ce ceilalți trei își continuau conversația.

-Amicul tău blond e o figură interesantă, spuse Tomasso Albi întorcându-se spre Alexa. Pare un om cu simț de observație ascuțit și un fin psiholog. Ce ziceai că face în Parlament?

-Lucrează ca instalator. El e cel care a descoperit coridorul secret, ocazie cu care l-am și cunoscut.

-Interesant. Un tip cultivat, rafinat, cu mâinile atât de fine, să fie un simplu instalator? În plus de asta, ochii aceia mov… sunt frumoși, dar reci – când te privește intens, îți provoacă fiori pe șira spinării.

-De fapt e instalator de puțin timp și bănuiesc că după ce vom dezlega misterul din Parlament își va schimba brusc meseria și interesele. Omul a lucrat pentru BBC o vreme, figurează ca expert tehnic pe genericul serialului „Castele bântuite". Mi-a spus că e vânător de fantome și de fenomene paranormale și are o soră care scrie romane de groază.

Tom dădu aprobator din cap.

-Ei, așa se explică multe lucruri. Stând aici lângă el și simțindu-i apropierea rece, mi se părea – nu știu cum să formulez asta exact – ca un fel de persoană venită din altă lume.

„Persoana din altă lume" se simțea cumplit de rău. Chipul îi devenise mai palid decât de obicei, simțea o slăbiciune groaznică în tot corpul, uneori privirea i se întuneca și pete negre îi dansau în fața ochilor. „Am așteptat prea mult, trebuia să scap mai repede de otrava aia, fir-ar să fie" își zise Ulrich. Schimbă câteva cuvinte cu un ospătar aflat în curtea interioară, acesta îi arătă cu mâna întinsă o ușă și blondul se repezi într-acolo. Dincolo de ușă se deschidea un coridor lung, mărginit de uși, dintre care prima pe stânga era, spre norocul lui, toaleta bărbaților. Ulrich se încuie repede într-o cabină, verificând că nu mai e nimeni prin zonă. Trase aer în piept – nici un miros de om în imediata apropiere, doar un iz de înțepător de

dezinfectant și de săpun. Se aplecă asupra vasului de toaletă, cu fața lividă și o expresie suferindă și vomită pe dată toată berea pe care o băuse. Se rezemă de perete, ostenit și închise ochii, așteptând ca trupul său, scăpat de otrava alcoolului, să-și recapete vigoarea dintotdeauna. Greața îl chinuia, la fel și durerea de gât, pentru că lichidul pe care-l dăduse afară îi provocase senzația de hârtie abrazivă blocată în gâtlejul lui, ca și atunci când înghițise berea. Corpul îi fu scuturat de un spasm violent și Ulrich mai vomită încă odată – acum doar resturi de bere, apoi un sânge gros și negru. Era un semn bun, cel puțin sângele îi spunea că eliminase toată otrava. Se simți pe dată mai bine, dar rămase încă o vreme cu ochii închiși, rezemat de zid. Greața dispăruse, la fel și starea de sfârșeală. Nu-l mai ardea decât gâtul, dar era o arsură suportabilă, parțial domolită de sângele care-i trecuse prin gât. Ca să se simtă perfect, leacul ideal ar fi fost o doză de sânge proaspăt, de preferință uman, cu toate că mistrețul îi dădea încă o senzație de sațietate. Deschise ochii și se concentră intens, privind albul pur al faianței – acum esențial era să-și redobândească autocontrolul, ca să se poată întoarce la masa celor trei oameni. Trase apa, inspectând cu atenție vasul de toaletă ca nici o picătură de sânge să nu fi rămas pe porțelanul alb, apoi se pregăti să iasă din locul acela, ușurat. Se opri în ultimul moment – auzise pași pe coridor.

Ulrich deschise ușa milimetric și se uită afară – un om în blugi și tricou se îndrepta, cu o carafă de sticlă în mână, spre capătul întunecat al coridorului, aprinse o lumină și dispăru pe o scară care ducea în jos, spre adâncul pământului. Vampirul deveni curios – doar discutaseră întreaga seară despre subterane din vechime și coridoare secrete, iar restaurantul se afla în zona cea mai veche a orașului. Cu mișcări neauzite, blondul se

luă după omul cu carafa. Coborî și el scările și dădu de o pivniță din cărămidă netencuită, cu bolți masive și ziduri de un metru grosime, plină cu butoaie etichetate cu grijă. „Vinul lui Tom”, gândi Ulrich. „Era și cazul să se ocupe cineva de comanda aceea, înainte ca bietul om să moară de sete”. Îl surprinse însă faptul că cel care coborâse în vinotecă nu purta uniforma cu pantaloni negri și tunică albă a ospătarilor din restaurant.

Curiozitatea vampirului fusese stârnită. Se piti la umbra unor butoaie, într-un colț întunecat și așteptă. Omul roti încet robinetul unuia dintre butoaie și un lichid gros, roșu-bordo umplu carafa. Ulrich trase aer în piept – ceea ce simți era aroma bogată a unui vin de calitate. „Acum se va duce să servească vinul, iar eu mă pot întoarce liniștit la masa mea”, își spuse el, numai că nu se întâmplă ceea ce prevăzuse. În mijlocul vinotecii se afla o masă dreptunghiulară de lemn negeluit, înnegrită de vreme. Omul puse carafa pe masă – era întors cu spatele la locul în care se ascunsese blondul – scoase un mic recipient dintr-un buzunar al pantalonilor și-i turnă conținutul în carafa cu vin, după care o roti încet, ca lichidele să se amestece. Lăsând carafa de sticlă pe masă, căută din ochi un colț întunecat între butoaie, se duse în acel loc și puse micul recipient pe podea, apoi îl călcă cu călcâiul pantofului. Un pocnet discret îi dădu vampirului de veste că vasul se spărsese. Omul mătură cu piciorul cioburile între butoaie, luă carafa de pe masă și ieși din pivnița de vinuri, trecând prin apropierea ascunzătorii blondului. Acesta amușină mirosul de vin, dar mai simți și altceva – un iz atât de slab încât nasurile lipsite de sensibilitate ale oamenilor nu l-ar fi putut percepe. Lui Ulrich însă îi trezi amintiri confuze, pe care nu le putea localiza în timp - știa doar că era ceva vechi, ceva de la începuturile existenței sale de nemuritor, ceva îngropat în noaptea timpurilor. Se

furișă tiptil pe scară în sus, în timp ce mintea lui căuta febril printre amintiri. Ca tot restul corpului, nici memoria vampirilor nu este afectată de trecerea vremii – Ulrich regăsi informația căutată înainte ca omul să fi ajuns la capătul de sus al scării și îl cuprinse o mirare fără limite.

-Ah, te-ai întors, Ulrich, zise Ionel cu satisfacție când blondul reveni la masă. Te dădusem pierdut și ne întrebam dacă să te căutăm cu poliția sau nu.

-Berea e un lucru serios, răspunse blondul zâmbind cu nonșalanță și așezându-se la locul lui, între Tomasso Albi și Ionel Câmpineanu.

-Eu, unul, prefer vinul, spuse „italianul" vesel. Și cred că tocmai mi se aduce comanda, pentru că acești bravi ospătari s-au trezit și nu vor să mă aibă pe conștiință, în caz că aș muri de sete.

Chelnerul căruia omul în blugi și tricou îi predase carafa se apropia de masa lor. Ulrich îi privi chipul cu atenție – un tânăr cu fața însemnată de urmele câtorva coșuri, dar altminteri destul de frumușel. Îi reținu trăsăturile dintr-o privire scurtă, apoi își ațintи ochii asupra carafei. Era aceeași cu cea pe care o văzuse în vinotecă, nu încăpea nici o îndoială. Tânărul puse un pahar pe masă, turnă cu pricepere, ca vinul să înbrace lent pereții paharului și să-și dezvăluie treptat aromele bogate și superba culoare rubinie, după care plecă lăsând carafa pe masă.

-În sănătatea voastră, prieteni, zise Tomasso Albi ridicând paharul la buze.

În acel moment se întâmplă ceva atât de neașteptat încât nici unul dintre cei trei oameni n-ar fi putut spune după aceea cine sau ce anume declanșase evenimentul. Îl văzură doar pe Tom

scăpând paharul din mână înainte de-a fi apucat să bea și ducându-și mâna stângă la cotul drept cu o figură suferindă. Paharul se sparse cu zgomot de pavajul dur al străzii și stropi de vin roșu murdăriră pantofii celor patru bărbați. Între timp carafa aflată pe masă se răsturnă și o parte din vin se scurse sub masă, formând o mică băltoacă în praf. Un câine al străzii apăru de nicăieri, cu limba atârnând de sete și de căldură și lipăi hămesit vinul. Alexa se ridicase și tampona cu un șervețel cămașa pătată a lui Tom, Ionel sărise și el în picioare, doar Ulrich le aruncă o privire confuză, de om care n-are idee ce se petrecuse. Pesemne „instalatorul" nu avea prezența de spirit a celorlalți trei…

-Parcă m-ar fi pocnit cineva peste mână, vocifera Tom. Am simțit o durere atât de intensă încât n-am mai pututu să țin paharul între degete. Nu mi s-a mai întâmplat niciodată așa ceva!

-Lasă, nu-i mare lucru, îl consolă Alexa, ridicând carafa. A mai rămas vin, iar la nevoie putem comanda altul.

Câinele se tot învârtea în jurul lor, ținându-și coada în sus și cerșind o nouă porție de lichid rece. Ulrich părea absent la tot ce se petrecea în jur, el n-avea ochi decât pentru câine. Acesta își pierdu brusc vioiciunea, scoase un urlet jalnic, înfiorător, apoi se prăbuși lângă masa celor patru bărbați, cu o spumă roșie ieșindu-i din bot.Se mai zbătu de două ori și rămase țeapăn. Ulrich se ridică de pe scaun și se lăsă în genunchi lângă corpul câinelui, căutând cu degete pricepute prin blana jigărită de la gâtul animalului venele acestuia.

-Nu are puls, decretă el cu o voce sonoră. Apoi murmură mai slab, abia auzit: aqua tofana.

Tomasso se albi la față, Alexa căscă ochii mari.

-Ce-ai spus?

-Aqua tofana, repetă Ulrich în șoaptă. Era cândva foarte la modă – familia Borgia s-a folosit cu succres de ea mulți ani la rând. E incoloră, fără gust și practic n-are miros, dar omoară cu o viteză uluitoare.

-Dumnezeule, se îngrozi Ionel Câmpineanu, cu fața galbenă ca ceara. Cine ar face așa ceva?

Cap. 17 Brigada specială

„Oamenii nu sunt de fapt atât de proști, de neajutorați și de lenți cum spun legendele noastre” gândea Ulrich urmărindu-i pe Alexa și pe Tomasso Albi. Aceștia se ridicaseră de la masă ca împinși de un resort și acum se aflau pe coridorul întunecat care ducea spre curtea interioară a restaurantului, acolo unde ceilalți mușterii nu-i prea puteau zări. Tomasso îl strângea de gât pe chelnerul care îi servise, împiedicându-l să țipe, în timp ce prin fața ochilor îi agita o legitimație. „Se ocupă de gâtul individului ca un profesionist” constată vampirul cu admirație. „Nici eu n-aș putea s-o fac mai bine”.

-Ai încercat să mă otrăvești, șuieră Tom printre dinții strânși. Carafa cu vin pe care mi-ai adus-o la masă era otrăvită. Paharul meu s-a răsturnat și unul dintre câinii vagabonzi care dădeau târcoale terasei zace acum mort sub masa noastră. Cum îți explici asta?

Ulrich se apropiase și el. Doar Ionel rămase pe loc, păzind cadavrul câinelui, pe care Alexa îl împinsese sub fața de masă murmurând:

-Ai grijă de el până vor veni băieții lui Tom să-l ridice. Nu trebuie să-l vadă tot restaurantul.

Ospătarul făcu semn că vrea să vorbească.

-Dar să nu urli ca un apucat, îl sfătui Tom, că va fi vai de tine.

Băiatul dădu din cap ca să arate că înțelesese avertismentul, iar Tom îi slăbi strânsoarea degetelor din jurul gâtului.

-Jur că nu știu nimic, bâigui băiatul cu ochii măriți de groază. Mutul a venit să facă un ban și i-am dat carafa s-o umple el, că mie nu-mi plac scările abrupte care duc în pivnița de vinuri.

-Vine des pe aici mutul ăsta? Spune tot ce știi despre el, acum, imediat!

-Vine când vrea resturi de mâncare și bani – îi mai dau mărunțiș din bacșișurile mele, dacă mă scapă de alergatul pe scări. El și alți câțiva ca el, toți surdo-muți și-au găsit refugiu în pivnița unei case părăsite de aici din zonă și uneori vin să ne ajute la curățenie sau ne fac mici servicii, ca să trăiescă și ei din ceva. Nu le știe nimeni numele, așa că i-am botezat noi: Ion, Vasile, Nicu, Gheorghe, Marin. Cred că sunt cinci în total, dar alții zic c-ar fi mai mulți.Se duc la toate restaurantele și cafenelele, cu schimbul.

-Se ascund cumva în casa de la numărul 13, de pe strada Franceză?interveni Alexa.

-Da, așa se spune. Eu nu prea m-am apropiat de casa aceea – oamenii zic că e bântuită.

-Țâncul ăsta e speriat și n-ar îndrăzni să mintă, observă Ulrich. Adevărul e că l-am văzut pe individul care a umplut carafa în pivniță și sigur nu era omul din fața noastră. Acela era mai înalt, puternic și purta blugi și tricou, nu pantaloni negri și tunică albă. Dacă mă însoțiți în pivniță, vă pot arăta ceva interesant.

-Du-te tu cu el, făcu Tom către Alexa. Eu rămân aici până când vă veți întoarce.

Ulrich îl conduse pe Alexa în pivniță și-i arătă cioburile recipientului din care mutul turnase otrava în carafă.

-Nu se atinge nimeni de cioburi până apar băieții lui Tom, decretă Alexa. Vom închide vinoteca, muștериii n-au decât să se răcorească bând bere.

-Unde e acum mutul?își continuă Tom interogatoriul.

-Nu știu, cred că a plecat. Mi-a dat carafa și de atunci nu l-am mai văzut.

-L-am văzut eu ieșind, zise Ulrich care se întorsese din pivniță împreună cu Alexa. Dacă ne grăbim, pot să dau de urma lui.

-Du-te tu cu Ulrich în urmărirea individului, făcu Alexa către Tom. Eu rămân aici cu Ionel Câmpineanu, îi iau depoziția scrisă ospătarului, îi aștept pe băieții tăi și le pun în mașină probele – cadavrul câinelui și cioburile din pivniță. Spune-mi numai unde și când ne vom întâlni.

Tom se întoarse și-l privi cu atenție.

-Planul e bun. Vino împreună cu Ionel la locuința pe care am închiriat-o pe strada Franceză, imediat după ce veți fi terminat treaba aici. Vă așteptăm. Ia-o înainte, îi spuse apoi lui Ulrich. Te urmez.

Ulrich trebui să-și adapteze ritmul, astfel încât un om să poată ține pasul cu el. Știa că Tomasso Albi, în spatele lui, își bate capul minunându-se cum de blondul e în stare să alerge atât de repede și cum de e capabil să se ia, în aglomerația serii de vară din centrul vechi al orașului,după un ins care o ștersese cu câteva minute bune mai devreme.

Dar Ulrich părea îngrozitor de sigur de sine, iar Tom îl urma fără să piardă vremea cu

întrebările. La fiecare colț de stradă blondul se oprea, adulmeca aerul apoi pornea mai departe. Nasul său infailibil de vampir aflat în urmărirea prăzii îi deosebea, fără greș, mirosul mutului de mirosurile amestecate ale celor câteva sute – sau poate mii – de oameni care se plimbau pe străzi la ora aceea. După câteva minute de alergătură, Ulrich se opri arătând cu mâna întinsă înainte un punct în mulțime.

-Îl vezi? El e, i-aș recunoaște dintr-o mie tricoul albastru, decolorat. A luat-o la pas pentru că nu crede că l-a urmărit cineva.

-Ești sigur?

-Absolut sigur! Haide, ne mai așteaptă o ultimă repriză de alergat.

Tomasso Albi era un bun alergător, aflat într-o condiție fizică excelentă, dar trebui să admită în sinea lui că blondul îi scosese sufletul. Trase adânc aer în piept și se pregăti să sprinteze spre pata de culoare arătată de degetul întins al vampirului, dar acesta se pusese deja în mișcare, strecurându-se cu o agilitate incredibilă prin puhoiul de lume.

Când Tom îl ajunse din urmă, Ulrich se sprijinea de un zid, ținând o mână încleștată pe gâtul unui individ masiv, o dată și jumătate cât el, cu alură de culturist. Individul avea fața roșie-vineție și părea că se sufocă.

-Lasă-l să respire, ceru Tom. Nu vezi că ești pe cale de a-l strangula?

Ulrich își slăbi strânsoarea degetelor ca niște gheare.

-Prost obicei, respiratul ăsta, bombăni el. Poftim, răsuflă cât ai chef. Dacă însă deschizi gura

și faci prea mult zgomot, s-a zis cu tine.

Îl duseră la casa aflată peste drum de celebra casă bântuită. Era tot o clădire veche, dar păstrată într-o stare de conservare admirabilă. De la intrarea în clădire, Tom preluă conducerea ostilităților. Îl târâră pe individ pe o interminabilă scară melcată până la etajul al doilea, unde Tom descuie ușa unui apartament micuț, parțial mobilat și împinse prizonierul într-una din cele două camere. Îl așeză pe un scaun, apoi îl legă cu o sfoară, destul de strâns ca omul să nu poată fugi, dar destul de larg ca să nu-i provoace durere. Cât timp îl privi făcând acest lucru, Ulrich își ceru scuze:

-Iartă-mă că te-am pocnit peste braț, dar trebuia să te împiedic cumva să bei vinul acela.

-Pocnit?se minună Tom. Asta numești tu un simplu pocnit? Mi-a trebuit destul timp ca să-mi revin, timp în care mă întrebam mereu dacă mi-am rupt brațul sau nu. Dar știi că ești îngrozitor de puternic, omule?

Ulrich știa, bineînțeles. Mai știa și faptul că nu era om și că puterea lui se datora sângelui său de vampir, dar ăsta era un secret pe care n-avea de gând să-l împărtășească nimănui – nici lui Tom, nici lui Alexa, nici măcar lui Ionel Câmpineanu. Murmură o scuză și se pregăti să se așeze pe un scaun aflat lângă cel al prizonierului, ca să-l supravegheze îndeaproape, când se auzi soneria de la intrare. Tom privi prin vizorul ușii.

-Sunt prietenii noștri, zise el. Deschide tu, eu pregătesc niște cafele între timp.

Alexa intră, urmat de Ionel Câmpineanu, care părea destul de afectat de goana cu mâna bandajată.

-Totul e în ordine, anunță Alexa de cum se văzu în apartament. Băieții au venit imediat după plecarea voastră, au luat cadavrul câinelui și declarația ospătarului, căruia i-am spus să nu părăsească orașul pentru câteva zile, că poate va mai fi nevoie de el. După care i-am condus în beci, au fotografiat cioburile în locul în care se găseau și apoi le-au luat să le analizeze. Ziceau că mai rămăseseră câteva picături de lichid pe ele și voiau să știe cu ce otravă s-a lucrat. Voi ați rezolvat ceva?

-Da, Ulrich zice că individul pe care l-am prins e otrăvitorul. Acum stă în camera din spate, legat fedeleș. Nu știu dacă e chiar surdo-mut, dar n-ar strica să-l întrebăm una-alta. Unul dintre oamenii mei se descurcă bine în limbajul semnelor și la nevoie îl pot chema.

-Mergem să stăm cu prizonierul, e mai sigur să-l ținem sub ochi, hotărî Alexa. Ne aduci tu cafelele în ultima cameră?

-Desigur. Dar ar trebui să suni la Parlament și să anunți că Ulrich va întârzia astă-seară la intrarea în schimb. Aș prefera să rămână cu noi deocamdată, pentru că mi s-a părut un om cu un simț de observație bine dezvoltat și s-ar putea să ne mai ajute.

Între timp Ionel explora apartamentul. Era foarte vechi și teribil de incomod – din hol se intra în bucătărie, din bucătărie în prima cameră iar apoi într-a doua. „Seamănă cu un cârnat”, își spuse Ionel. Îl văzu pe omul legat de scaun în cea de-a doua cameră – acesta părea că ațipise, în orice caz capul îi căzuse în piept, într-o atitudine moale și fără vlagă.

-Ulrich, ceru Ionel, vino să vezi prizonierul. Mie ceva nu-mi place…

Blondul se apropie cu pași ușori. Omul nu dădu nici un semn că s-ar trezi sau că i-ar fi simțit prezența. Ulrich se lăsă în genunchi pe covor în fața lui și – așa cum făcuse cu câinele la restaurant – îi pipăi gâtul, căutând pulsul, în timp ce nasul lui sensibil adulmeca aerul.

-Tom, strigă el. Alexa! Veniți încoace! Omul ăsta e mort!

Ionel se cutremură. Începea să fie prea mult pentru gusturile lui! Alexa și Tomasso Albi, în schimb, se comportau cu detașarea unui medic legist. Veniră calmi (Tom cu tava de cafele în mână) și se pregătiră să arunce o privire prizonierului. Între timp, Ulrich deschisese gura omului și-și băgase degetele printre dinții acestuia, făcând stomacul lui Ionel să se revolte. Când scoase mâna, degetele îi erau însângerate și pline cu cioburi mărunte de sticlă. În casă se răspândi un miros puternic de migdale amare.

-Pe mațele Satanei, de ce nu ne-am gândit să-i perchiziționăm buzunarele și să-i punem un căluș în gură?explodă el.

-Păi… nu făcea gălăgie deloc.

-Nu, Ionel, dar a fost liber să-și spargă o fiolă de cianură între dinți, ceea ce nu dovedește decât că într-adevăr a încercat să-l otrăvească pe Tom și că probabil nici nu era surdo-mut, ci a auzit tot ceea ce noi discutaserăm până când v-am așteptat.

Ionel se abținuse până acum, dar se repezi afară pe ușă, căutând baia.

-De ce vomită unii dintr-o nimica toată?se întrebă Ulrich.

Tom privi încurcat la cadavru.

-Fir-ar să fie! Lucrurile sunt mai complicate decât credeam. Nu-mi place deloc că a murit individul ăsta.

-Mai bine el decât tu, observă Ulrich cu nonșalanță. Apoi tuși și ieși din încăpere ca să nu-și deconspire natura non-umană. Probabil oamenii s-ar fi mirat și n-ar fi înțeles deloc indiferența lui senină în fața morții. „Un cadavru în plus", gândi el. „Și ce-i cu asta? De ce fac cu toții atâta caz?" Îl auzi pe Tom dând din nou un telefon și peste câteva minute o mașină se opri în fața casei și trei oameni intrară în apartament. Veniseră cu un sac mare și negru de plastic în care ambalară cadavrul, după ce-l fotografiaseră în fel și chip. Prinseră o etichetă pe sac și se retraseră la fel de tăcuți ca la sosire, cu tot cu leșul mutului.

-Spuneți-i șefului că trec mâine dimineață ca să discut cu el, le ceru Tomasso Albi în timp ce-i conducea către ușă.

Unul din cei trei dădu din cap afirmativ și la asta se reduse toată discuția lor.

-Și acum ce facem?întrebă Alexa de cum se văzură din nou singuri, întorcându-se spre Tom. Eu din toată povestea asta înțeleg că cineva vrea din răsputeri să te împiedice să cumperi casa bântuită, iar pentru asta ar fi în stare să nu se dea la o parte de la nimic, chiar dacă e vorba de crimă.

-Nu te ambala, observă Albi. Asta a fost în mod clar sinucidere.

-Asta da, dar mai înainte, la restaurant? Dacă Ulrich nu s-ar fi dus la toaletă și nu i-ar fi dat prin cap să-l urmărească pe mut, puteai să fii tu în locul câinelui. Iar metoda asta de asasinat, cu otrăvirea, e cel puțin ciudată. De obicei femeile recurg la otravă, bărbații preferă să ucidă folosindu-se de

forța lor fizică. Mutul era o matahală de om, nici unuia dintre noi nu i-ar fi fost ușor s-o scoată la capăt cu el.

-Otrava e excelentă când ești în mulțime, îl contrazise Tom. Face mai puțin zgomot și nu atrage atenția.

Ionel își ținea capul între mâini. Încă se mai lupta cu greața.

-Nu pune la suflet, îl consolă blondul. Dacă vrei, te duc eu acasă.

-Îl ducem cu toții, interveni Alexa. Datoria mea e să mă asigur de securitatea Parlamentului și a parlamentarilor și se pare că nu putem fi destul de prudenți decât dacă avem grijă unii de alții.

Tom îl aprobă. Ulrich nu făcu decât să-și reprime o strâmbătură. Ce însemna asta? Că se vor urmări între ei, protejându-se unul pe celălalt, că vor merge de-acum unul în spatele altuia? El n-avea chef de așa ceva! Îi trebuia libertate de mișcare și știa în mod sigur că nimeni n-ar fi putut să-l omoare, fie că voia s-o facă, fie că nu. Trebui totuși să accepte escorta până la domiciliul lui Ionel Câmpineanu, apoi Alexa îl condse cu un taxi la Parlament, unde blondul își reluă îndeletnicirile uzuale: ciocănitul în țevi și în pereți, plimbarea pe coridoarele interminabile, verificarea robinetelor de la toalete și – mai ales – observarea atentă a tot ce era viu și mișca în jurul lui. Timp de câteva zile nu se întâmplă nimic deosebit. Pe Ionel îl mai zărea uneori, trecând grăbit pe coridoare și purtând mape voluminoase în mâna dreaptă. Ședințele Parlamentului se prelungeau acum târziu în noapte, pe măsură ce vacanța se apropia și lista proiectelor de lege de dezbătut nu scădea de fel. Despre Tom nu mai știa nimic, din seara în care fuseseră împreună la restaurant. Alexa părea

omniprezent, de parcă cineva ar fi reușit să-l cloneze. Se agita mai mult ca oricând și patrula prin clădire, străbătând kilometri interminabili, la concurență cu Ulrich. Când se întâlneau din întâmplare, cei doi se salutau scurt și oficial, fără să se oprească și să stea de vorbă. Uneori Alexa murmura abia auzit „nimic nou”, iar acest „nimic nou” era de natură să-l exaspereze pe vampir. Instinctele lui de vânător nu puteau vegeta prea mult, nu atunci când era treaz. Avea nevoie de acțiune, de o pradă pe care să o poată hăitui, iar bietele țevi și robinete în mod sigur nu-i satisfăceau dorul de aventură.

Alexa amintise ceva despre vacanța parlamentară și despre faptul că se temea să amâne soluționarea cazului pentru lunile de toamnă. În condițiile în care toată lumea se grăbea, ideea că ei băteau pasul pe loc îi dădea lui Ulrich o stare de nervi în care abia își stăpânea instinctele ucigașe. În fiecare seară când pleca la lucru trebuia să se convingă să nu căsăpească pe nimeni pe drum și-i venea tot mai greu să-și promită sieși că va fi „cuminte”, adică – în accepțiunea lui – va ține regim alimentar numai cu sânge de animale.

Când, într-una din seri, șeful echipei de instalatori îl luă deoparte, Ulrich se simți de-a dreptul fericit că cineva îl scotea din letargie înainte de a-și pierde mințile.

-Domnule Heller, știi cumva unde se află biroul colonelului Alexa, șeful pazei?

-Nu știu, dar pot afla.

-Stai să-ți explic, ca să nu te pierzi. A zis să te trimit la el astă-seară, oricând înainte de miezul nopții.

-Lucrează în tură de noapte?se minună blondul.

-Nu, cel puțin până acum n-a făcut așa ceva. Dar mi-a zis că are treabă și va sta mult peste program. Ai idee de ce te cheamă?

-Nu știu, dar bănuiesc. E bun amic cu domnul deputat Câmpineanu, care-i consătean de-al meu de la Cărbunari. Poate că vor să-și petreacă vacanța împreună pe cheile Nerei și Alexa e curios să mă întrebe de cazare, de starea drumurilor, de una-alta…

Instalatorul-șef se îndepărtă, dând mulțumit din cap. Ulrich îi servise suficientă informație ca să aibă cu ce-și bate capul vreo săptămână.

-Ia loc, îl primi Alexa de cum îl văzu. Am vești de la Tom.

„Slavă ție, stăpân al întunericului”, gândi Ulrich. „În fine, poate reușim să mișcăm bolovanul împotmolit pe mijlocul drumului – sau cel puțin eu asta simt”.

-Domnul Câmpineanu nu vine?întrebă el candid.

Alexa se uită la ceas.

-Improbabil, e în plen la ora asta. Dar nu aș vrea să-l tulbur și pe el și să-i răpesc prețiosul timp. Stai jos și ascultă-mă.

Ulrich se așeză pe scaunul care-i fusese arătat, în timp ce Alexa verifica ușile, ca acestea să fie bine închise, apoi luă loc și el, pe scaunul de lângă Ulrich.

-Tom a făcut cercetări ample, anunță Alexa, vorbind cu o voce joasă, voalată. Deh, are acces la informații pe care eu nu le-aș putea afla niciodată. Iartă-mă că nu te-am crezut, dar acum avem confirmarea că aceea brigadă specială a existat cu adevărat și că făcea lucrări ultrasecrete pe șantierul Casei Poporului. Tom n-a găsit nici un document, deși a răscolit toată arhiva șantierului, dar din fericire a mai dat de câțiva pensionari care, cu douăzeci de ani în urmă, lucraseră aici și auziseră – e drept, doar la nivel de zvon – de brigada cu pricina. Dar apoi a primit rezultatele autopsiei mutului și asta i-a spulberat temerile că ar fi luat-o pe un drum care nu duce nicăieri.

Ulrich ridică mirat din sprâncene.

-Deci mutul…

-Da, mutul era cheia enigmei. El l-a condus pe Tom la brigada specială. Știi că omul nu se născuse mut, că fusese mutilat în copilărie ca să ajungă astfel? Asta pare o veche poveste de groază, dar acum un sfert de secol povestea în cauză era cruda realitate. Pe scurt, în 1967 Ceaușescu dăduse un decret prin care interzicea avorturile și contracepția. A fost o tragedie, multe femei au plătit cu viața lor încercarea de a scăpa de o sarcină nedorită. Mai erau însă și altele, care preferau o metodă la fel e periculoasă, dar care în accepțiunea lor nu implica o crimă asupra unui prunc nenăscut: își duceau sarcina la termen și apoi fugeau din maternități, abandonând copilul. Poate vrei să știi ce s-a întâmplat cu acești copii? Au fost considerați proprietate a statului, întocmai cum ai considera un obiect căruia îi dai un număr de inventar. Cei slabi au crescut în orfelinate, într-o mizerie cruntă. Cei puternici, mai ales băieții, au crescut departe de ochii lumii, în tabere paramilitare unde li se spunea oarecum adevărul:

că erau nedoriți și părăsiți de mame, dar că „marele cârmaci”, în bunătatea lui, le-a salvat viața și s-a îngrijit de educația lor, pregătindu-le o soartă pe care restul lumii ar invidia-o.

Astfel îndoctrinați, au ajuns să considere că rostul lor pe lume era slujirea necondiționată a lui Ceaușescu, pentru care erau gata să facă orice, inclusiv să-și dea viața. Dintre ei se recrutau membrii brigăzii speciale. Ceea ce îi deosebea de restul lumii pe acești copii-kamikaze era o operație de distrugere a corzilor vocale, care făcea din ei muți pentru tot restul vieții. Erau apărătorii perfecți ai oricărui secret și se pare că au fost folosiți ca niște roboți umani, pentru muncile care cereau docilitate și discreție absolută. Bineînțeles, iarăși nu avem nici un fel de mărturisiri scrise, ci doar informații răzlețe, jumătăți de cuvinte scăpate de unii și de alții, din care Tom a reușit să reconstituie adevărul sau măcar o parte din el. Tom e și el, ca și tine, de părere că acești oameni păzeau o comoară. S-a tot vorbit de conturile secrete ale lui Ceaușescu, dar nimeni n-a găsit nimic până acum. Dacă a existat o avere dosită în Casa Poporului, ea e încă aici, între aceste ziduri.

-Ceaușescu e mort de douăzeci de ani, observă Ulrich, iar oamenii continuă să se sacrifice pentru el. Unde e logica?

-Nu știu. Ar fi două explicații: prima, că o fac din fanatism, că n-au fost obișnuiți niciodată să aibă alt stăpân decât pe el și nici nu-și pot imagina că ei înșiși ar avea dreptul să fie proprii lor stăpâni. Și cea de-a doua, legat de zvonurile care au circulat o bună bucată de vreme, că la Târgoviște au fost împușcate dublurile soților Ceaușescu și că aceștia ar trăi bine-mersi, refugiați în America de Sud. Potrivit acestei ipoteze, slugile lor loiale

continuă să le păzească secretele și comorile, așteptând reîntoarcerea stăpânilor.

-Bine, dar ce vom face noi de acum înainte? Și ce va face Tom?

-Noi ne vom vedea de treburile noastre, răspunse Alexa fără ezitare. Rolul nostru în povestea asta s-a încheiat. Eu voi veghea la siguranța clădirii, dumneata vei controla instalațiile, ca și până acum. Tom a primit autorizația ca pe timpul vacanței parlamentare să facă sondaje și prospecțiuni pentru a descoperi și alte eventuale coridoare și camere secrete. Crede-mă, are ajutorul unor oameni specializați și al unor detectoare de metale ultraperformante.

-Care nu-i vor fi de nici un folos, trânti Ulrich fără ezitare. Ai văzut ce păienjeniș de țevi se intersectează în subsol? Ce să detecteze sculele lui Tom? Vor detecta totul, orice clanță de ușă și orice capac de canal, până îl vor duce la exasperare. Sincer, dacă există o cameră secretă – și presupun că există una – nu cred că asta e metoda prin care o putem găsi. Și-apoi eu n-am de gând să ies din peisaj atât timp cât Ionel Câmpineanu e aici în oraș și e vulnerabil. Nu vreau să mă fac de rușine în fața popii din Sasca.

-Tom a reușit, cu oamenii lui, să-i prindă pe ceilalți patru muți care se adăposteau pe strada Franceză, spuse Alexa. Au interogat zeci, dacă nu sute de ospătari de la toate restaurantele din centrul vechi și au adus un desenator excepțional. Muții au fost prinși pe baza portretelor-robot făcute de acesta. Nu cred că mai e ceva care să amenințe viața lui Ionel Câmpineanu și – pe lângă asta – înțeleg că o prietenă de-a lui din anii de școală, doamna Irina Eleftenie, l-a căutat la București și îi poartă de grijă.

Ulrich tresări surprins.

-Irina e aici?

-Da. Ionel pare extrem de încântat că o vede iar ea mi-a făcut impresia unei femei serioase și devotate.

-Măi să fie!mormăi Ulrich surâzând. Ce noroc au câte unii!

Dar Tomasso Albi nu aștepta începutul vacanței parlamentare. Se folosea de orele nopții, când clădirea era pustie exceptând personalul de pază și curățenie, ca să facă investigații minuțioase pe cele opt niveluri ale subsolului. Era de la sine înțeles că o cameră – tezaur nu putea fi adăpostită decât în subsol, exact așa cum era și tezaurul Băncii Naționale. Detectoarele lui Tom trebuiau să-i semnaleze o structură mare de oțel, pentru că nimeni nu-și închipuia tezaurul altfel decât ferecat într-o încăpere – seif impenetrabilă. Dar în ciuda eforturilor lui Tom și a echipei acestuia, tezaurul tot nu putea fi găsit, sădind în mintea scepticilor și a pesimiștilor îndoiala că ar fi existat vreodată.

În afara câtorva uși simple de lemn și metalice, aflate pe coridorul descoperit de Ulrich pe cel mai de jos nivel al subsolului, cercetaseră toată clădirea, fără folos. Iar ușile standardizate nu prezentau nici un interes – un om voinic ar fi putut lesne să le dizloce cu umărul, deci îndărătul lor nu se putea ascunde decât cel mult unul din depozitele de mături și detergent ale femeilor de serviciu.

La sfârșit de săptămână, Ulrich îl căută pe Alexa ca acesta să-i confirme că nu avea nevoie de prezența blondului în clădire până luni seara.

-Plec din oraș, zise vampirul. În București căldura devine tot mai înăbușitoare și eu am

nevoie de aer proaspăt. Cred că voi explora împrejurimile, dacă nu te superi.

-Drum bun, îi ură Alexa. Mi-aș permite să-ți dau un sfat, vizitează Mogoșoaia și lacul Snagov, merită să-ți petreci câteva ore acolo. Locurile sunt pitorești.

Ulrich mulțumi și se făcu nevăzut înainte ca Alexa să apuce să regrete că îi dăduse drumul. Se gândise și el la o vizită la Snagov și-și construise cu multă atenție ceea ce putea fi numit un adevărat plan de acțiune.

Cap. 18 Tezaurul

Proprietarul pontonului își frecă mâinile mulțumit. Duminica fusese însorită și el închiriase bărci de dis-de-dimineață și până la apus amatorilor de vâslit. Acum pe malul lacului nu mai rămaseră decât câteva perechi întârziate de îndrăgostiți și – departe de ponton – câțiva băieți tineri care săreau în apă. Omul se certase toată ziua cu ei, spunându-le mereu că apa e adâncă, dar asta nu avu alt efect decât să-i întărâte. Se dădeau în spectacol, era evident, dar de fapt înotau bine. „Dacă se înnecă vreunul, asta e! Nu pot spune că nu i-am avertizat” gândi barcagiul. Își mai verifică o ultimă oară ambarcațiunile, ca acestea să fie solid legate de stâlpii pontonului, apoi plecă liniștit în direcția satului. Întârziase mult – când ajunse la casa lui, se întunecase de-a binelea și cornul lunii se ridicase deja deasupra caselor. Doar băieții care săreau în apă mai tulburau liniștea lacului… sau nu?

Lângă unul dntre stâlpii de care fuseseră legate bărcile, apa se văluri și un cap răsări din undele argintate de lună. Ulrich își zvârli bocceaua de haine, bine împachetate în pungi de plastic impermeabile, în cea mai apropiată dintre bărci, apoi porni spre insula din lac înotând cu gesturi largi și cu cât mai puțin zgomot. „Domiciliul” lui, care fusese, timp de sute de ani, pe fundul faimosului Lac al Dracului, îl obișnuise cu apa și el înota mai mult decât excelent – o treabă simplă, aflată la îndemâna oricărui vampir, pentru că nemuritorii nu au nevoie de aer.

Ulrich se cățără pe malul insulei departe de ochii băieților care continuau să sară în apă, într-un

loc unde vegetația și întunericul ascundeau vederii lor trupul său alb. Insula e micuță, plină de verdeață și adăpostește cupolelel rotunde, acoperite cu tablă argintie, ale unei vechi mănăstiri.Toată ziua blondul fusese nevoit să suporte explicațiile pe care diverși ghizi le debitau turiștilor despre mormântul lui Vlad Țepeș, aflat în mănăstire. „Ah, Dracula!” exclamau unii, devenind brusc extrem de curioși. Ulrich se amestecase printre ei și văzuse mormântul, dar în mod clar nu simțise prezența unui alt vampir. „Toate astea sunt povești”, concluzionase el. „Dacă domnul întunericului și-a păstrat trupul și înfățișarea umană, sigur nu-și pierde vremea pe aici”.

Era greu de spus dacă Ulrich credea sau nu în legendele care circulau în jurul insulei din mijlocul lacului Snagov. În mănăstire se găsește, într-adevăr, o piatră de mormânt pe care se află înscris numele temutului domnitor Vlad Țepeș, dar adepții lui Bram Stocker vă vor spune cu seriozitate că mormântul acela nu e decât locul de unde Dracula pleacă în fiecare noapte la vânătoare. Ca unul care trecuse el însuși prin cumplitul proces al transformării, Ulrich știa că Vlad nu avea cum să fie vampirul din poveste dacă – așa cum susțineau unii isotrici – fusese decapitat de asasinii săi. Decapitarea, arderea și țărușul de lemn înfipt în inimă sunt metode infailibile și îndelung verificate de a scăpa de un individ din tagma băutorilor de sânge. Încredințat că Vlad nu fusese vampir, Ulrich se întreba în gând ce-i venise să viziteze Snagovul – în nici un caz ni-și petrecuse întreaga zi pe malul lacului numai ca să admire peisajul.

Era teribil de încurcat – simțea instinctiv că se aflau la un pas de descoperirea camerei de aur și totuși echipa de specialiști a lui Tom nu găsise

nimic. Enigma din Parlament continua să-i sfideze, bătându-și parcă joc de eforturile lor. Ulrich venise de fapt la Snagov ca să-și limpezească mintea. Îi era clar că se amăgește singur cu speranța că l-ar putea întâlni acolo pe cel pe care îndeobște vampirii îl consideră domnul și stăpânul lor și că ar putea să-i ceară sfatul. La lumina lunii, dădu încă odată ocol zidurilor mănăstirii, atent la orice zgomot și orice urmă de mișcare. Dar nu se auzea decât clipocitul îndepărtat al apei, din locul în care băieții săreau în lac, iar pe insulă nu se zărea nici țipenie de om.

Aproape de miezul nopții băieții deciseră să plece la casele lor, obosiți și fiind de părere că se zbenguiseră destul pentru o singură zi. Ulrich privi concentrat în urma lor până când se pierdură în vegetația deasă de lângă apă. Hotărât lucru, puștii aceia îi aduceau aminte de o altă noapte, petrecută cu un sfert de secol în urmă și de un alt lac, pe malul căruia văzuse cândva trei băieți ridicându-și cortul. De când venise la București, se întreba de multe ori dacă fusese o idee bună să-i atragă atenția lui Vlad asupra însușirilor sale de medium. După tot ce se întâmplase ulterior, Ulrich se simțea nițel vinovat. Dacă n-ar fi știut că are abilități mediumice, Vlad ar fi fost mai atent la ceea ce se petrecea în clădirea Parlamentului și n-ar fi pus toate vocile bizare auzite noaptea pe seama fantomelor. „Voci” își spuse blondul. „Voci… fir-ar să fie,ceva aici nu se leagă!”. Dacă și Vlad și Ionel au auzit voci iar culoarul secret era păzit numai de muți, ale cui voci răsunau noaptea prin subsoluri? În mod evident muții erau conduși de oameni cu darul vorbirii, iar oamenii aceia nu fuseseră încă prinși. Sabia lui Damocles atârna în continuare deasupra capului lui Ionel! Ulrich se îngrozi gândindu-se la vulnerabilitatea deputatului și la puținul ajutor pe care i-l putea oferi Irina. Pe dată ideea că făcuse o prostie cu ani în urmă,

atunci când îl avertizase pe Vlad de existența unei alte lumi, pline de creaturi stranii, se risipi ca un fum. Acum avea alte priorități, nu să-și bată capul cu amintirea tracutului – Ionel trebuia ținut în viață cu orice preț.

Vampirul profită de nemișcarea naturii și de singurătate ca să vâneze micile creaturi cu sânge cald care mișunau noaptea prin pădure. Nu-i era sete, dar simțea că în acest mod își păstrează atenția trează și încordată și că nu-și lasă instinctele ascuțite de prădător să lâncezească. Ceva îi spunea că va avea nevoie de ele pentru investigațiile din Parlament. Pentru că nu se grăbea de fel și considera vânătoarea aceea o relaxare și nu o necesitate, zorile îl prinseră tot pe insula din mijlocul lacului, privind cu ochii visători suprafața calmă a apei.

Pe luciul lacului se formă ceața care prevestește, în locurile umede, apropierea răsăritului. Un om ar fi băgat de seamă doar ceața – o ușoară pâclă albă – dar ochii vampirului descoperiră mai mult de-atât. Pâcla era plină de făpturi eterice, cu trupuri imateriale, care pluteau argintii peste apele lacului. „Știmele sau ielele apei, poporul așa le spune” gândi Ulrich... făpturi lipsite de noroc care s-au înecat cândva demult și care acum îi fac pe tinerii rătăciți noaptea lângă lac să le urmeze în adâncuri și să se înece și ei la rândul lor. Una din aceste făpturi eterice, o femeie cu chip frumos se apropiase de mal, chemându-l pe bărbatul pe care-l zărise printre ierburi, cu glasul ei dulce de sirenă.

-Sunt vampir, o puse Ulrich la punct. Caută-ți de drum, magia ta nu are nici un pic de putere asupra mea.

Femeia oftă și se lăsă să alunece înapoi în apa care o înghiți pe dată. Surorile ei se traseră îndărăt și dispărură la rândul lor sub apele lacului.

-Așa, drăguțelor, murmură Ulrich, temeți-vă de mine. Doar de asta exist, ca să inspir teamă.

Acum era din nou singur pe cuprinsul micii insule. Se scutură încercând să îndepărteze ceva ce vedea doar el, poate un ultim văl de ceață sau cine știe ce altă creatură fermecată. Ajunse, mulțumit de sine, la concluzia că plimbarea până la Snagov fusese totuși un lucru înțelept. Știma lacului îi aduse aminte de ceea ce aproape că uitase în încercarea lui de a trăi ca un om – era vampir, o creatură de care orice ființă, vie sau moartă, se teme și se ferește. „Am devenit prea bun”, bombăni Ulrich, „iar asta e o problemă pentru mine”. Coborî în undele reci, traversă lacul, își recuperă hainele din barcă, se îmbrăcă iute și o porni spre stația de autobuz, acolo unde câțiva muncitori extrem de matinali se pregăteau deja de naveta zilnică spre București, spre locul unde-și aveau serviciile.Se amestecă printre ei, deși era conștient că un chip nou – mai ales unul cu trăsături atât de frumoase – nu putea trece neobservat într-o comunitate așa de mică. Vreo câțiva oameni întoarseră capetele spre el și mormăiră un „bună ziua” adormit, nimic care să fie nelalocul lui sau să atragă atenția. Ulrich se simțea totuși privit cu insistență de o pereche de ochi curioși, dar când să prindă privirea omului, acesta își afundă nasul într-un ziar. „Mi s-o fi părut”, gândi Ulrich. În fond nu avea nici un motiv să fie suspicios – cine s-ar fi putut împotrivi unui vampir? Pe deplin liniștit, urcă în autobuz și se tolăni într-unul din scaunele libere, cu un aer la fel de adormit ca și cel al colegilor săi de călătorie.

În ziua aceea își permise un program de relaxare, convins că pe timp de zi Ionel era bine păzit de Alexa și de Tom. Dar aștepta cu nerăbdare seara, ca să se ducă la Parlament. După ce ultimii oameni plecară din clădire și nu mai rămaseră decât obișnuiții paznici și menajerele, Ulrich o porni hotărât către subterane, spre zonele unde se semnalaseră cele mai multe apariții ale fetei cu rochie înflorată.

-Anca, urlă el, unde ești, nenorocito? De mine nu te poți ascunde, iar eu îți cer să vii și să mi te arăți.

Nu mai vorbise așa niciodată înainte. Să se folosească astfel de superioritatea vampirilor asupra tuturor celorlalte făpturi din lumea paralelă nu-i stătea în obicei, dar de astă dată avea de gând s-o interogheze pe Anca și să afle de la ea tot ce credea că fata ar putea să știe, așa că acum făcea pe durul. Fata apăru ca de obicei, plângându-și soarta și iubirea pierdută.

-Nu te mai smiorcăi!o repezi blondul. Sunt vampir și îți ordon să încetezi, ai auzit?

Anca rămase mută. Într-un târziu bâigui nehotărâtă:

-Ce poți să-mi faci? Sunt moartă deja și nu mă poți ucide, nici nu mă poți transforma într-una ca tine.

-Ți-a luat ceva vreme să descoperi asta, observă Ulrich. Aș fi preferat să fii mai deșteaptă, dar e bine și așa. Dar asta nu înseamnă că mă dau bătut, la nevoie voi găsi o metodă să te torturez. Știi bine cât suntem de sadici!

„E speriată” își spuse privind chipul descompus de teamă al fetei. „Foarte bine, să mă

respecte și să-i fie frică”.

-Ce...ce vrei?

-Anca, vorbi Ulrich de astă dată pe un ton moale, fără să poruncească. Îți propun un târg. Nu-ți fac rău, dar nu-ți pot face nici bine. Noi nu facem binele, din principiu. Dar pot să fac rău, mult rău, unor oameni pe care îi urăști – nu trebuie decât să mă ajuți cu o informație.

-Nu te pot ajuta, cântă fata cu o voce plângăcioasă. Nebun ar fi cel care ajută un vampir.

-Treaba ta! Ulrich se așteptase la această reacție din partea ei și continuă cu tot calmul din lume: dar nu știi ce pierzi dacă nu mă ajuți.

-Nu mai am nimic nici de pierdut, nici de câștigat, spuse Anca pe un ton obosit. Iubitul meu e mort, eu de asemenea și sunt prizonieră aici, prinsă între două lumi. Nu-l voi mai revedea niciodată!

Înainte ca ea să înceapă un bocet interminabil, Ulrich zise rece:

-Așa deci! Iubitul tău, mort într-un accident, tu – moartă după ce ai înghițit toate somniferele alea, iar cei care sunt de vină pentru tot trăiesc sănătoși și veseli. Crezi că e drept? Am ceva pentru tine, ceva prea bun pentru oameni, atât de bun încât anticii credeau că numai zeii se pot înfrupta din această plăcere, că le este interzisă muritorilor. Ai auzit de deliciile unei răzbunări puse la cale așa cum se cuvine? Oare prin mintea ta puțină n-a trecut niciodată ideea că accidentul iubitului tău a fost o înscenare, așa cum a fost înscenată și moartea lui Vlad Eleftenie sau a lui Sava Nichici? Nu cumva băiatul pe care-l jelești a

făcut parte din garda palatului și nu cumva a căutat prea asiduu un loc numit camera de aur?

Dacă ar fi putut, Anca probabil ar fi pălit. Dar pentru că nu era decât un abur ușor, argintiu și cețos, asemenea știmelor de la Snagov, se mulțumi să ducă la gură una din mâinile ei eterice , ca și cum s-ar fi străduit să nu țipe.

-Iubitul meu... ucis?întrebă ea, nevenindu-i să creadă.

-Probabil, adică aproape sigur, întări Ulrich. „Iar dacă nu a fost așa, merită ca tu să crezi totuși asta”, adaugă el în gând.

Anca își netezi stingheră rochița înflorată, la fel de eterică și de ireală ca și corpul ei.

-Ce vrei să știi?întrebă ea după un timp de gândire.

-Unde este camera de aur? De ce nu putem găsi blestematul acela de tezaur?

-Asta nu știu nici eu. Nimeni nu știe unde e camera aceea. Dar voi continuați să căutați cu atenție. În dosul unor uși închise sunt alte uși și altele și tot așa...

După care Anca dispăru din senin…

„Fantomă blestemată” o bombăni Ulrich. „Dar e bine și așa, informația pe care mi-a dat-o s-ar putea să folosească la ceva. Va trebui să-i spun lui Tom să deschidă toate ușile de pe coridorul secret, sau să le spargă, ceea ce e cam același lucru. Și asta chiar dacă unele din ele par fragile și

nici un descreierat n-ar ascunde în spatele lor vreun obiect de valoare”.

Dar în noaptea aceea îl căută degeaba pe Tom. Pe coridorul secret era o liniște suspectă, echipa de cercetare dispăruse iar despre Tom nimeni nu știa nimic. Ulrich mormăi ceva despre coarnele Satanei, după care se plictisi până dimineața. La ieșirea din schimb dădu de Alexa, care abia ajunsese la serviciu.

-Știi ceva de Tom?întrebă blondul de cum îl văzu.

-M-a sunat ieri seară, zicea că vrea să ne întâlnim toți cei implicați în această poveste. Mi-a spus că a găsit tezaurul și vrea să ni-l arate. Du-te acasă, probabil te caută.

Lui Ulrich îi căzu falca de mirare, cât pe ce să-i dezvelească mai mult decât ar fi vrut dinții ascuțiți. Privi încurcat la Alexa – spre norocul lui, acesta se uita undeva peste umăr - apoi își luă la revedere și plecă de acolo cât de repede putea să o facă. Acasă îl aștepta un mesaj pe robotul telefonic: „sunt Tom. Vino la patru după masă pe scările de la intrarea principală a Muzeului Național de Istorie. Vino neapărat, vom fi cu toții acolo. Am să vă arăt ceva excepțional”.

Mesajul suna din cale-afară de misterios. Cu câteva minute înainte de patru, Ulrich își părăsi mansarda îmbrăcat elegant și cu părul lui auriu, frumos periat, răspândit pe umeri. Mirosea a parfum fin și se dichisise de parcă s-ar fi dus la întâlnirea cu o femeie. Bineînțeles, se fardase cu o îndemânare îndelung exersată, așternând o nuanță sănătoasă de roz pe obrazul său alb ca neaua.

Când ajunse la muzeul de istorie, pe trepte se găseau deja două persoane: Tom și Alexa. Acesta

din urmă avea un aer confuz, ceea ce arăta că mesajul lui Tom îl luase și pe el prin surprindere. Ionel Câmpineanu apăru la patru fix, cu o punctualitate impresionantă, însoțit de o femeie: Irina. Deputatul făcu prezentările și Irina le zâmbi fermecător, dar protocolar, bărbaților aflați în jurul ei.

-Doamna Eleftenie e o veche și dragă colegă de școală, care a avut un drum de afaceri prin București și a trecut să mă vadă, precizează Ionel.

„Da, să crezi tu că a trecut din întâmplare”, gândi Ulrich. Irina îi întinse o mână fină, micuță, pe care blondul o sărută ca un cavaler din alte vremuri. Pentru o clipă, ochii li se întâlniră. Pe fruntea Irinei apăru o cută, ca și cum s-ar fi încruntat căutând să scormonească ceva în memorie.

-Vă cunosc de undeva, domnule?întrebă ea candid. Figura dumneavoastră mi se pare cumva familiară. Sau ați apărut la televizor în ultima vreme?

-Mă confundați, spuse Ulrich zâmbind. Nu ne-am văzut niciodată, cât despre o eventuală apariție la televizor nici vorbă. Nu sunt decât un biet instalator, un om modest și la locul lui, din care nimeni n-ar reuși să facă vreo vedetă.

„Și nici nu vreau”, adăugă vampirul în gând. „Mă feresc cât pot de televizor, fotografie sau orice altceva care mi-ar putea trăda într-o bună zi vârsta măsurată în secole”. Spre norocul lui, Irina îl abandonă, întorcându-se spre Tom. „Și-a pierdut interesul foarte repede, imediat ce a aflat că nu sunt decât un modest meseriaș. Ionel ar putea să fie mai atent sau va cădea în capcana vreunei vânătoare de bărbați faimoși și cu situație”.

-Și dumneavoastră îmi păreți cunoscut, ciripea acum Irina privind către Tom. Sau mă înșel din nou? Hotărât lucru, azi nu e ziua mea norocoasă dacă am ajuns să confund oamenii și să încurc pe toată lumea. Dar am lucrat foarte mult în ultima vreme și sunt teribil de obosită.

-Păi atunci, răspunse Tom mieros, cred că am găsit o activitate care să vă facă să uitați de grijile vieții cotidiene. Doamnele adoră asta de obicei. Sunteți invitata mea, ca și dumneavoastră, domnilor.

Tom urcă treptele care duceau la intrarea în muzeu, însoțit de ceilalți, în timp ce scotea din buzunar biletele de intrare.

-Ce naiba facem?întrebă contrariat Alexa. Vizităm muzeul?

-Nu întregul muzeu, precizăTom. Am luat bilete numai pentru subsol. Știe cineva ce se găsește acolo?

-Tezaurul, parcă, murmură Ionel Câmpineanu. Am fost acum o eternitate să-l văd, într-o excursie cu școala, pe când eram elev.

-În acest caz vei avea surprize, domnule deputat. Pe atunci unele piese nu se aflau expuse aici și crede-mă că tocmai aceste piese sunt printre cele mai interesante.

Coborâră scara somptuoasă, de marmură, care ducea în subsol și ajunseră pe un coridor întunecat, luminat discret de lămpi de veghe și îmbrăcat într-un tapet albastru-închis, cu aspect de catifea. La capătul lui se găsea o ușă masivă, părând o ușă de seif.

-Uau, impresionant, făcu Irina.

-Doamna nu a mai fost aici?se interesă Tom.

-Nu, niciodată. Eu n-am participat la excursia despre care vorbea Ionel, în vacanța aceea am fost la mare cu părinții.

-Nici eu n-am fost aici, recunoscu Alexa.

-Să nu mai spui asta nimănui! E o rușine să fii bucureștean și să nu vii la tezaur cel puțin odată, îl apostrofă Tom.

Ajunse la capătul coridorului. Deschise ușa masivă, care se mișcă ușor în balamale și grupul păși într-o încăpere cu pereții negri și vitrine de-a lungul lor, iluminate artistic de lămpi minuscule, dar puternice, ascunse în catifeaua tapetului. O femeie verifică biletele întinse de Tom și le arătă, vorbind în șoaptă, de unde să înceapă vizita. Iar ceea ce se găsea în încăperea aceea ar fi luat mințile oricui…

Fascicolele concentrate de lumină făceau să sclipească nestemate uriașe. Se aflau acolo rubine, safire, smaralde, turcoaze incredibile, iar briliantele reflectau lumina în mii de curcubeie de o frumusețe care tăia pur și simplu respirația. Toată această comoară de pietre prețioase fusese montată în platină, aur și argint aurit, iar metalele erau prelucrate cu un meșteșug ridicat la rang de artă. Irina scoase un oftat adânc, iar bărbații rămaseră muți în fața acelei minunății desăvârșite.

-Ne uităm întâi aici, șopti Tom arătând spre colțul opus celui de unde femeia-ghid recomandase începerea vizitei.

-De ce?întrebă Ionel cu o voce la fel de joasă, parcă temându-se că tot ce vedeau în jurul lor nu era decât o iluzie care s-ar fi putut risipi la primul strigăt sau vorbă spusă mai tare.

-Pentru că asta e partea cu obiectele noi din expoziție, iar ceea ce vreau eu să vă arăt se găsește în partea rezervată exponatelor celor mai vechi. Puțin spectacol, ce naiba… Doar n-am venit numai să vedem o singură vitrină, iar apoi să plecăm fără să ne bucurăm privirile de tot restul.

Colțul spre care îi conduse Tom conținea vitrine cu insigne și medalii ale unor decorații moderne. Erau, fără îndoială, frumoase și acestea, dar Irina tropăia mărunt și nerăbdător din picioare, dornică să ajungă la comoara medievală, cea mai strălucitoare dintre toate. Urmă o vitrină cu obiecte de preț aparținând regilor și reginelor României, iar Irina se desprinse cu greu de faimoasa coroană cu turcoaze a reginei Maria, murmurând la plecare: „incredibil! Cât de frumoasă poate fi!”

O altă vitirnă conținea mitre preoțești, Biblii ferecate în piele aurită și împodobite cu miniaturi lucrate migălos pe foiță de aur, crucifixe pline de nestemate și felurite odăjdii bisericești, care stârniră interesul lui Ulrich. Vederea tuturor acelor lucruri îi aducea aminte de priceperea meșteșugarilor din vremea existenței lui umane și – cu toate că el încerca să-și păstreze expresia rece și calculată – oricine ar fi observat de la o poștă cât era de impresionat.

Urmă perioada feudalismului timpuriu, a migrației popoarelor și făcură un popas îndelungat în locul unde se afla expus celebrul tezaur gotic cunoscut sub numele de „cloșca cu puii de aur”.

-Este cea mai valoroasă descoperire arheologică din toate timpurile, din întreaga lume, exceptând comorile găsite în mormântul lui Tutankhamon din Valea Regilor, spuse Tom. Practic aici e mai mult aur decât în tezaurul lui Priam de la Troia. Iar mai încolo vom vedea

comoara care se situează, ca valoare, imediat în urma acesteia.

Ionel ridică mirat din sprâncene.

-Mai există încâ o comoară? De „cloșca cu puii de aur” de la Pietroasa îmi aduc aminte, m-a impresionat și în copilărie și poza ei stătea frumos pe coperta manualelor școlare de istorie. Dar profesoara noastră nu ne-a vorbit niciodată despre existența unei alte comori.

-Răbdare, răspunse Tom. Ajungem îndată și acolo. Oricum, pe vremea când ai vizitat dumneata muzeul, tezaurul de la Pietroasa era singura descoperire spectaculoasă din sala asta, dar de-atunci a trecut ceva vreme.

Acum se plimbau prin fața vitrinelor cu comori ale antichității. Aici pietrele prețioase erau semnificativ mai puține, însă predomina aurul turnat în piese masive, de regulă arme de paradă, coifuri de luptă și scuturi grele. Prelucrarea metalului era mai puțin meșteșugită, mai grosieră, dar chiar și așa Ulrich se gândea la îndemânarea aurarilor care au trăit cu mii de ani în urmă și au reușit să dea formă obiectelor acelora cu tehnica lor arhaică și ustensilele puține pe care le avuseseră la dispoziție.

Tom îi atrase în fața unei vitrine aflate în centrul încăperii, iluminată la fel de strălucitor ca și cea rezervată tezaurului de la Pietroasa. Se aplecară cu toții spre geamul gros de cristal și privind prin el văzură patrusprezece obiecte masive, de mărimi aproximativ egale, aliniate frumos pe suportul lor de catifea purpurie.

-Parcă ar fi șerpi de aur, observă Irina.

-Seamănă, într-adevăr, cu niște șerpi încolăciți la soare, admise Tom. Dar sunt brățări dacice, făcute cu mai bine de două mii de ani în urmă.

-Par foarte grele, spuse femeia. Și de ce sunt atât de groase?

-Au, fiecare, între opt sute de grame şi – cea mai mare – aproape un kilogram și jumătate. Iar grosimea lor se explică prin obiceiul epocii de a purta brățările deasupra cotului. Asemenea podoabe erau folosite și de bărbați, iar un lăncier prevăzut cu un scut greu și o lance și mai grea avea brațele vânjoase.

-Admirabil, șopti Ionel. Dar ce are asta cu povestea noastră?

-Mai multe decât credeți. S-a spus mereu că brățările au fost descoperite după înlăturarea lui Ceaușescu, de niște căutători de comori clandestini din zona cetăților dacice din munții Apuseni, care le-au vândut făcându-ne pe noi să alergăm ca disperații încercând să le localizăm și să le recuperăm. Fals! Căutătorii de comori au apărut pe-acolo după descoperirea brățărilor, atrași tocmai de zvonurile care începuseră să circule privind existența unui tezaur străvechi. Ceaușescu, în obsesia lui pentru istorie și pentru dezgroparea de artefacte arheologice, ordonase nenumărate campanii de săpături la Sarmizegetusa, unele aduse la cunoștința publicului, dar majoritatea nu. Practic în toamna lui 1989 brățările se aflau pe șantierul arheologic și puțină lume știa de existența or, iar în haosul creat după moartea lui Ceaușescu ele au fost furate de cei care pretindeau ulterior că le-ar fi descoperit. Am găsit mărturii potrivit cărora Ceaușescu era încredințat că dăduse de legendara comoară a regelui Decebal, pentru care

voia să pregătească o sală specială în Casa Poporului. Din păcate speranța lui nu s-a împlinit și tot ce s-a găsit sunt aceste brățări, dar el n-a mai trăit ca să afle treaba asta. Am lucrat mai bine de zece ani în echipa de recuperare a brățărilor și evident a trebuit să-mi țin gura, ca nu cumva colecționarii care le obținuseră fraudulos să le ascundă înainte de a apuca să le aducem înapoi în țară. Lucrurile au rămas atât de secrete, încât nici măcar paznicii muți care se ascundeau pe strada Franceză nu știau nimic – ei se comportau în continuare ca și când planul lui Ceaușescu ar fi fost dus la bun sfârșit și comoara s-ar fi aflat în clădirea Parlamentului. Practic, asta ne-a dat timpul necesar să acționăm. Adevărul nu-l cunoșteau decât o mână de oameni.

Alexa înlemni.

-Vrei să spui că în tot acest timpîn Parlament n-a existat nici o cameră de aur și nici o comoară? Adică Vlad și Sava Nichici au murit degeaba, iar tu era să fii otrăvit fără nici un motiv? Dar e absurd!

-Dragul meu, viața e, de multe ori, absurdă și nedreaptă. Acum că tezaurul acesta a ajuns acolo unde îi era locul, adică aici, la Muzeul Național de Istorie, nu mai există nici un secret. E momentul în care pot vorbi de toate încercările prin care am trecut în ultimii ani, luptând să recuperez brățările. Sunteți practic printre primii vizitatori care admirați aceste obiecte superbe de aproape, pentru că vitrina a fost instalată aici azi de dimineață. Brățările se află la muzeu abia de câteva zile, timpul strict necesar ca ele să fie catalogate și trecute în inventarul muzeului. Fiind atât de solide, au fost găsite nedeteriorate și experții au spus că o restaurare minimă le este suficientă.

-Și camera de aur? Există sau a existat cu adevărat?

-A fost un proiect, recunoscu Tom. Dar Ceaușescu n-a apucat să-l termine și a rămas doar atât, un vis în mintea unui om paranoic, obsedat de putere. Nu știm, în intenția lui, căreia din multiplele încăperi subterane îi rezervase rolul de „cameră de aur” – practic putea fi oricare dintre săli. Bănuiesc că ar fi vrut să mute acolo și tezaurul din Muzeul de Istorie, dar asta n-a fost, iarăși, decât altă idee care a murit în fașă.

-Sunt atât de frumoase, murmură Irina cu un glas pierit.

-Și atât de scump plătite, o îngână Alexa. Câți oameni au murit pentru ele?

-Acum totul s-a terminat, îi liniști Tom. Coridorul secret va fi închis, deși vom face o ușă în zid pentru eventualitatea unor noi intervenții la sistemul de canalizare. Dar voi sunteți liberi cu toții să vă vedeți de viețile voastre. Paznicii presupusei comori au fost prinși și anihilați, deci nimeni și nimic nu vă mai amenință viețile. Întoarceți-vă fiecare la munca lui sau plecați într-un binemeritat concediu de vară. Asta e o amintire pentru fiecare din voi – primiți-le odată cu mulțumirile mele.

Tom scoase dintr-un buzunar al vestei sale pline cu buzunare, de care părea să nu se despartă niciodată, niște cărți poștale, pe versoul cărora scrisese un singur cuvânt: „mulțumesc” și le împărți celor prezenți.

-De mîine se vor vinde și la magazinul de suveniruri al muzeului, zise el relaxat. Dar astăzi sunt încă niște rarități.

Ulrich își răsuci în mână bucata de carton primită de la Tomasso Albi și zâmbi: pe fața cărții poștale se vedeau, fotografiate pe suportul lor de catifea, cele patrusprezece brățări de aur…

Cap. 19 Camera de aur

Vampirul își inspectă conștiincios micul domiciliu provizoriu, închiriat într-o mansardă veche. A doua zi urma să predea locuința proprietarului, pe care-l anunțase cu o săptămână în urmă că nu-și mai prelungește șederea la București. Această ultimă săptămână se scurse într-o plictiseală îngrozitoare – în Parlament nu se mai găsea nimic de reparat, Anca se retrăsese în cine știe ce colțișor al ei, fiind de negăsit, iar Alexa adusese o bandă de magnetofon veche recuperată de Tom din subsolul casei bântuite, pe care cineva înregistrase toate acele sunete sinistre care terorizaseră ani întregi, noapte de noapte, întregul cartier. Ascultând-o, pe Ulrich îl pufni râsul – oamenii erau chiar atât de creduli sau aveau un auz atât de slab încât nu sesizaseră mixajul de sunete, ci le atribuiseră fantomelor și demonilor?

Ionel și Irina se pregăteau și ei să plece la Timișoara, dar fiecare luând-o pe calea sa – Ionel cu mașina lui de teren și cu doamna Maria, Irina cu avionul. Ea mergea la muncă, el la părinți și apoi în concediu. Ulrich îi întâlni odată la restaurantul unde Ionel îi invitase pe toți participanții la întâmplările din ultima vreme, ca să se bucure împreună de ziua în care doctorul Vernescu îi declară umărul vindecat și-i scoase mâna din eșarfă. În ciuda dorinței evidente a blondului de a-i vedea împreună, fericiți, Irina își păstra aerul de fostă colegă de școală cumsecade, fără să trădeze nici o înclinație romantică spre Ionel, care suferea vizibil din cauza asta.

„Nu toate poveștile au un final cu inimioare roz” gândi Ulrich. „Uneori viața e mai complicată

decât o descriu cărțile. Deh, e treaba lor, eu nu mă amestec…”

Jurnalul lui Vlad ajunse înapoi la Irina, care notă melancolică pe prima pagină: „Am făcut lumină în întuneric. Dacă nu te-am putut răzbuna, măcar te-am putut înțelege. Dormi în pace, soțul meu iubit”. După care păru ușurată, ca și cum o piatră i s-ar fi luat de pe inimă. „Poate că după asta va fi capabilă să iubească din nou – doar e încă tânără și frumoasă” își spuse Ulrich. „Sau poate nu…nici Dumnezeu, nici dracul, nu știu ce zace în sufletul unei femei”.

Își pregăti micuța valiză și geanta de voiaj, în care strânse lucrurile care-l înconjuraseră în cele aproape trei luni cât stătuse la București. Îi rămânea o ultimă noapte de mers la serviciu apoi, a doua zi, lichidarea slujbei lui temporare și trenul spre Caransebeș, din Caransebeș spre Reșița, din Reșița în Anina, din Anina în Oravița iar de acolo un autobuz local îl va duce la Sasca, asta dacă nu cumva se va decide pentru o plimbare pe jos prin munții plini de turiști și de corturi viu colorate. „Mda”, mormăi blondul, „am făcut treabă bună aici. Merit desigur o vacanță și eu, ca orice om, înainte de a mă întoarce în Scoția ca să continui să fugăresc stafii prin castele”. Își reciti notițele pe care le scrisese în grabă din ziua când venise la București ca să elucideze misterul „casei care ucide”. „Interesantă într-adevăr, foarte interesantă această clădire a Parlamentului. Dar până și pentru gusturile mele e mult prea mare. Deh, oameni! Cred despre ei înșiși că trăiesc cât efemeridele și în loc să se bucure de viață, ei se străduiesc să creeze lucruri nemuritoare – ciudate făpturi!”

Tot răsfoindu-și notițele, se pocni cu palma peste frunte. Fir-ar! Ceva rămăsese neelucidat – ceva ce nu-i dădea pace nicicum. Se îmbrăcă

fulgerător în cea mai elegantă ținută pe care o cărase după el în capitală, se fardă cu priceperea unui actor și așteptă înserarea ca să iasă în oraș.

Irina Eleftenie își împacheta și ea lucrurile, în camera de hotel din apropiere de Romexpo.Târgul dezvoltatorilor imobiliari, la care participase în numele socrilor, se încheiase, iar ea pregătise deja, conștiincioasă, un rezumat al muncii de o săptămână din București. „Veronica tot nemulțumită va fi și acum, pot să-i prezint orice material și să câștig orice licitație, fie și pentru a construi jumătate din casele din țara asta. Nicicum nu va fi bine”. Se resemnase demult cu faptul că toate strădaniile îi erau ignorate și că va trebui să trăiască – din nou – senzația de gol interior pe care o dă munca făcută zadarnic, fără a auzi vreodată o vorbă bună. După un duș rapid se pregăti de culcare – a doua zi urma să ia avionul și călătoriile începuseră s-o obosească. Trebuia să doarmă mult ca afurisita de soacră să nu-i facă observații răutăcioase despre cearcăne și riduri.

Tocmai voia să stingă lumina – o veioză mică, aflată lângă pat – când atenția îi fu atrasă de un zgomot ușor, care venea de undeva din cameră. „Imposibil – sunt doar eu aici” gândi Irina. Dar se înșela… Blondul Ulrich apăru din întunericși se așeză pe marginea patului ei. Înainte ca femeia să apuce să țipe, vampirul îi așezase deja palma peste buze, un gest ușor, parcă făcut cu teama de a nu o răni. În același timp își plimbă cealaltă mână prin fața ochilor Irinei – în palmă avea desenat un cerc, în care fusese înscrisă o pentagramă.

-Privește centrul cercului și amintește-ți cum m-ai cunoscut. Știi că nu-mi stă în fire să fac vreun

rău oamenilorși că nu trebuie să te temi de mine. Răsuflă adânc și liniștește-te…așa…

Vocea îi era molcomă și hipnotică. Irina se liniști, rămânând întinsă, ca și cum ar fi fost în transă. Ulrich tăcu. Văzând că ea nu are de gând să țipe, își retrase încet mâna pe care-o pusese peste gura femeii.

-Da, țin minte că te-am cunoscut mai înainte. Deci totuși nu eram nebună pe scările muzeului. Uite măcar un lucru bun în toată povestea asta.

-În mod sigur nu erai nebună. Și cred că nu sunt singurul pe care-l știai dinainte. Ai spus ceva de Tomasso Albi. Am observat că ești foarte atentă la tot ce se întâmplă în jurul tău – iată de ce sunt convins că pe omul acela l-ai văzut într-adevăr înainte de întâlnirea de la muzeu. Am venit să aflu unde și în ce împrejurare.

Ulrich vorbise aproape șoptit – un glas moale, plăcut și deosebit de convingător. Irina trebuia să se simtă bine și în siguranță. Vampirul știa că teama nu e cel mai bun stimulent al memoriei oamenilor, asta dacă vrei să afli adevărul.

-M-am chinuit să-mi dau seama de ce mi se părea cunoscut omul acela, dar în mod sigur nu mi-a ieșit în cale niciodată înainte de a-mi fi prezentat pa scările Muzeului de Istorie. Și totuși ar fi ceva, deși poate că nu e decât o simplă asemănare. Oamenii se mai schimbă odată cu trecerea anilor și e multă vreme de atunci…

Ulrich ciuli urechile.

-Atunci… când?

-Când am primit scrisoarea de la Costel, cu mai bine de douăzeci de ani în urmă. Poșeta mea e

pe masă, lângă laptop. Dă-mi-o, te rog!

Irina extrase din geanta ei micuță, în care părea să se găsească îndesată jumătate din materia vizibilă care compunea universul cunoscut, vechea scrisoare a lui Costel, pe care vampirul și-o amintea în cele mai mici detalii. Din plic căzu o fotografie. Reprezenta un grup de soldați, aliniați după înălțime pe trei rânduri situate unul în spatele celuilalt. Era în alb-negru, așa cum se făceau fotografiile cu ani în urmă. Deasura capului unuia dintre tineri fusese mâzgâlit un „X” cu pastă albastră.

-Citește textul de pe verso, ceru Irina.

Ulrich întoarse fotografia. Pe spatele ei se vedea scrisul lăbărțat, familiar deja, al lui Costel. „Împreună cu camarazii mei, în ziua depunerii jurământului militar. L-am însemnat cu X pe prietenul meu cel mai bun, Toma, care e din Scornicești și ca un adevărat oltean e foarte guraliv și de gașcă. Va face parte din brigada specială, pentru că la muncă e mai iute decât argintul viu. Dacă am noroc, mă vor lua și pe mine. Costel”. Blondul privi din nou fotografia. Sub semnul făcut cu pixul zâmbea larg un tânăr nu foarte înalt, oacheș, cu alură de meridional și un păr negru, cârlionțat, tuns reglementar. Chiar dacă părul de pe cap i se rărise, (în schimb i se îndesise pe brațe, gândi Ulrich maliții os) ochii rămăseseră aceiași, neatinși de trecerea timpului. Din fotografie îi privea – fără urmă de îndoială – cel cunoscut sub numele de Tomasso Albi.

-Care din ei e Costel?vru să știe vampirul, sărind aparent de la una la alta.

Degetul Irinei se opri asupra unui băiat din ultimul rând, aflat printre cei mai înalți, cu o figură frumoasă, deschisă.

-Da, n-ai gusturi rele. În materie de frumusețe întreabă sexul opus, nu dă greș niciodată. Îmi poți găsi pe undeva un creion și o foaie de hârtie?

Irina se furișă din așternut roșind ușor. Purta o pijama groasă și opacă din bumbac, cu un model destul de comun.

-De la o femeie având rafinamentul tău, m-aș fi așteptat la voaluri și satin, observă Ulrich. Sper că Veronica nu-ți impune ce să porți când te duci la culcare.

-Cui îi mai pasă de asta?aruncă Irina peste umăr.

-Ție ar trebui să-ți pese. Sau când îți va păsa, va fi prea târziu. În fine, e treaba ta, nu mă amestec. Mie să-mi aduci doar creion și hârtie, așa cum ți-am cerut.

Când Ulrich primi ustensilele de scris, pe care Irina le extrase dintr-o mapă aflată în geamantanul ei, el se puse pe desenat părând că are la dispoziție tot timpul din lume.

-Se spune că aș fi un portretist bun, murmură vampirul în timp ce schița, atent, contururile unei fețe umane. În orice caz ochii mei văd de parcă aș privi prin microscop și nici un laborator de fotografie din oraș n-ar fi în stare să extragă dintr-un grup atât de mare și să mărească o singură figură, care să arate bine, clară și luminoasă.

În câteva minute Ulrich isprăvi desenul și-i întinse hârtia și creionul Irinei.

-Poftim. Asta e pentru tine, fiindcă știu pentru ce ai păstrat poza aia veche atâția amar de ani. Dar acum va trebui să te desparți de ea dacă ții la zilele tale, sau riști să o iei pe urmele lui Vlad sau ale lui

Costel. Fotografia rămâne la mine și tu vei uita că ți-a aparținut vreodată.

Irina nu asculta monologul blondului. Privea doar, vrăjită, bucata de hârtie de pe care îi zâmbea Costel. Iubirea ei din adolescență era acolo, imortalizată mai precis decât în orice poză, pentru totdeauna. Deja se gândea la o ramă care s-ar potrivi desenului, în timp ce Ulrich se pregătea de plecare. Apoi el îi trecu prin fața ochilor cercul și pentagrama din palma lui, murmurând cuvinte care sunau straniu, ca o incantație dintr-o limbă străveche și ea simți deodată că i se face cumplit de somn.

-Cumpără-ți totuși o pijama mai sexy, spuse Ulrich înainte de a deschide geamul și a dispărea în noaptea de afară.

A doua zi Irina se trezi confuză, la țârâitul insistent al telefonului pe care-l programase să sune în așa fel încât să aibă timp suficient să ajungă la aeroport fără grabă. Găsi pe masă un desen minunat, reprezentându-l pe Costel și pe dată se simți fericită, deși nu-și putea aduce deloc aminte unde și prin ce împrejurare ajunsese în posesia desenului.

Ulrich aterizâ lin pe trotuar, în picioare ca o pisică, deși zburase în jos câteva etaje bune. Profitând de întuneric și de neatenția oamenilor, se deplasă prin oraș cu viteza unei tornade, până ajunse la Parlament.

-Azi te vedem pentru ultima oară, îi spuse în loc de salut instalatorul de la care își preluă schimbul.Mi-a părut bine să te cunosc, ești un băiat bun. Mult noroc de acum înainte!

-Și mie mi-a părut bine să lucrez cu voi toți. Iar norocul și-l face fiecare…

Coborî în cel mai adânc nivel al subsolului, ignoră barierele de avertizare care indicau pericol de inundație și o porni pe coridorul în peretele căruia făcuse cândva spărtura buclucașă. Zidarii se apucaseră între timp de treabă, astupând partea cea mai mare a găurii și fixând tocul unei viitoare uși în dreptul locului unde se intersectau țevile care ar fi putut declanșa o nouă scurgere de apă de-a lungul zidului.

-Bine făcut, șopti Ulrich.

Apoi coti pe coridorul secret, luminat de câteva lămpi de veghe. Succesiunea de uși defila prin fața ochilor lui în ritmul cunoscut: uși metalice, ca de fișet sau de dulap cu scule, uși de lemn, alte uși metalice și tot așa, până la ieșirea de sub clădirea Parlamentului, de unde coridorul se continua către strada Franceză fără nici o altă ușă, doar câteva ramificații care se înfundau în partea veche a orașului. Vampirul ciocănea ușile, atent la sunetul scos de acestea. Nu-l interesau cele metalice – erau aparent prea solide și oricum le deschisese Tom pe toate, nici ușile de lemn dindărătul cărora răzbătea ecoul unor săli goale. Nu, Anca vorbise de uși aflate în spatele altor uși, iar Ulrich pe acestea le căuta. Se propti cu umărul în câteva dintre ușile de lemn, deschizându-le cu ușurință și dând peste spații ticsite cu mobilier niciodată folosit, un mobilier anost pentru birouri care justifica din plin informațiile date de Tom: Ceaușescu ar fi dorit să depoziteze sub Parlament o serie de arhive cu acte diverse și să aducă acolo personalul funcționăresc aferent.

Lămpile de veghe răspândeau o lumină chioară în jurul lor, dar de astă dată Ulrich știa ce

să caute. „Uși în spatele altor uși”, parcă așa spusese Anca. Ochii lui de vampir scrutau colțurile cele mai întunecate, căutând indicii aproape insesizabile pentru un ochi omenesc. În unele locuri își folosea din plin toate simțurile lui ascuțite – își trecea mâna peste zidurile de beton, căutând o denivelare cât de mică, le ciocănea și asculta sunetul cu atenție, inhala aerul stătut al coridorului subteran încercând să detecteze orice curent de aer sau schimbare în mirosul locului. „Eu sunt un aparat mult mai precis decât detectoarele de metale ale lui Tom. Știu că e aici și că nu poate rămâne ascunsă la infinit – ușa pe care o caut e aici și o voi găsi”, se încuraja singur. Se întoarse de zeci de ori pe propriile urme, tot mai atent la detalii pe care până atunci le considerase nesemnificative – doar avea timp, noaptea era lungă dacă te mișcai cu viteza normală cu care se pot deplasa nemuritorii. Ușa secretă se încăpățâna însă să nu apară…

„Și dacă nu e o ușă mascată, ci una cât se poate de vizibilă, aflată sub nasul oricui?” se întrebă Ulrich. „Bine, asta va provoca un pic de harababură, dar n-am ce face. Pe aici nu mă urmărește nici o videocameră și nici nu doarme cineva, ca să mă feresc de zgomot. N-am ce face, e singura metodă pe care o știu…” Luă la rând depozitele de mobilier și începu să azvârle unele peste altele mese și scaune, făcându-și loc să deplaseze toate dulapurile care stăteau de-a lungul pereților. Încăperile din care pleca vampirul arătau ca după trecerea unei tornade. „Ordinea nu e prioritatea mea pe moment” bombăni el văzând ce făcuse. Ridică doar din umeri și ieși, pregătindu-se să cerceteze următoarea încăpere în același mod.

Într-una din săli fuseseră depozitate o duzină de fișete metalice și Ulrich izbucni în râs gândindu-se la Tom și la detectoarele lui care

țiuiau la apropierea oricărui obiect metalic. Trebuiau să fi sunat ca un câmp plin cu greieri. Bietul Tom!

Folosindu-se de forța lui fenomenală, blondul azvârli o mulțime de dulapuri metalice unele peste altele, reușind să transforme încăperea în haosul devenit deja comun pentru el. „Haosul e mama tuturor lucrurilor. Lumea s-a născut din haos" se consolă el, aruncând o privire în jur. Se pregătea să împingă deoparte și ultimul dintre fișetele care se aflau în sala cu pricina, când își dădu seama că acesta părea ceva mai greu decât celelalte. Trase hotărât de ușile duble și dădu de maldăre de hârtii vechi, îngălbenite. „Ia te uită! Institutul Național de Statistică, anii 1967 – 1968. Ce semnificație au hârțoagele astea?" Trebuiau, în mod sigur, să însemne ceva - de ce acesta era singurul dulap plin , în timp ce celelalte, în mod evident, nu fuseseră folosite niciodată? Fără nici un chef și strâmbându-se din cauza mirosului de hârtie veche, de proastă calitate, Ulrich se apucă să scoată hârtiile din dulap și să le depoziteze pe podeaua de ciment, până când aproape că goli dulapul. „Aproape", pentru că în spatele ultimului teanc de hârtii găsi o cutie simplă de lemn, în care se afla o cheie banală prinsă de o bucată de sfoară.

„Cheia de naiba știe unde" își spuse Ulrich privind-o. Împinse furios fișetul la o parte, convins că își pierduse vremea degeaba… și în spatele dulapului apăru o ușă de lemn, comună. Cu un gest automat, introduse cheia în broasca ușii și o răsuci. „Mecanismul funcționează de parcă ar fi fost uns ieri", gândi repede, înainte de a avea timp să se minuneze. Ușa deschisă lăsa să se vadă un hău negru – un coridor pe care ochii lui detectară o mulțime de ciudățenii, care nu se potriveau în acel loc. Coridorul acesta era mai larg decât celelalte treceri din zona secretă a Parlamentului, iar pereții

semănau mai degrabă cu ceea ce se găsea „sus”, în zona rezervată parlamentarilor, decât cu restul subsolurilor tehnice. Fuseseră lambrisați în lemn, erau netezi și frumos prelucrați, iar cimentul care ținea loc de podele era aici acoperit cu o mochetă groasă. „Poate că așa urma să arate și restul clădirii, doar că nu a fost terminată”, își spuse Ulrich. „Dar de ce locul acesta a fost finisat înaintea celorlalte săli? Ce importanță trebuia să aibă?”

Coridorul era unul scurt, de doar câțiva metri, prevăzut cu întrerupătoare pentru lumini și un candelabru în mijlocul lui. Vampirul aprinse lumina – un gest care nu-i era necesar, pentru că vedea oricum, dar voia să contemple încăperea pe îndelete și aici nu risca să fie zărit de nimeni. În cursul anilor, lambriurile de lemn se închiseseră la culoare și deveniseră cafenii, contrastând cu tavanul alb și mocheta crem-pal. „Nu e nici un fir de praf”, se minună Ulrich. „Și încăperea arată foarte bine”. La celălalt capăt al coridorului se zărea o ușă cu două canaturi, din același lemn ca și lambriurile, care o făceau să se distingă cu greutate de fondul peretelui. Doar clanțele aurite îi trădau prezența. Vampirul încercă ușa – încuiată! Își aminti repede de cheia cu care intrase în acel loc și constată mulțumit că deschidea și ușa dublă. „Uși în spatele altor uși… ușa s-a închis… ori Ceaușescu și constructorii lui aveau o fixație pentru toate ușile astea, ori eu sunt pe cale să o iau razna. Oare clădirea asta uriașă chiar îți ia mințile?” Se așteptase, evident, să găsească un alt coridor în dosul ușii duble – de acum înțelesese regula jocului, uși și coridoare interminabile care te fac să te simți ca un șoarece alergând într-un labirint . Dar, încă odată, clădirea aceea enormă îl luă pe nepregătite. În spatele ușii duble nu exista nici un alt culoar secret, ci o imensă structură metalică – o ușă de seif mai mare și mai solidă

decât tot ce văzuse Ulrich până atunci, care lăsa cu mult în urmă intrarea în tezaurul de la Muzeul Național de Istorie.

„Deci totuși există… Tom, mincinosule!”, mormăi vampirul.

În mod evident cheia găsită în dulap nu-și avea rostul în fața acestui mecanism sofisticat. „Ori cunoști cifrul, ori rămâi pe dinafară”, constată Ulrich. Iar el nu venise până aici ca să rămână pe dinafară! „Sau te bizuiești pe abilitățile unui orologier de prima mână, abilități exersate și rafinate timp de cinci sute de ani. Cred că asta îmi convine cel mai mult, să fac ceea ce știu”. Ar fi vrut teribil să vadă mecanismul care închidea ușa seifului. Îi era dor să atingă angrenajele complicate, minusculele roți și rotițe dințate care dădeau cândva farmec meseriei lui, înainte de a se fi inventat banalele ceasuri electronice. Dar mecanismul era ascuns adânc în metalul ușii, acoperit cu multe rânduri de foi groase de tablă, despre care vampirul bănuia că fuseseră turnate din cele mai dure materiale cunoscute de om. Chiar și pentru forța sa enormă, să deformeze sau să strice un asemenea colos se dovedea la limita posibilităților. Și-apoi un gând nu-i dădea pace! Era un individ cu o minte iscoditoare, avidă de orice lucru nou și deci urmărise atent progresele științei din ultimele decenii. Se întrebă cum ar fi făcut el însuși ca să se asigure că ușa aceea nu va fi spartă sau forțată niciodată și prin minte îi trecură senzori de presiune care ar fi putut amorsa o eventuală încărcătură de explozibil aflată în spatele ușii. Ipoteza îi dădu fiori. E drept că vampirii se pot reface până și dacă sunt tăiați în bucăți, dar, odată spulberați de suflul unei explozii, devin nimic altceva decât un praf fin pe care vântul îl împrăștie în cele patru zări – o eventualitate

extrem de neplăcută, odată ce te obișnuiai cu avantajele puterii nemăsurate și ale vieții veșnice.

Ulrich se așeză abătut pe covorul gros. Aici nici măcar orologeria nu putea să-l ajute. „Trebuie să fie ceva – ceva ce-mi scapă. Am fost un ceasornicar de excepție, iar acum stau aici ca boul la poarta nouă, la propriu. Sunt un mare măgar!" Dar mândria lui se revoltă imediat. „Nu ești nici bou, nici măgar, nimic din regnul animal. Nu ești nici măcar om! Ești vampir, ești un supraom, o culme a creației". „Și un cap sec, lipsit de idei", își dădu replica sieși. „Ești vampir" insistă vocea interioară. Vampir… Cuvântul i se învârti câteva clipe prin minte, înainte de a produce declicul necesar. Vampir…Vampirii au simțurile mai ascuțite decât cele umane, iar el făcuse greșeala că voise să deschidă ușa seifului cu metodele pe care le-ar fi utilizat dacă ar fi rămas om. Seiful acela fusese în mod sigur folosit. Folosit însemna deschis și închis, ceea ce duce, chiar și în cazul celui mai dur metal, la o insesizabilă uzură. Se apropie de ușă și-și încordă privirea – de-acum era sigur că ar fi putut număra celulele care îi compuneau pielea degetelor sau zgârieturile minore de pe butucul roții care slujea de mecanism de deschidere pentru seif. Roti ușor mecanismul spre stânga – se blocă imediat. Cu gesturi atente, îl roti spre dreapta, cu aceeași grijă cu care ar fi atins aripile unei libelule. Continuă să învârtă roata până când sesiză o zgârietură nu mai lungă de câțiva microni. Se opri și ascultă – un declic, aproape insesizabil pentru urechile omenești. „Uf! Am ghicit prima cifră! Bine și-acum mai departe!" Readuse roata în poziția inițială. Acum o putea roti și spre stânga cu ușurință. Manevrând lent, o răsuci până când auzi al doilea declic. „A doua cifră! Un doi și un șase! Ce mai urmează după asta?" În momentul când aduse roata în poziția inițială, auzi al treilea declic. „A fost cifra zero. Altceva?" Și

atunci se lumină la față: douăzeci și șase ianuarie, ziua de naștere a lui Ceaușescu. Doi-șase-zero-unu! Roti mecanismul în dreptul cifrei unu și auzi declicul familiar deja. Așteptă câteva clipe, dar ușa se încăpățâna să rămână încuiată. „Bineînțeles, nu pot fi doar patru cifre! Ar fi prea simplu – urmează anul nașterii , încă patru cifre, ceea ce dă un cod deja mai complex”. Ulrich manevra acum roata seifului cu mișcări sigure. Dormise sub apele adânci ale lacului de pe cheile Nerei de-a lungul anilor când oamenii se închinaseră „marelui cârmaci”, trezindu-se doar uneori și așteptând vremuri mai interesante. Dar anul nașterii lui Ceaușescu se afla pe atunci înscris peste tot și el îl regăsi în memorie fără nici un efort. După ce roti mecanismul seifului și pentru ultima cifră din grupul de opt, trase de ușă, iar aceasta se deschise.

„Acum e acum” își spuse Ulrich pășind în spațiul negru de dincolo de ușă. „Poate să fie orice – o încăpere goală ca atâtea altele de pe aici sau o cameră plină de comori – orice e posibil”. Întunericul era dens, de nepătruns și totuși ochii îi prinseră o lucire undeva în fața lui – ceva reflecta lumina candelabrului din hol, lumină furișată prin deschizătura ușii, pe care o lăsase crăpată de-o palmă. Atinse pereții – aveau o textură ciudată, rece și mătăsoasă și păreau acoperiți cu reliefuri stranii. Dădu de butonul unui întrerupător și spațiul din jur fu inundat de o lumină puternică.

-Pe coarnele lui Belzebut, e mult! E prea mult!

Se răsuci încet pe călcâie, contemplând și nevenindu-i să creadă. Tavanul și pereții unei încăperi de dimensiuni considerabile, decorați cu stema care se găsise cândva pe steagul comunist al țării, repetată obsesiv peste tot, fuseseră îmbrăcați în foiță de aur strălucitoare. Covorul, albastru-

închis, era împodobit cu cununi aurii reprezentând frunze de laur și măslin împletite printre trandafiri sălbatici, iar pe margini avea o ghirlandă de spice de grâu, la fel de sclipitoare ca tot restul sălii. Nu se vedeau nicăieri uși prin care încăperea să comunice cu altele, exceptând coridorul pe unde Ulrich tocmai venise. Și toată această bogăție care lua ochii era folosită pe post de magazie! De-a lungul pereților fuseseră proptite, așezate direct pe podea, rame somptuoase în care se găseau tablouri vechi, majoritatea înfățișând bătălii sau portrete ale unor bărbați care trăiseră cu sute de ani în urmă, pozând în posturi maiestuoase. Sala mai conținea – într-o relativă dezordine – arme și armuri de paradă, aurite, obiecte de cult, monede foarte vechi – unele grecești și romane, puzderie de bijuterii din diferite epoci și vase împodobite cu pietre prețioase. Nu lipseau pocalele, crucifiurile, Bibliile legate în piele aurită, mitrele, cârjele episcopale din aur masiv și hainele preoțești cusute cu fir de aur și nici cușmele boierești sau voievodale cu panașul lor de pene prins în agrafe alcătuite din nestemante imense.Toate aceste comori se aflau fie depozitate în cutii și lăzi, de-a dreptul pe jos, fie atârnate într-un dulap care în mod sigur reprezenta munca de câteva generații a întregii bresle a ebeniștilor. Piese de mic mobilier, aurite și încrustate cu plăci de fildeș sau sidef completau ansamblul.

-Pe mațele Satanei, ce avem aici? Peștera lui Ali-Baba?se întrebă vampirul cu voce tare, rotindu-și ochii mirat prin încăpere.

-Nu greșești prea mult! spuse o voce din spatele său.

Cap. 20 Prețul tăcerii

Ulrich se întoarse fulgerător – un gest necugetat, care îi trăda natura non-umană. Fusese atât de șocat de descoperire încât - deși o anticipase și se gândise mult la ea – vederea acelei săli somptuoase îi adormise simțurile veșnic treze. Dar nu se sperie – avea de gând să recupereze rapid momentul de neatenție și deja în clipa când se întorcea în direcția vocii știa că aceasta aparținea unui om – o făptură slabă, care la nevoie putea fi redusă la tăcere.

Tomasso Albi înaintă cu pași lenți. După modul în care ignora conținutul încăperii era, în mod clar, „de-al casei”. Purta un costum de funcționar gri-șoarece (Ulrich remarcă absența eternei sale veste) și o servietă destul de ponosită, dar blondul ghici imediat revolverul conturându-i-se în buzunarul interior al hainei. „Să încerce numai” își spuse el . „Va avea o surpriză de proporții”.

Tom se opri la câțiva pași de vampir.

-Ești mirat?

-Da, recunoscu acesta. În orice caz mai mult decât ești tu că mă vezi aici.

-Dintre toți curioșii care au amușinat după camera de aur, ești singurul care avea șanse reale să o găsească. Pe lângă asta, ceilalți au mușcat momeala de la Muzeul Național de Istorie. Pe tine însă am știut chiar de atunci că nu te-am putut convinde.

-La ce a fost bună toată înscenarea aceea?

-Înscenare? Tom ridică uimit din sprâncene. Dar n-a fost nici o înscenare, dragul meu. Brățările dacice sunt cât se poate de reale și povestea lor de asemenea, nu am modificat decât anul în care au fost găsite. La moartea lui Ceaușescu nu se știa de existența lor, altfel ar fi ajuns tot aici, nu la muzeu. Recunoaște că am relatat o istorie frumoasă și credibilă, care i-a îndepărtat definitiv pe Alexa și pe Ionel Câmpineanu de locul acesta.

-În ce scop?întrebă Ulrich, care începuse să savureze acest joc de-a șoarecele și pisica.

-Ei și tu acum! În ce scop? Nu sunt un ucigaș și nu-mi place să elimin oamenii, nici măcar pe cei din cale-afară de curioși. Odată curiozitatea lor satisfăcută, se potolesc și abandonează căutarea. „Înscenarea”, cum o numești tu, a salvat viața amicului tău Ionel și a femeii aceleia, Irina, plus viața lui Alexa, un tip necesar prin ceea ce face.

-Da, dar au murit Costel, Vlad Eleftenie, Sava Nichici și posibil iubitul fetei în rochie înflorată, Anca. Iar tu zici că nu ești ucigaș? Nu era mai simplu să afle toată lumea de existența acestei săli și oamenii să rămână în viață?

-Pe iubitul Ancăi nu-l pune la socoteală, n-a murit la comanda mea. Cât despre ceilalți… trebuie să înțelegi că există ceva mai prețios decât viețile acestor oameni.

-Aurul, presupun, făcu vampirul. N-am detestat nimic, niciodată, la fel de mult cum am detestat bogăția și obsesia oamenilor de a se îmbogăți.

-Te înșeli. Nu e vorba de aur. E vorba de un jurământ.

„Ei, poftim! Am promis să-l apăr pe Ionel Câmpineanu datorită acelui jurmânt stupid făcut de trei puști și o fată acum mulți ani, din cauza mea și pentru care mă simțeam oarecum vinovat. Iar acum apare un alt jurământ, dacă n-o fi cumva același. Oare oamenii manifestă o slăbiciune bolnăvicioasă pentru acest soi de promisiuni irațională?” Dar în loc să-și dezvăluie gândurile, fie și prin expresia feței sau printr-un gest insesizabil, Ulrich se așează calm pe covorul albastru împodobit cu desene aurii.

-Bănuiesc că ai multe de spus. Povestește, eu am o eternitate la dispoziție.

Tom tresări . Un om încolțit nu se așează niciodată pe pământ și el avu brusc senzația că din urmăritor devenise urmărit și că blondul îl vânează. Ca să nu se lase mai prejos, se așeză și el.

-Jurământul a fost făcut de cei care intrau în brigada specială,în fața lui Ceaușescu însuși. Se legau să apere secretul camerei de aur cu prețul vieții lor.

-Las-o baltă! El e mort de douăzeci de ani, ce sens are să-i mai păstrați secretele?

-Aici te înșeli. Spiritul lui trăiește, e viu atât timp cât construcția asta rămâne în picioare.

-Hm, ar fi prea greu de demolat, făcu mucalit Ulrich. E prea mare.

-Nu înțelegi nimic!

-Păi atunci explică-mi! Bănuiesc că l-ai cunoscut, doar erați consăteni.

-Și rude, spuse încet Tom. Nicolae Ceaușescu a fost un unchi îndepărtat de-al meu.

-Deci te numești Toma Ceaușescu de fapt?

-Nu. Mi-a fost rudă pe parte maternă, nu-i port numele. Ăsta e norocul meu - știi că oamenii care se numeau Ceaușescu au fost îndepărtați, după moartea lui Nicolae, din posturile lor chiar și atunci când nu era la mijloc decât o simplă coincidență de nume?

-Nu știam, recunoscu Ulrich. Și sincer nici nu mă interesează, pentru că unul din principiile mele solide e să nu mă amestec în politică, de partea nimănui. Dar de aia tot sunt curios să-mi spui cum te simțeai în acele timpuri, ca nepot al omului celui mai puternic din țară?

-La început nu era nimic special. Mă bucuram, firește, că dintr-un sat anost am fost transformați peste noapte în oraș, că aveam stadion, cinematograf și apă curentă, întocmai ca orășenii vechi, din tată-n fiu. Știam că unchiul a hotărât asta, dar pe atunci nu aveam sentimente deosebite față de el. Era, cum am mai spus, o rudă îndepărtată, care venea rar în satul lui, însoțit de un alai numeros și nu se oprea niciodată la casa părinților mei. De fapt nici nu ar fi putut să o facă – avea peste o sută de rubedenii în sat, eram o familie mare. Așa încât n-am simțit că unchiul mi-ar fi purtat într-un fel de grijă, asta până când am ajuns în armată. Atunci s-a schimbat totul.

-Nu te-ai scutit de armată?întrebă Ulrich amintindu-și de Vlad Eleftenie, pe care poziția suspusă a părinților săi îl scutise de marșurile interminabile cu ranița în spinare.

-Nu. Tata era de părere că numai armata te face bărbat, că era o etapă esențială în viață prin care orice băiat trebuie să treacă. Iată-mă deci pe mine, un flăcău glumeț și puțin iresponsabil, care n-a ieșit niciodată din hotarele satului său de

baștină, debarcând la București, în plină forfotă a unui oraș cu peste un milion și jumătate de suflete. Am fost înregimentat, tuns reglementar și îmbrăcat în uniformă, iar peste câteva zile un camion ne-a luat de la unitatea militară și ne-a dus, pe mine și pe colegii mei, pe șantierul Casei Poporului. Și de atunci lumea mea n-a mai fost niciodată aceeași.

-Adică?

-Păi, a fost un șoc. Știam că unchiul are tot soiul de idei mărețe, dar ce vedeam acolo părea desprins dintr-un vis de pe altă lume. Șantierul era atât de întins cum nici nu-ți poți imagina. Am văzut macheta edificiului final și m-am minunat – credeam că visez, că nu poate fi realitate. Era… era pur și simplu incredibil! Nu știu cum să-ți descriu entuziasmul pe care l-am simțit în acele zile. Am uitat totul - și satul și pe părinți, până și pe fata care mă condusese la tren cu ochii în lacrimi. De atunci pentru mine n-a mai contat decât o singură persoană: unchiul meu, doar el și planurile sale.

-Sublim!făcu Ulrich cu o ironie tăioasă. Te-ai îndrăgostit, din câte pricep, de ideile extravagante ale unui bătrân paranoic. Ți-am spus că nu fac politică, așa încât n-am de gând să mă cert cu tine. Dar te-ai gândit vreodată la utilitatea îndoielnică a acestei construcții gigantice și la sacrificiile cerute de ridicarea ei? Și când spun „sacrificii”, mă gândesc și la cele materiale, dar și la viețile umane pierdute în acest loc. De ce, Toma, de ce?

-Pentru că unchiul avea o viziune, asta e ceea ce voi, spiritele meschine și mărginite, nu înțelegeți. Pentru că această clădire e unică – nu în țară, ci în lume! Pentru că se vede din spațiul cosmic!

-Și Marele Zid chinezesc se vede de pe Lună, mormăi blondul.

-Uite, tocmai asta îți spuneam. Câte asemenea edificii există pe Pământ? Le poți număra pe degetele de la o singură mână – marele zid, de care ai amintit, piramida lui Keops, clădirea aceasta… Crezi că celelalte s-au ridicat fără jertfe? Dar cine mai ține minte azi câți oameni au pierit ridicând piramidele? Mai contează? Nu – nu contează decâ numele celui care a dispus înălțarea lor! Omul acela a devenit nemuritor, pentru că a lăsat în urmă o operă care înfruntă timpul.

-Unchiul tău nu a fost nemuritor deloc. L-au împușcat la Târgoviște oamenii sătui de veșnicele sacrificii impuse de visele lui aberante. El cu ce s-a ales?

-El nu voia să se aleagă cu nimic. El a vrut să facă totul pentru țara lui.

-Oi fi eu mai greu de cap, făcu Ulrich pe mucalitul. Păi dacă îi păsa atât de mult de ceilalți, ce sens avea să îngrămădească această comoară minunată într-un subsol tăinuit, în loc s-o expună vederii oamenilor la Muzeul Național de Istorie?

-O întrebare prostească, răspunse Toma. Când ne-am întâlnit la restaurant pentru prima oară, ai caracterizat foarte bine natura prevăzătoare a țăranului. Unchiul voia să aibă o rezervă secretă, un as în mânecă pentru orice eventualitate: un dezastru natural, un război, o epidemie care l-ar fi oprit să-și urmeze visul. Clădirea aceasta trebuia terminată cu orice preț - o iubea cum îți iubești copiii. La nevoie ar fi vândut piese din tezaur, numai ca să-și ducă planurile la bun sfârșit.

-De unde provin comorile adunate în sala asta?

-De peste tot. A inițiat campanii de săpături arheologice, a pus experți să colinde prin cele mai izolate mănăstiri, a cerut să fie răscolite depozitele, în veci necercetate, din anoste muzee de provincie. Pe atunci în România se exploata aurul din munții Apuseni și ar fi fost mai simplu să-și facă o rezervă de lingouri de aur, așa cum se găsesc în subsolul Băncii Naționale. Dar nu, el căuta obiecte cu valoare simbolică. Hainele pe care le vezi aici au îmbrăcat cândva trupurile vechilor domnitori și au fost păstrate ca odoare de preț în mănăstiri. Credea că, depozitându-le în clădirea lui de suflet, o parte din puterea acelor oameni din vechime trece asupra lui.

-Puterea – da, înțelepciunea – ba, constată vampirul. Pentru ce vor oamenii să-și nemurească numele în felul acesta? De ce vor unii să impună altora cum să trăiască, atunci când Dumnezeul căruia vă închinați v-a dăruit liberul arbitru?

Toma nu răspunse.

-Nu știi, spuse Ulrich ascultându-i tăcerea. Așa credeam și eu. Nimeni nu știe, dar unii se tot întreabă – oamenii aceia se numesc filozofi. În fine – treburile omenești nu mă privesc pe mine. Să-mi spui doar cum de era să fii otrăvit la restaurant, atunci când muții aceia erau sub comanda ta de fapt. Sau și aceea a fost o înscenare? Doar l-am văzut murind pe omul care a încercat să te asasineze!

-Ei nu știau că sunt sub comanda mea, v-am zis doar că am în echipă un individ care știe limbajul semnelor. Muții nu-l cunoșteau decât pe el, era omul lor de legătură. Li se spusese, desigur, că Tomasso Albi voia să cumpere casa în care se refugiau și bănuiam că plănuiau ceva împotriva mea. Știam că au arme, deci mă așteptam la un

atac armat. Îți dai seama cât de îngrozitor a fost să port vestă antiglonț peste tricou în ziua aceea toridă când ne-am dus la restaurant? Faptul că ei au folosit otrava m-a speriat și pe mine, pentru că nu mă așteptam să o facă. Dacă n-ai fi fost tu, probabil ar fi reușit să mă ucidă. Apropo, am apucat să-ți mulțumesc cum se cuvine pentru asta?

-Nu contează, răspunse Ulrich modest. Aș fi făcut la fel pentru oricine. Din clipa în care am văzut un individ turnând ceva suspect în carafa ta, mi-a devenit clar că nu trebuia să bei. Dar dacă tu ai fi murit, ce s-ar fi întâmplat cu tezaurul? Cine mai știe de existența lui?

-La întrebarea asta n-am căderea să-ți răspund. Iar dacă aș fi murit, probabil nici Ionel, nici Alexa n-ar fi reușit să găsească acest loc. Prin urmare, tezaurul ar fi rămas aici, bine protejat. Am fost învățat să văd moartea ca pe o altă îndatorire de serviciu, atâta tot. Și – apropo de moarte – nu mi-l pune pe Costel în cârcă. A fost prietenul meu cel mai bun, n-am nici o legătură cu accidentul în care a pierit.

-A fost un accident? Ochii liliachii ai vampirului se fixară hipnotici pe fața lui Tom. Sau a trebuit să pară un accident?

-Nu știu. Costel era curios din fire și ni s-a sugerat mereu că oamenii curioși e mai bine să fie îndepărtați. Poate a fost un simplu accident, poate nu…

-Ai încercat să-l avertizezi cumva?

-Nu. Eram legat prin jurământul tăcerii.

-Era prietenul tău cel mai bun, îi reaminti Ulrich.

-Știu. Toma privea fix modelul covorului, evitând ochii blondului. Pe atunci eram așa de naiv încât credeam că mai pot avea încă parte de prieteni.

-Cei care apără secrete sunt de obicei făpturi însingurate, spuse Ulrich oftând. Dar acum bănuiesc că toate astea s-au terminat. Ceaușescu e mort, clădirea asta – visul lui – dată în folosință, nu mai există nici un motiv pentru care tezaurul ar trebui să rămână aici. Cred că poți aranja să fie transportat unde îi e locul, la Muzeul Național de Istorie și expus în sala aceea somptuoasă de la subsol, lângă celelalte comori. Ar completa foarte frumos ceea ce există deja acolo și oamenii ar avea parte de un spectacol unic și de o poveste pe măsură.

-Ăsta e doar un vis și te înșeli, zise Toma rece. Ce s-ar alege din tezaur dacă ar fi expus? Așa e o armă secretă, o poliță de asigurare pentru eventuale zile negre, exact cum l-a gândit unchiul meu. Oamenii au destule exponate spectaculoase la care să se holbeze la Muzeul de Istorie, de astea de aici se pot lipsi. Rostul lor e să rămână secrete. Când văd cât de multe dintre lucrurile adunate de Nicolae Ceaușescu au fost risipite după moartea lui, nu pot decât să mă felicit că am păstrat tăcerea asupra camerei de aur.

Chipul frumos al vampirului se înnegură.

-Nu accept asta. Tăcerea ta a lăsat cadavre în urmă! Cu ce sunteți voi, familia Ceaușescu, mai îndreptățiți decât restul oamenilor din țara asta să pretindeți ca tezaurul să rămână numai al vostru?

-Tezaurul nu este al nostru. El vine din trecut și rostul nostru e doar acela de a-l proteja și de a-l trece neatins generațiilor viitoare. Iar dreptul nostru e dat de eforturile lui Nicolae, fără de care

obiectele pe care le vezi aici ar fi rămas abandonate prin cotloane uitate de lume. Te îngrijorează prietenii noștri? Ionel și Irina sunt convinși cu fermitate că singura comoară existentă sunt cele paisprezece brățări dacice și vor înceta orice cercetare. Iar colonelul Alexa păzește de câțiva ani Parlamentul, fără să-i fi dat prin cap să demareze cercetări. E un soldat conștiincios în misiune și știe că datoria lui e paza clădirii și a tuturor celor care își desfășoară activitatea aici.În afară de asta nu-l interesează nimic. Dacă nu ai fi adus vorba de existența unei comori, s-ar fi gândit mai degrabă să caute un sac cu cartofi prin subteranele astea. Vezi, deci, nimeni nu le amenință viața lui Ionel, Irinei sau lui Alexa. Ar fi trebuit să te potolești și tu și să renunți la cercetări.

-Mi se pare că acum negociezi, spuse Ulrich neutru. Presupunând că aș accepta să nu-mi mai bag nasul în ceea ce tu consideri că sunt doar problemele familiei tale, ce garanții aș avea că Ionel, Irina și Alexa vor rămâne nevătămați? Sau că nu vei încerca să mă ucizi înainte de a apuca să ies din sală? Știi doar că lucrez pentru BBC și alți câțiva producători de filme documentare. Nu ar fi nevoie decât să-mi dau nițeluș drumul la gură, ca să te trezești cu zeci de reporteri și operatori de televiziune bântuind prin subsolurile Parlamentului. Nu ar fi mai sigur să scapi de mine chiar acum? Mai ești și înarmat, din câte mi-am putut da seama - și vrei să cad la o învoială cu tine? După ce nu ai negat că ești un asasin?

Tomasso Albi zâmbi – un zâmbet șiret, calculat. „Fii cu băgare de seamă”, își spuse blondul. Apoi omul din fața lui făcu un gest cu totul neașteptat – scoase iute revolverul din buzunarul hainei și-l azvârli cât acolo.

-Uneori armele nu constituie un avantaj, argumentă el. Îți cer să cădem la învoială pentru că mi-am evaluat șansele într-o confruntare cu tine – nici unul dintre noi nu poate câștiga și eu nu te pot ucide. Ce altă soluție avem decât să negociem? Îți cer să păstrezi tăcerea asupra comorii pe care ai văzut-o aici, iar tu îmi ceri ca niciunul din oamenii implicați în această istorie să nu pățească nimic - nici ei și nici alții care ar mai putea să fie interesați de subsolurile Parlamentului. Am înțeles bine?

-Ai înțeles, într-adevăr, acceptă vampirul.

-În ordine. Îți accept condițiile și jur, așa cum am jurat și în fața lui Ceaușescu, să le îndeplinesc chiar dacă îmi voi da viața pentru asta. Sunt un om de onoare și așa vreau să rămân, indiferent dacă tu mă crezi sau nu. Îți cer în schimb discreție deplină în ceea ce privește camera de aur.

-De ce aș accepta? Ce câștig eu din asta? întrebă Ulrich.

Toma își coborî vocea la nivelul unei șoapte:

-Când ți-am spus că suntem egali m-am referit la o situație de paritate perfectă. Deții un secret de-al meu, pe care îl vei tăinui pentru totdeauna, iar eu voi face același lucru pentru tine. M-ai uimit din ziua în care ne-am cunosct la restaurant. Ai alergat mai repede decât mine când l-am fugărit pe mut și nu mulți oameni se pot lăuda că mă întrec în viteză. Puterea fenomenală ți-am simțit-o când m-ai împiedicat să-mi beau vinul – era să-mi zdrobești cotul cu un simplu gest. Apoi ai fost mereu cu un pas înaintea tuturor, mai intuitiv, mai logic, mai perspicace. Un om de-al meu te-a urmărit la Snagov: te mișcai și acolo incredibil de repede și sub clar de lună pielea ta sclipea argintie. Am încercat să adun toate informațiile disponibile despre tine și sora ta, iar

această cercetare mi-a oferit mai multe întrebări decât mi-a dat răspunsuri. De cele mai multe ori sunteți de negăsit amândoi, dispăreți de parcă v-ar înghiți pământul și nimeni nu știe nimic despre voi pentru o vreme. Lipsit de alte posibilități de documentare, am citit cărțile scrise de sora ta și cred că din ele am înțeles multe lucruri. Am continuat să-l ironizez pe bietul Alexa pentru credința lui în stafii și teama de Anca, fata care bântuie Parlamentul, dar de fapt am început să studiez problema cu toată atenția. Și în final, când concluziile mele erau aproape clare, profitând de atenția ta pentru exponatele medievale din tezaurul Muzeului Național de Istorie, am reușit să-ți rup un fir din părul tău blond-auriu, fin ca mătasea.

Toma scoase dintr-un buzunar o eprubetă închisă ermetic, în care se găsea un singur fir de păr.

-Bănuiești, cred, că laboratoarele noastre sunt incredibil de bine dotate. Am cerut analiza ADN a părului tău și toate temerile mele s-au confirmat. Ulrich, ADN-ul tău nu este uman! Nu știu ce ești, știu în schimb ce nu ești - și știi și tu asta. Dar sunt gata să păstrez tăcerea pentru totdeauna, la schimb cu tăcerea ta. Ca să îmi dovedesc buna-credință, am adus asta pentru tine.

Își deschise servieta și scoase din ea câteva foi de hârtie aflate într-o mapă de plastic transparent.

-Sunt rezultatele analizei firului tău de păr și nu există nici un exemplar de rezervă al acestui document, nici înregistrare electronică. Toate datele din calculatoarele noastre au fost șterse, iar cei care au făcut analiza nu au habar despre ce a fost vorba și orice ar găsi, lucruri oricât de ciudate, nu pun niciodată întrebări.

Ulrich luă mapa și răsfoi hârtiile cu atenție. Pe buze i se așternu un zâmbet când văzu, în josul ultimei pagini, două cuvinte încercuite cu pastă roșie: „specie necunoscută”.

-Hm, pare să fie în ordine. Am și eu ceva pentru tine – se pare că azi nici unul din noi n-a venit cu mâinile goale.

Dintr-un buzunar al salopetei sale de instalator, vampirul extrase o fotografie veche – aceeași pozăpe care o luase de la Irina Eleftenie.

-O ții minte?

-Da. Dumnezeule, parcă a trecut o eternitate de atunci. De unde o ai?

-Costel a trimis-o unui prieten din liceu, răspunse Ulrich. Omul acela nu i-a acordat nici un pic de atenție așa încât nu m-am simțit de loc vinovat să o șterpelesc, fără ca proprietarul să aibă habar de asta.

-Și dacă va căuta fotografia?

-Fii liniștit, i-am modificat memoria. Nu va ști niciodată că a avut o astfel de fotografie.

Era mai prudent să spună asta. Îl credea pe Toma, dar nu și-ar fi iertat ca Irinei să i se întâmple cel mai mic rău.

-Deci… accepți?

Ulrich își plecă ochii mari, liliachii și păru să delibereze vorbind de unul singur.

-Ce aș putea face? Bineînțeles, să te ucid. N-ai fi primul și nici n-ai suferi, pentru că menirea mea e să fiu un ucigaș, așa că mă pricep mai bine

decât la orice altceva. Dar nu-mi convine deloc – i-am promis odată unui tip de treabă că nu voi mai omorî oameni, iar el a făcut ca razele soarelui să fie inofensive pentru mine, atât timp cât îmi respect cuvântul dat. Faptul că mi-am petrecut câteva sute de ani în întuneric mă determină să detest bezna, iar ideea de a zăcea peste zi îngropat într-o cameră de aur nu-mi surâde. Nu mă dau în vânt după ceea ce anticii credeau că este metalul zeilor, cred că ți-ai dat seama de asta. Deci ce-mi rămâne să fac? Probabil doar să plec și să pretind că acest câteva luni pe care le-am petrecut la București n-au făcut parte din existența mea niciodată. Hm, am venit încoace sperând să am un subiect pentru o carte interesantă, am muncit trei luni pe un salariu deloc convenabil și acum mă duc acasă ca un câine cu coada între picioare. Nu e drept!

-Nu-ți pot interzice să scrii despre cele trăite. Lasă-mi doar trei luni, timp necesar să acopăr toate urmele care duc la această sală și să închid tunelul prin care ai venit încoace. După care încearcă să scrii în așa fel ca oamenii să creadă că citesc un roman de ficțiune.

-Nu e prea greu de îndeplinit cererea ta. O carte are, oricum, nevoie de mai mult de trei luni pentru a fi scrisă și tipărită, deci ai timp cât poftești. Cât despre restul… oamenii se încăpățânează să creadă că ceea ce scriu eu e ficțiune pură, când de fapt e sută la sută realitate. Nu mă vor crede nici de astă dată, poți să fii sigur de asta.

Toma îi întinse mâna, pe care blondul o strânse cu putere.

-Să mă chemi la lansarea cărții.

-Negreșit, așa voi face.

-Și – înainte de a ne despărți – mai am o curiozitate: ce ești de fapt?

-Vampir, trânti Ulrich peste umăr, pe când ieșea din camera de aur.

-Nu, eu te întrebam serios!

-Și eu am răspuns la fel de serios! Acum vezi ce șanse sunt ca adevărul să fie crezut?

O vreme pașii blondului se mai auziră răsunând pe coridoare. Murmura un cântecel, întrerupându-se din când în când ca să vorbească singur: „Toma… cine i-o fi dat ăstuia numele de Toma?”

I-am predat manuscrisul cărții editorului meu la șase luni de la întoarcerea din București, într-o zi rece de iarnă, înainte de Crăciun. Acum un an îi cunoscusem pe Ionel Câmpineanu și pe nepotul său cel forțos, Danny, pe care tocmai l-am zărit de la geamul biroului meu conducând o altă grupă de turiști spre Lacul Dracului.

Ce s-a mai întâmplat în acest răstimp? Păi, o mulțime de banalități cărora oamenii le zic viață: preotul din Sasca s-a liniștit când l-a văzut pe domnul deputat întorcându-se de la Parlament viu și nevătămat. I-am spus și eu că cea mai mare parte a legendelor legate de Parlamentul bântuit sunt niște prostii fenomenale, iar el mi-a replicat că știa dinainte (mă cam îndoiesc de asta, dar… în fine, să aibă și popa dreptatea lui!). Ionel Câmpineanu s-a mai întâlnit odată cu Irina, care e convinsă că Vlad a murit din cauza implicării lui în recuperarea brățărilor dacice. Ionel crede și el acest lucru, iar eu nu am de gând să le schimb părerea. Dar, oricât aș vrea să închei într-o notă

optimistă, Irina a rămas în continuare văduva Eleftenie, incapabilă să treacă peste pierderea lui Costel, să-și deschidă inima pentru o nouă dragoste și purtând un fals doliu după un bărbat de care n-o lega de fapt decât respectul. În aceste condiții, madame Kitty are șanse reale să devină doamna Câmpineanu, pentru că tactul și răbdarea ei sunt un balsam pentru sufletul rănit al lui Ionel, care a fost aruncat fără voia lui într-o istorie legată de o adolescență pe care voia s-o uite. Atât că Eleonora Popescu va trebui să-și îngroape adânc, adânc de tot propriul trecut, asta dacă nu vrea să șocheze „lumea bună”. La nevoie o pot ajuta și eu, la îngropat diverse chestii (comori, cadavre și alte mărunțișuri) vampirii sunt cele mai experimentate persoane din lume.

Helga,

Timișoara, decembrie 2012 – iunie 2013

http://www.nelly-noel.ro

Nota autorului

Am păşit în Casa Poporului (aşa i se spunea în vremea aceea) în martie 1990, împreună cu o mulţime de alţi gură-cască veniţi să admire uriaşa construcţie. Pe atunci resentimentele faţă de „odiosul dictator şi sinistra sa soţie” (parcă aşa se zicea oficial la TV, nu?) erau la cote maxime, deci românii bombăneau că clădirea este urâtă, în timp ce străinii erau în extaz. Sincer, nu am putut să nu mă gândesc la problemele inginereşti cărora constructorul a trebuit să le facă faţă şi am sfârşit prin a admira în mod real edificiul. La mai bine de douăzeci de ani după aceea, în 2012, soarta m-a dus din nou în faţa enormei clădiri. De astă dată n-am mai intrat, fiind în trecere, pentru câteva ore, prin Bucureşti. Dar dacă în 1990 copacii de pe bulevardul Unirii abia fuseseră plantaţi şi Casa Poporului era vizibilă de departe, făcându-te să te obişnuieşti treptat cu dimensiunile ei, acum acei copăcei se transformaseră în arbori falnici, a căror coroană înfrunzită obtura perspectiva. Clădirea a devenit vizibilă abia din Piaţa Constituţiei - şi ce mai clădire! Senzaţia de imens, de copleşitor, era de-a dreptul ameninţătoare! „Casa care ucide”, mi-a trecut prin cap din senin şi îndată mi s-a părut un titlu bun de carte. Începusem să schiţez în linii mari subiectul, când un ziar de mare tiraj s-a hotărât să publice un articol despre legendele Bucureştiului – aşa am aflat de strada Franceză, de istorii cu fantome, de renumele sinistru al ruinelor de la Chiajna. Aveam deja destule informaţii, deci m-am pus cu hărnicie pe scris. Întâmplările relatate sunt pură ficţiune şi personajele inventate de mine n-au nici un corespondent în realitate – deci sfatul meu este să nu săpaţi tunele secrete în zona veche a oraşului şi sub Parlament, pentru că nu veţi găsi

nimic interesant acolo. O vizită la tezaurul Muzeului Național de Istorie merită însă toți banii. Am fost în acel loc de multe ori și de fiecare dată mi s-a părut că plonjez de-a dreptul într-o poveste din „O mie și una de nopți”.